

МОРИС ЛЬОБЛАН

КУХАТА ИГЛА

Част 3 от „Арсен Люпен“

Превод от френски: Любен Велчев, Георги Жечев, 1992

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ИЗСТРЕЛЪТ

Раймонд се послуша. Отново дочу шума тъй ясно, че можеше да го отличи от всеки друг шум в нощната тишина, но все пак твърде слабо, за да определи откъде идва, отблизо или далече, от замъка или вън от него, откъм затъntenите кътчета на парка.

Стана, отвори напълно откrehнатия прозорец. Лунната светлина си почиваше върху спокойния пейзаж от поляни и храсталаци, върху трагичните силуети на развалините на някогашното абатство: счупени колони, разбити сводове, портики и подпори. Слаб вятър се носеше над всичко това, като се промъкваше между голите и неподвижни клони на дърветата и люлееше току-що развилите се листа.

И изведнъж същият шум...

Идваше отляво, от горния етаж, откъм салоните, разположени в западното крило на замъка.

Побиха я тръпки. Облече се и взе кибрита.

— Раймонд... Раймонд...

Слаб глас, приличен на въздишка, я викаше от съседната стая, вратата на която стоеше откrehната. В момента, когато тръгна пипнешком нататък, от стаята излезе братовчедка й Сюзън.

— Раймонд, чули?...

— Да... ти не спиш ли?

— Струва ми се, че ме събуди кучето... оттогава мина доста време... Но то вече не лае... Колко ли е часът?

— Около четири.

— Слушай! Някой ходи в салона.

— Нали баща ти е там, Сюзан?

— Той спи до малкия салон.

— Там е и господин Дювал...

— Той е в другия край на замъка.

Колебаеха се какво да направят. Да повикат ли някого? Не смееха, плашеха се дори от собствения си глас. Сюзан се приближи до

прозореца и извика:

— Гледай... някакъв човек край басейна.

Човекът бързо се отдалечаваше. Носеше под мишница нещо голямо, което не можаха да видят какво е. Човекът мина край стария параклис и се запъти към вратата на оградата. Тя се оказа отворена и човекът внезапно изчезна в мрака, без да се чуе скърцане на резета.

— Той е излязъл от салона — прошепна Сюзан.

Погледнаха през прозореца. Видяха изправена стълба, опряна на първия етаж. Слаба светлина осветявате каменния балкон. Втори човек, който също носеше нещо, прескочи през балкона, слезе по стълбата и изчезна по същия път.

Изплашена, разтреперана, Сюзан падна на колене и промълви:

— Трябва да викаме за помощ...

— Кой ще дойде? Баща ти ли?... Ами ако горе има някой и го нападне?

— Може да предупредим слугите... твоят звънец е свързан с техния етаж.

— Да... това не е лоша идея. Дано само дойдат навреме! Раймонд потърси край леглото електрическия звънец и натисна копчето. Горе се чу звън.

Зачакаха. Тишината ставаше ужасна; дори вятърът не поклащаше вече листата на дърветата.

— Страх ме е... страх ме е... — непрекъснато повтаряше Сюзан.

Изведнъж над главите им се чу шум от борба, трясък от съборени мебели, викове, зловещо стенание, предсмъртно хъркане на човек, когото душат...

Раймонд се спусна към вратата, но Сюзан отчаяно се вкопчи в ръката ѝ.

— Не... не ме оставяй... страх ме е.

Раймонд я отблъсна и изскочи в коридора, последвана от нея, като залиташе от едната стена към другата и викаше. Стигна до стълбата, изкачи се по нея, спусна се към вратата на големия салон и изведнъж спря на прага като закована. Сюзан се притисна зад нея. На три крачки пред тях стоеше човек с фенер в ръка. Той насочи светлината към момичетата, заслепи ги, разгледа бледите им лица, а след това със спокойни движения взе каскета си, приближи се до балкона, учтиво кимна и изчезна.

Сюзан се втурна първа в малкия будоар, който отделяше големия салон от стаята на баща ѝ. Ужасна гледка смрази кръвта ѝ. Под лунната светлина се виждаха две тела, проснати на пода. Девойката се наведе над едното от тях.

— Татко!... Ти ли си?... — извика тя, обезумяла от страх. След миг граф Дьо Жевър се надигна и изрече тихо:

— Спокойно... не съм ранен... А Дювал? Жив ли е? Ножът?... Ножът?

В този момент дойдоха слугите със свещи. Раймонд се наведе към другото тяло и позна Жан Дювал, секретар и доверен човек на графа. Лицето му носеше вече отпечатъка на смъртта.

Раймонд се изправи, взе от закачените на стената оръжия една пушка и излезе на балкона. Видя човека край развалините на стария манастир. Вдигна пушката, спокойно се прицели и стреля. Човекът падна.

— Улучихте го! — извика един от слугите и се затича нататък.

— Не. Виктор, той става... Идете при вратичката. Той може да избяга само оттам.

Виктор излезе бързо. Преди да стигне до парка, човекът пак падна. Раймонд повика другия слуга.

— Албер, виждате ли го ей там, при голямата аркада?...

— Да, пълзи в тревата...

— Следи го оттук.

— Не може да ни избяга. Надясно от развалините има открито поле...

— А Виктор пази вратата отляво — Раймонд взе пак пушката.

— Не отивайте там, госпожице!

— Напротив, ще ида — отвърна тя с решителен глас и махна с ръка. — Оставете ме да правя, каквото намеря за добре... Имам още един куршум...

След миг Албер я видя да отива към развалините. Извика ѝ от прозореца:

— Раненият се завлече зад аркадата. Вече не го виждам... Внимавайте, госпожице...

Раймонд заобиколи някогашния манастир, за да пресече отстъплението на непознатия, и Албер скоро я изгуби от погледа си. Бързо слезе по стълбите, без да откъсва очи от развалините, и затича

право към аркадата. На тридесет крачки оттам намери Раймонд, която търсеше Виктор.

— Какво има?

— Не можахме да го заловим — отвърна Виктор.

— Малката врата?

— Оттам идвам... ето ключа.

— Все пак трябва...

— Няма да ни се изплъзне... Най-много след десет минути този разбойник ще бъде в ръцете ни.

Събудени от гърмежите, чифликчията и синът му дойдоха в замъка. Оказа се, че не са срещнали никого.

— Дявол да го вземе! — извика Албер. — Този нехранимайко не може да е напуснал развалините... Сигурно ще го намерим в някоя дупка.

Започнаха систематично да претърсват, като преглеждаха всеки храст и отстраняваха увития около клоните бръшлян. Увериха се, че параклисът е добре затворен и няма счупено стъкло. Заобиколиха манастира, прегледаха всички затънтени кътчета. Търсенето не даде никакъв резултат.

Намериха само едно нещо: точно на мястото, където бе паднал човекът, ранен от Раймонд, откриха шофьорски каскет от жълтеникавочервена кожа. Нищо друго.

* * *

В шест часа сутринта жандармерията на Увил ла Ривиер бе уведомена за станалото, а в десет часа два файтона се спуснаха по лекия наклон, който водеше към замъка. В единия пътуваха помощник-прокурорът и съдебният следовател, придружен от секретаря си. В другия седяха двама млади репортери, представители на „Журнал дьо Руан“ и на голям парижки вестник.

Старият замък се показва. В него живееше граф Дьо Жевър с дъщеря си Сюзан, прелестно русокосо създание, и с племенницата си Раймонд дьо Сен Веран, която бе прибрал преди две години, защото смъртта бе отнела родителите ѝ. В замъка водеха тих, приятен и редовен живот. Разхождаха се с чадърчета. Само от време на време ги

посещаваха няколко съседни. Графът — висок, строен мъж с посивяла коса — макар и много богат, управляваше сам и надзираваше своето грамадно имение с помощта на секретаря си Дювал.

Като влезе в залата, съдебният следовател веднага изслуша доклада за станалото. Макар арестуването на злосторника да се смяташе за необходимо, не бързаха особено много с него. Нямаше защо да се страхуват, че злодеят ще избяга: всички изходи на парка се охраняваха строго.

Малката група премина през стайите на първия етаж и се качи на втория. Правеше впечатление образцовият ред в салона. Всички мебели се намираха на местата си. В дъното, закачени на стената, висяха четири картини в стари рамки, които представляваха митологични сцени. Бяха знаменитите картини на Рубенс, завещани на граф Дьо Жевър.

— Ако целта на това престъпление е била кражба, тя не е извършена в този салон — забеляза господин Фийол. — Първото нещо, което крадецът би трябвало да направи, е да вземе тези картини със световна известност.

— Може би не е имал време?

— Ще се опитаме да разберем това.

В този момент влезе граф Дьо Жевър, придружен от доктора. Поздрави двамата представители на властта и отвори вратата на будоара. В него цареше пълен хаос. Два стола лежаха на земята, масата бе счупена, а върху разхвърляните по пода книжа се забелязваха капки кръв.

Докторът повдигна платното, което закриваше трупа. Облечен в обикновените си дрехи, Жан Дювал лежеше по гръб. Когато свалиха вратовръзката и яката му, забелязаха на гърдите до шията раничка.

— Смъртта сигурно е последвала моментално — забеляза докторът. — Един удар с нож е бил достатъчен.

— Както изглежда, престъплението е било извършено със същия нож, който видях в залата на камината до кожения каскет — подхвърли съдебният следовател.

— Да — потвърди граф Дьо Жевър, — този нож е бил взет от тук. Той е от същата сбирка, от която племенницата ми Раймонд дьо Сен Веран е грабнала пушката. А шофьорският каскет сигурно принадлежи на убиеца.

Господин Фийол подробно разгледа стаята, зададе няколко въпроса на доктора, после помоли граф Дьо Жевър да разкаже всичко, което знаеше. Графът разказа следното:

— Събуди ме Жан Дювал. Спях неспокойно и ми се стори, че чувам някакъв шум. Като отворих очи, видях пред мен секретаря ми... Стоеше до леглото със свещ в ръка и напълно облечен... Това не ме учуди, защото той често работи до късно след полунощ. Изглеждаше много възбуден и ми каза тихо: „В салона има някой.“ Наистина чух шум. Станах и полека отворих вратата на будоара. В същия миг другата врата, която води към големия салон, се отвори, някой се хвърли върху мен и ме зашемети с удар в слепоочието. Не мога да ви разкажа всичко подробно, защото стана извънредно бързо.

— А после?

— После вече нищо не зная... изгубих съзнание... Когато дойдох на себе си, Дювал лежеше край мен смъртно ранен.

— Никого ли не подозирате?

— Никого.

— Нямате ли неприятели?

— Не знам.

— Дювал също ли няма неприятели?

— Дювал? Неприятели?! Той беше най-добрият човек, когото познавах. От двайсет години, откакто ми е секретар и доверен човек, всички се отнасяха към него с гореща симпатия.

— Все пак извършено е нападение и убийство. Трябва да има причини за това.

— Причината ли? Просто кражба.

— Кражба? Значи нещо са ви откраднали?

— Не.

— Значи всичко е на мястото си?

— Нещо е било откраднато...

— Какво?

— Не знам, но дъщеря ми и племенницата ми ясно са видели двама души, които минавали през парка.

— Може би те...

— Вие мислите, че тъй им се е сторило? Аз си помислих същото. Впрочем може да ги разпитате.

Повикаха двете братовчедки в големия салон. Още бледа и развълнувана, Сюзан едва можеше да говори. Раймонд пък, по-енергична и смела, а може би и по-хубава със златистия блясък на тъмните си очи, разказа за снощното произшествие и за своето участие в него.

— Сигурна ли сте в това, което разказахте, госпожице?

— Да. Двата мъже, които минаха през парка, носеха нещо.

— А третият?

— Той си отиде с празни ръце.

— Можете ли да ни го опишете?

— Той непрекъснато ни заслепяваше със светлината на фенера, но все пак мога да кажа, че беше висок и доста пълен...

— И на вас ли ви се стори такъв? — обърна се следователят към Сюзан.

— Да... Впрочем не... — каза Сюзан, като помисли. — На мен ми се стори среден на ръст и слаб.

Фийол се усмихна: той често слушаше противоречиви описания на едно и също събитие.

— Ето ни пред едно лице, което е едновременно високо и ниско, пълно и слабо. А, от друга страна, ето ни пред две лица, тези от парка, върху които пада обвинението, че са откраднали от салона предмети... които са по местата си. Но най-напред трябва да изясним как са помогнали на третия човек да се скрие. Вие стреляхте с пушката през този прозорец, госпожице, нали?

— Да, този човек се намираше до паметника, вляво от манастира.

— Но после той стана?

— Само се повдигна. Виктор слезе веднага, за да му пресече пътя към малката врата. Аз тръгнах след него, а тук остана нашият лакей Албер, за да не го изпуска от очи.

Албер също даде показания и съдебният следовател дойде до следното заключение:

— И тъй, съгласно вашите показания, раненият не е можел да избяга нито наляво, защото там са пазили малката врата, нито надясно, защото бихте го видели, когато минава по поляната. От това следва, че сега той трябва да се намира в съвсем ограниченото пространство, което е пред очите ни.

— Да, това е и нашето мнение — обади се Раймонд.

Господин Фийол взе от камината кожения каскет, разгледа го, повика един полицаи и му каза тихо:

— Пратете веднага някой в Диеп при шапкаря Мегре и помолете той да ви каже на кого е продал този каскет.

Мястото за издирване се ограничаваше в пространството между замъка, ливадата вдясно, ъгъла, образуван от стената вляво и стената срещу замъка. То представляваше четириъгълник, всяка страна на който се равняваше приблизително на сто метра. Тук-там се виждаха развалините на Амбрюне, знаменития от миналото манастир. Веднага върху стъпканата трева видяха следите на беглеца. На две места забелязаха петна от кръв. Зад арката, с която свършваше манастирът, не се виждаше нищо. На покритата с борови игли земя не се забелязваха никакви следи. Но как раненият се бе скрил от очите на девойката, Виктор и Албер? Слугите и полицаите претърсиха храсталациите и погледнаха дори под паметника, но нищо не намериха.

Съдебният следовател заповяда на градинаря да отключи параклиса, истинска ценност на изкуството. Времето и революцията го бяха пощадени. Тънката резба в преддверието и многото изящни статуетки го правеха едно от най-добрите произведения на нормандския готически стил. Вътре параклисът се оказа много прост. Освен мраморния олтар в него нямаше никакви украшения и не можеше да послужи за скривалище. А трябваше и да се отвори. Как? Издирването завърши при малка врата, през която минаваха желязците да разгледат развалините. Тя излизаше на пуст път. От едната страна имаше ограда, от другата — горичка с изоставени каменоломни. Фийол се наведе: в праха на пътя се виждаха следи от колела. И наистина на Раймонд и Виктор им се бе сторило, че след гърмежа дочуват шум на отдалечаващ се автомобил. Съдебният следовател забеляза:

— Раненият сигурно се е присъединил към съучастниците си.

— Това е невъзможно! — извика Виктор. — Когато стигнах тук, госпожицата и Албер още го виждаха.

— Тогава трябва да е някъде! Вътре в замъка или вън от него!

— Той е тук! — упорито повториха слугите.

Следователят вдигна рамене и тръгна към замъка. Работата по разследването не напредваше. Кражба, при която нищо не бе

откраднато, невидим пленник... — човек нямаше за какво да се залови!

* * *

Времето напредваше. Граф Дьо Жевър покани двамата представители на властта и журналистите на обяд. Обядът мина мълчаливо. После господин Фийол се върна в салона и започна да разпитва слугите. Разнесе се тропот от конски копита и след минута в салона влезе пратеният в Диеп полицай.

— Видяхте ли шапкаря? — нетърпеливо извика следователят, като искаше по-скоро да се добере до нещо.

— Да. Каскетът е бил продаден на един файтонджия, който спрял пред магазина и попитал дали не могат да му продадат жълт кожен каскет за един негов клиент. Останал бил само този. Купил го, без да пита дори за номера му, и заминал. При това много бързал. Карал нает файтон.

— Кога е станало това?

— Тази сутрин в осем часа.

— Тази сутрин ли? Какво ми дрънкате? Това е невъзможно, защото снощи е бил намерен в парка. Следователно е бил купен порано.

— Тази сутрин, тъй ми каза шапкарят.

Всички се объркаха. Поразен, следователят се мъчеше да разбере как стоят нещата. Изведнъж скочи, озарен от някаква идея.

— Повикайте файтонджията, който ни докара тази сутрин! Полицайте бързо отидоха в конюшната. След малко се върна само единият от тях.

— Къде е файтонджията?

— Обядвал в кухнята и... след това изчезнал.

— Заедно с файтона?

— Не. Заел от коняря велосипеда под предлог, че ще посети някакъв роднина в Увил. Ето каскета и палтото му.

— Но той не е заминал гологлав, нали?

— Не, извадил от джоба си каскет от жълта кожа и го нахлупил.

— От жълта кожа? Не е възможно, защото той е тук!

— Наистина, но неговият бил като този. Помощник-прокурорът се усмихна.

— Да... Два каскета... Единият, който представлява единствената улика, е заминал върху главата на фалшивия файтонджия, а другият, който не ни трябва, е в ръцете ни. Тарикат! Добре ни изигра!

— Заловете го! Доведете го тук! — развика се господин Фийол.

— Той е вече далече — забеляза помощник-прокурорът.

— Трябва да бъде заловен, колкото и да е далече.

— Вярно, господин следовател, но все пак аз мисля, че усилията ни трябва да бъдат съсредоточени тук. Прочетете тази бележка, което намерих в палтото на файтонджията.

И помощник-прокурорът подаде на господин Фийол листче, сгънато на четири. На него с груб почерк с молив пишеше следното:

„Тежко и горко на госпожицата, ако е убила шефа ни!“

Това съобщение предизвика силно вълнение.

— Предупредени сме! — промърмори помощник-прокурорът.

— Господин графе, моля да не се безпокоите — каза следователят. — А вие още по-малко, госпожице. Полицията е тук и аз отговарям за вашата сигурност. А колкото до вас, господа — обърна се към двамата репортери, — разчитам на вашата дискретност. Само на мен дължите присъствието си на това следствие и зле ще ми се отплатите, ако...

Изведнъж млъкна, поразен от някаква мисъл, погледна младите хора, приближи се до единия от тях и попита:

— В кой вестник работите?

— В „Журнал дьо Руан“.

— Имате ли служебна карта?

— Ето я.

Документът се оказа напълно редовен. Господин Фийол се обърна към другия репортер:

— А вие, господине, от коя редакция сте?

— Боже мой, аз пиша в много вестници...

— Служебната ви карта?

— Нямам.

— Как така?

— За да ви издаде една редакция карта, трябва редовно да работите в нея, а аз съм само сътрудник. Предлагам материали в различни вестници, които ги публикуват или връщат обратно, според обстоятелствата.

— В такъв случай името ви? Документите ви?

— Името ми няма нищо да ви подсказе, а пък документи нямам в себе си.

— Нямате ли нито един документ, чрез който да се установи занятието ви?

— Аз нямам професия.

— Но най-после, господине — рязко извика следователят, — предполагам, че няма да поддържате инкогнитото си, след като с хитрост проникнахте тук и узнахте някои неща.

— Позволете да ви напомня, господин следовател, че нищо не ме попитахте, когато влязох тук, и затова не можах нищо да ви кажа. Освен това не предполагах, че следствието е тайно, защото мнозина участваха в него... дори и един от виновниците.

Говореше спокойно и много учтиво висок, слаб младеж, облечен скромно. Имаше розов цвят на лицето като младо момиче, широко чело, коса алаброс и светла неравна брада. Живите му очи светеха пронизателно. Не изглеждаше смутен и през всичкото време се усмихваше без каквато и да е ирония. Господин Фийол го гледаше с нарастващо недоверие. Двамата полицаи се приближиха. Младежът се засмя.

— Господин следовател, явно ме подозирате...

— Стига! Името ви?

— Изидор Ботрьоле.

— Професия?

— Ученик в лицея Жансон дьо Сайи. Господин Фийол широко отвори очи от учудване.

— Какво ми пеете? Ученик...

— В лицея Жансон, улица Помп №...

— Вие се подигравате с мен! Тази игра трябва да свърши!

— Вашето учудване ме поразява. Какво ми пречи да бъда ученик в лицея Жансон? Може би брадата ми? Успокойте се, тя е фалшива.

Изидор Ботрьоле дръпна брадата си и лицето му стана още по-младежко и розово. При това се засмя, като показва ред бели зъби.

— Сега убедихте ли се? Искате ли още доказателства? Ето писмата на баща ми. Вижте адреса: Изидор Ботрьоле, ученик в лицей Жансон.

— Какво правите тук?

— Уча се.

— За това има учебни заведения... Например вашето.

— Вие забравяте, че днес сме двама и трети април и сме във великденска ваканция. А пък аз мога да използвам свободата си, както искам.

— Ами баща ви?

— Баща ми живее далече, в Савоя. Той сам ме посъветва да предприема едно малко пътуване по брега на Ламанш.

— С фалшива брада?

— О, не! Това е моя собствена идея. В лицей много приказваме за разни тайнствени приключения и четем детективски романи, в които хората се дегизират. Поисках да се позабавлявам и си турих фалшива брада. Мислех, че никой няма да ме познае, и минах за репортер от парижки вестник. Вчера се запознах със събрата ми от Руан. Той ми разказа за произшествието в Амбрюне и дори любезно ми предложи да го придружа.

Изидор Ботрьоле разказваше всичко това откровено, просто и дори малко наивно. Дори господин Фийол започна да го слуша по-доверчиво.

— И доволен ли сте от пътуването си?

— Във възторг съм. Още повече, че никога не съм участвал в дело като това, в което се вижда, че фактите се изясняват един след друг и постепенно изплува вероятната истина.

— Вероятната истина! Много бързате, млади момко! Да не би вече да имате мнение за загадката?

— О, не! Но, струва ми се, има известни положения, при които не може да се стигне до някакво заключение, но има други толкова ясни и определени, че остава само да се направи заключението.

— А, става много интересно. Трябва да си призная за мой срам, че още нищо не зная. И тъй, според вас установените преди малко факти сами се обясняват?

— А нима мислите другояче?

— Чудесно! Значи, ако ви попитам какви предмети са били откраднати от този салон...

— Ще ви отговоря, че зная.

— А ако ви попитам за името на убиеца?

— Ще ви го кажа.

Тези думи направиха силно впечатление на присъстващите.

— Вие знаете името на убиеца?

— Да.

— И може би къде е той сега?

— Да.

— И можете още сега да направите пред нас тези потресаващи разкрития?

— Веднага, да... или по-добре след час-два, за да присъствам докрай на започнатото следствие.

— Не, не, още сега, млади човече!

В този момент Раймонд дьо Сен Веран, която до този момент не сваляше очи от Ботрьоле, се приближи до господин Фийол, поколеба се и каза:

— Господин следовател, бъдете така добър да попитате този младеж с каква цел се разхождаше вчера по пътя край малката врата.

Тези думи направиха разтърсващо впечатление.

— Вие сте ме видели вчера? — смаяно попита Изидор. Раймонд остана замислена, с втрепен в Ботрьоле поглед, като че ли искаше да затвърди убеждението си, и решително продължи:

— Вчера, в четири часа следобед, когато излезнах от гората на пътя, срещнах един младеж, облечен като него и със същата брада. И ясно забелязах, че се крие.

— И това бях аз?

— Не мога с положителност да твърдя, защото смътно си го спомням. Но все пак... все пак почти съм сигурна... иначе приликата би била поразителна...

Господин Фийол съвсем се смути:

— Какво ще кажете?

— Че госпожицата се лъже. Много лесно мога да докажа това само с една дума. Вчера по това време бях във Вьол.

— Това трябва да се докаже... непременно трябва да се докаже. Пристав, нека един полицаи придружи господина!

Върху лицето на Изидор Ботрьоле се изписа силно безпокойство.
— Много ли ще продължи това? Моля ви да побързате със справката.

— Защо?

— Баща ми е стар. Ние много се обичаме... и не бих желал да му причинявам неприятности.

— Още довчера... или най-късно утре сутринта ще знам какво да направя.

Времето течеше. Следователят изследва още веднъж развалините, но пак безрезултатно. След това потегли за Диеп.

Настъпи нощта. Трупата на Жан Дювал пренесоха в друга стая, защото будоарът трябваше да остане затворен. Сюзан, Раймонд и две местни селянки останаха да бдят. Долу, под наблюдението на един полицаи, Изидор Ботрьоле спеше върху скамейка в бившата молитвена стая. Около замъка и край стените бдяха стражари, чифликчията и няколко селяни.

До единайсет часа всичко беше тихо, но в единайсет и десет от другата страна на замъка се разнесе изстрел.

— Внимание! — извика приставът. — Нека двама останат тук... Вие, Фосие, и вие, Льоканю... Останалите след мен!

Всички затичаха и заобиколиха замъка отляво. В мрака се мярна бягаща фигура. Веднага след това втори изстрел ги привлече още по-нататък, почти до самия чифлик. В това време, когато стигнаха до оградата на овощната градина, вдясно от къщата на чифликчията нещо пламна. Веднага след това се издигна огнен стълб. Гореше напълнената догоре със слама плевня.

— Това е работа на разбойниците! — извика приставът. — Те са близко. Трябва да ги настигнем!

Но трябваше да се гаси и пожарът, който се усилваше от вятъра и заплашваше къщата на чифликчията. Граф Дьо Жевър пристигна на местопроизшествието и ги ободри, като обеща голяма награда. Към два часа сутринта успяха да потушат пожара. Преследването стана безсмислено.

— Нека да почакаме до сутринта — каза приставът. — Те сигурно са оставили следи. Ще ги намерим.

Той отиде заедно с графа към развалините и извика:

— Льоканю! Фосие!

И другите стражари затърсиха другарите си. Скоро ги намериха на няколко крачки от малката врата. Лежаха на земята вързани, със запушена уста и вързани очи.

— Господин графе — каза тихо приставът, — изиграли са ни като малки деца! Изстрелът, нападението, пожарът... всичко това е било нагласено, за да ни отвлекат натам... А в това време са вързали хората ни и са си свършили работата.

— Каква работа?

— Прибирането на ранения, дявол да го вземе!

— Хайде де, така ли мислите?

— Дали мисля?... Това е самата истина. Хрумна ми преди десет минути. Глупак съм, че не се сетих по-рано. Щяхме да ги пипнем всичките — тупна той с крак от яд. — Но, дявол да го вземе, откъде ли са минали? Откъде са го вдигнали? И той къде се е крил? Днес обиколихме всичко, а един човек, още повече ранен, не може да се крие в тревата. Цялата история прилича на магия.

Скоро след това полицаят се учуди още повече. Когато призори влязоха в молитвената стая, която служеше за килия на младия Ботрьоле, видяха, че е изчезнал. Върху един стол спеше полицаят, свит надве. До него стоеше шише с две чаши. На дъното на едната имаше бял прах. Оказа се, че младият Ботрьоле бе сипал приспивателно в чашата на пазача и бе избягал през прозореца, който се намираше на два и половина метра от пода... Установи се и смешна подробност: за да стигне до прозореца, той е трябвало да стъпи върху гърба на пазача.

ГЛАВА ВТОРА

ИЗИДОР БОТРЪОЛЕ, УЧЕНИК ПО РИТОРИКА

Извадка от „Гран журнал“:

„В ПОСЛЕДНИЯ ЧАС.

ОТВЛИЧАНЕТО НА ДОКТОР ДЪОЛАТЪР. ЕДНО НЕВЕРОЯТНО ДРЪЗКО ОТВЛИЧАНЕ.

В момента, когато вестникът ни чакаше за печат, получихме новина, за верността на която не гарантираме — толкова ни се струва невероятна.

Снощи знаменитият хирург доктор Дъолатър бил с жена си и дъщеря си на «Ернани» в Комеди Франсез. В началото на третото действие вратата на ложата му се отворила. Някакъв господин, придружен от други двама, се навел към доктора и му казал тихо, но достатъчно ясно, за да чуе госпожа Дъолатър:

— Господин доктор, възложиха ми една много неприятна задача и ще ви бъда признателен, ако я облекчите.

— Кой сте вие, господине?

— Тезар, полицейски комисар. Заповядано ми е да ви заведа в префектурата при господин Дюдуи.

— Но как...

— Нито дума, докторе, нито едно движение, моля ви. Станало е някакво печално недоразумение. Ето защо трябва да действаме тихо, без да привличаме вниманието на никого. Преди да свърши представлението, вие ще бъдете тук.

Докторът станал и последвал комисаря. До края на представлението не се върнал. Силно обезпокоена, госпожа Дьолатър отишла в полицейския участък. Там срещнала истинския Тезар и узнала за най-голям свой ужас, че лицето, което отвело мъжа ѝ, било измамник. Първите издирвания установили, че докторът седнал в автомобил, който се отдалечил към Плас дьо ла Конкорд. Нашето вечерно издание ще даде на читателите ни повече подробности за това невероятно събитие.“

Колкото и да изглеждаше невероятно, всичко се оказа вярно. Развързката не закъсня и „Гран журнал“, потвърждавайки в обедното си издание горното, предаваше с няколко думи края на приключението:

„КРАЙ НА ИСТОРИЯТА И НАЧАЛО НА ПРЕДПОЛОЖЕНИЯТА

Днес в девет часа сутринта доктор Дьолатър е бил свален от един автомобил, който бързо се отдалечил. На номер 78 е точно клиниката на доктор Дьолатър, където той всеки ден идвал по това време. Когато пристигнахме, разговаряше с началника на Обществената безопасност, но все пак ни прие.

— Всичко, което мога да ви съобщя — каза той, — с, че с мен се отнесоха твърде внимателно. Тримата ми спътници излязоха любезни хора и приятни събеседници, което значително скъси дългия път.

— Колко време пътувахте?

— Около четири часа.

— Каква се оказа целта?

— Заведоха ме при един болен, който имаше нужда от бърза операция. Тя излезе сполучлива, но при онези условия не отговарям за живота му. Условията се оказаха ужасни... Стая в странноприемница... Невъзможно е да се грижат добре за него.

— В такъв случай какво може да го спаси?

— Някакво чудо... и неговият здрав организъм.

— Не можете ли да ни кажете нещо повече за този странен пациент?

— Не, защото се заклях да не говоря, а освен това ми обещаха десет хиляди франка за народната ми клиника. Ако наруша клетвата си, няма да получа тези пари.

Това ни съобщи доктор Дьолатър. От друг източник знаем, че началникът на Обществената безопасност въпреки цялата си настойчивост досега още не е получил по-подробни сведения за извършената операция и за местата, по които се е движил автомобилът. Следователно много мъчно може да се установи истината.“

Очевидно между изчезването на ранения крадец и отвличането на доктора имаше връзка. Следствието потвърди това предположение. Като вървяха по следите на мнимия файтонджия, откриха, че той е стигнал до Аркската гора, захвърлил е велосипеда в един трап, пристигнал в селото Сен Никола и изпратил телеграма със следното съдържание:

„А. Л. Н., пощенски клон 45, Париж.

Положението отчаяно. Бърза операция. Изпратете хирург по четиринадесета магистрала.“

Доказателството изглеждаше неоспоримо. Предупредени, парижките съучастници побързаха да вземат мерки. В десет часа те доставиха знаменития хирург на шосе № 14, което минава през Аркската гора и свършва в Диеп. През това време, възползвайки се от пожара, който сама бе подпалила, шайката крадци вдигнала своя началник и го пренесла в странноприемницата, където му била направена операция в два часа през нощта, тоест веднага щом пристигнал докторът.

В това нямате никакво съмнение. Главният инспектор Ганимар, изпратен специално от Париж заедно с инспектора Фоланфан, установи пътя на автомобила почти до замъка Амбрюне. Едва на

половин километър от замъка следите изчезваха, но се откриха многобройни стъпки между малката врата на парка и развалините. Освен това Ганимар забеляза, че ключалката на малката врата бе насилвана.

И тъй, всичко се изясняваше. Оставаше само да се намери странноприемницата, за която разказваше докторът. Но въпреки всички усилия не можаха да я намерят.

Ганимар се ожесточи. Върна се в замъка в събота вечерта, като искате да го претърси лично. В неделя сутринта му казаха, че някаква фигура се промъкнала през нощта по пътя край замъка. Дали това нямаше да се окаже съучастник? Вечерта Ганимар открито изпрати отред полицаи по пътя към чифлика и заедно с Фоланфан се настани при малката врата зад стената. Към полунощ някакъв човек излезе от гората, промъкна се покрай тях и влезе в парка през малката врата. Те наблюдаваха как в продължение на три часа той скиташе между развалините, навеждаше се, прескачаше колоните и от време на време заставате неподвижно. После се върна към вратата и пак мина край двамата детективи. Ганимар го хвана за врата, а Фоланфан — за ръцете. Той не оказа никаква съпротива и съвсем спокойно позволи да му сложат белезници и да го отведат в замъка. Но когато започнаха да го разпитват, отговори просто, че не иска да има работа с тях и ще почака съдебния следовател. Тогава го вързаха здраво за крака на един креват в тяхната стая.

В понеделник сутринта в девет часа пристигна господин Фийол. Доведоха пленника. Оказа се Изидор Ботрьоле.

— Изидор Ботрьоле! — радостно извика господин Фийол, като му подаде ръка. — Каква приятна изненада! Нашият знаменит любител детектив е тук, на наше разположение!... Господин инспектор, позволете да ви представя Изидор Ботрьоле, ученик от лицей Жансон.

Ганимар остана малко изненадан. Изидор Ботрьоле съвсем учтиво му се поклони, а след това се обърна към господин Фийол:

— Господин следовател, изглежда сте получили добри отзиви за мен?

— Отлични? Първо, вие наистина сте били във Вьол, когато госпожица Дьо Сен Веран е помислила, че ви е видяла на пътя. И

второ, вие наистина сте Изидор Ботрьоле, ученик по риторика, и дори отличен ученик.

— Следователно...

— Следователно сте свободен. Но все пак ви поставям едно малко условие: разбирате, че не мога да освободя току-тъй човек, който си служи с приспивателни, който бяга през прозореца и който най-последно бива заловен да скита по чужди владения...

— Добре, какво обичате?

— И тъй, ще се върнем към прекъснатия ни разговор и вие ще ни кажете докъде сте стигнали в издирванията си... през тези два дни трябва да сте отишли много далече.

На Ганимар всичко това очевидно не се хареса и се готвеше да излезе, но съдебният следовател извика:

— Не си отивайте, господин инспектор! Уверявам ви, че господин Ботрьоле заслужава да го изслушате. Приятелите му го считат за ват съперник и за съперник на Шерлок Холмс.

— Я гледай! — подигравателно каза Ганимар.

— Сам ще видите! Господин Ботрьоле, имате възможност да оправдаете отзивите на приятелите си. Сега или никога! Моля ви сега да ни кажете самата истина.

Изидор усмихнато изслуша всичко това.

— Господин следовател, вие сте жесток. Но вече няма да ви дам повод да ми се присмивате.

— Значи нищо не знаете?

— Наистина трябва да призная, че нищо не знам, защото не мога да кажа, че знам нещо, когато съм открил две-три подробности, изплъзнали се от вниманието ви.

— Например?

— Какво е откраднатото.

— А, значи вие знаете какво е откраднатото?

— Тъй, както и вие сам го знаете, в това съм сигурен. Това е първото нещо, което се помъчих да открия, защото ми изглеждаше най-лесно.

— Най-лесно ли?

— Да, разбира се, трябваше само малко да помисля. Ето и пътя на разсъжденията ми: от една страна, откраднатото е нещо, защото двете момичета дадоха еднакви показания, че са видели двама души, които

отнасяли някакви предмети. А от друга — нищо не е откраднато, защото това твърди граф Дьо Жевър, който по-добре от другите познава богатствата си. От тези две показания неизбежно произтича следното: щом при една кражба нищо не е изчезнало, това значи, че откраднатият предмет е бил заменен с друг подобен.

— Така е... Така е... — съгласи се явно заинтересуваният следовател.

— И тъй — продължи Ботрьоле, — кое в този салон е могло да привлече вниманието на крадците? Две неща: най-напред гоблените. Но старите гоблени не могат да бъдат подправени, защото това веднага ще се забележи. Остават четирите Рубенса.

— Какво искате да кажете?

— Казвам, че четирите Рубенса, които висят на тази стена, са фалшиви.

— Това е невъзможно... Съвсем невъзможно!

— Господин следовател, преди десетина месеца тук, в Амбрюне, пристигнал един млад човек, който се представил като Шарпане и поискал позволение да направи копие от тези картини на Рубенс. Граф Дьо Жевър му позволил. Всеки ден в продължение на пет месеца Шарпане е работил в този салон от сутрин до вечер. Ето това са копията, които той е направил и които са заместили четирите истински картини, завещани на граф Дьо Жевър.

Господин Фийол и Ганимар се спогледаха, без да скриват учудването си. Полицейският инспектор вече не мислеше да излиза. Най-после следователят промърмори:

— Трябва да чуем мнението на господин Дьо Жевър.

Ганимар се съгласи и поръчаха да повикат графа в салона.

След малко той дойде.

— Господин графе — обърна се към него съдебният следовател, — следствието ни доведе до едно съвсем неочаквано откритие, за верността на което не можем да гарантираме. Може би... може би... проникналите тук крадци са искали да залитат вашите четири Рубенса... или да ги заменят с четири копия... копия, рисувани преди една година от художника Шарпане. Бъдете така добър да погледнете тези картини и да ми кажете дали са истинските.

Графът се помъчи да скрие неудоволствието, което се мярна на лицето му при тези думи. Погледна Ботрьоле, после господин Фийол и

отговори, без дори да погледне картините:

— Аз се надявах, че истината няма да се разкрие. Но тъй като се случи обратното, без колебание мога да кажа: тези четири картини са фалшиви.

— Значи сте го знаели? Защо не ни казахте?

— Притежателят на една картина никога не бърза да каже, че не е... или че вече не е истинска.

— Но това е единственият начин да се намерят картините.

— Според мен има друг, по-добър начин. Да не се разгласява тази тайна, да не се плашат крадците и да им се предложи откуп за картините, които сигурно много ги притесняват.

— Но как ще влезете във връзка с тях?

Тъй като графът мълчеше, Ботрьоле отговори вместо него:

— Чрез една малка обява във вестника. Тази малка бележка, отпечатана в „Журнал дьо матен“, гласи: „Готов съм да откупя картините.“

Графът утвърдително кимна с глава. Още веднъж младежът излезе по-проницателен от двамата детективи.

Господин Фийол се чувстваше великолепно в ролята си.

— Наистина почвам да мисля, че другарите ви са прави! — извика той. — Каква наблюдателност! Ако това продължава така, ние с Ганимар няма да има какво да правим.

— О, всичко е тъй просто!

— Значи останалото е по-сложно! Вярно, спомням си, че при първата ни среща вие казахте, че знаете много повече, твърдахте, че знаете дори името на убиеца, нали?

— Да.

— Кой е убил Жан Дювал? Жив ли е този човек? Къде се крие?

— Има едно малко различие между нас или по-скоро между вас и действителните факти. И то още от началото. Убиецът и беглецът са две съвсем различни лица.

— Какво? — провикна се господин Фийол. — Човекът, когото граф Дьо Жевър е видял в будоара и с когото се е борил, човекът, когото тези две момичета са видели в салона и по когото госпожица Дьо Сен Веран е стреляла, човекът, който е паднал в парка и когото търсим, не е ли убиецът на Жан Дювал?

— Не.

— Тогава нищо не разбирам. Кой е убиецът на Жан Дювал?

— Жан Дювал е бил убит от... — Ботрьоле се спря, помисли една минута и продължи: — Но първо трябва да ви покажа пътя, по който стигнах до това заключение и до причините за това убийство. Иначе обвинението ми ще ви се стори чудовищно. А то съвсем не е такова... има една подробност, която никой не е забелязал, но която има голямо значение. А именно, че Жан Дювал е бил облечен в момента, когато са го убили. При това престъплението е било извършено в четири часа сутринта.

— Забелязах тази странна подробност — обади се следователят. — Граф Дьо Жевър ми каза, че Жан Дювал много често е работил през нощта.

— Напротив, слугите казват, че той си лягал много рано. Но да допуснем, че още не си е бил легнал. Защо тогава е разхвърлял леглото си така, сякаш е спал? Ако пък е спал, защо след като е чул шума, е почнал да се облича от главата до петите, вместо просто да си наметне нещо?

— Досега не виждам...

— Досега вие виждате само аномалии. Но те ми се сториха много подозрителни, когато научих, че художникът Шарпане е бил представен и препоръчан на графа от самия Дювал. А пък оттук до заключението, че Жан Дювал и Шарпане са съучастници, има само една стъпка. Тази стъпка я направих след разговора ни.

— Малко прибързано май...

— Да, трябваше да намеря някое вещественно доказателство. В стаята на Дювал намерих върху бюрото му попивателна, на която още личи попит следният адрес: „До господин А Л. Н., пощенски клон 45, Париж.“ На другия ден се разбра, че подадената в Сен Никола от фалшивия файтонджия телеграма е носила същия адрес: „А Л. Н., пощенски клон 45“. Вещественото доказателство е налице. Жан е бил във връзка с шайката, която открадна картините.

Господин Фийол не направи никаква забележка.

— Добре. Съчастието е установено. И какво заключавате от това?

— Първо, че Жан Дювал съвсем не е бил убит от беглеца, защото му е бил съучастник. Второ, моля ви да си спомните първите думи, произнесени от графа, когато се е свестил: „Аз не съм ранен... А

Дювал?... Жив ли е?... Ножът?“ Моля ви да ги съпоставите с онази част от разговора, която също е вписана в протокола, където графът разправя за нападението: „Човекът се спусна срещу мен и ме удари с юмрук по слепоочието.“ Как е могъл господин Дьо Жевър, който е бил в безсъзнание, да знае, че Дювал е ранен с нож?

Изидор Ботроле дори не изчака да отговорят на въпроса му. Изглежда бързаше да продължи, за да не даде възможност да направят някаква забележка.

— И тъй, Жан Дювал въвежда тримата крадци в салона. В това време, докато се намира там заедно с онзи, когото наричат началник, в будоара се чува шум. Дювал отваря вратата. Като познава графа, спуска се срещу него с нож в ръка. Графът успява да му вземе ножа и да му нанесе удар с него, а след това сам пада, повален от юмрука на същия човек, когото няколко минути по-късно виждат двете госпожици.

Господин Фийол и инспекторът пак се спогледаха. Ганимар смутено вдигна рамене. Следователят попита:

— Господин графе, трябва ли да приемем, че това обяснение е правилно?

Графът помълча малко, след това произнесе ясно:

— Да, всичко това е съвсем вярно. Следователят подскочи.

— Тогава не разбирам защо заблудихте правосъдието? Защо скрихте онова, което сте имали пълно право да извършите при законна самозащита?

— От двайсет години Дювал работеше при мен — отвърна графът. — Аз му вярвах. Ако по някакви причини ми е изменил, не бих искал постъпката му да стане известна.

— Съгласен съм, но вие трябва да...

— Аз мисля другояче. Докато никого не обвинявах в това престъпление, имах пълно право да не посочвам онзи, който е едновременно виновник и жертва. Той загина. Смятам, че смъртта е достатъчно наказание за него.

— Но сега, господин графе, сега, когато истината стана известна, вие можете да говорите!

— Да. Ето две чернови от писма, написани от него до съучастниците му. Извадих ги от неговия портфейл няколко минути след смъртта му.

— Какво го е подтикнало да извърши тази кражба?

— Идете в Диеп, улица Бар № 8. Там живее някоя си госпожица Вердие. Дювал се е запознал с нея преди две години и е извършил кражбата, за да задоволи нуждата ѝ от пари.

И така, всичко се изясняваше. Драмата излизаше от сянката и постепенно се показваше в истинската си светлина.

— Нека продължим — предложи господин Фийол, след като графът излезе.

— Изчерпих почти целия си материал, който се намираше на мое разположение. Край — засмя се Ботрьоле.

— А беглецът, раненият?

— За него знаете толкова, колкото и аз... Видяхте следите му по тревата край манастира... знаете...

— Да, зная... Но след това са го взели и бих искал да зная нещо за странноприемницата...

Ботрьоле се засмя.

— Странноприемницата ли? Тя не съществува. Това е просто измислица, за да се насочи правосъдието по лъжлива следа. При това много умна измислица, защото постигна целта си.

— Обаче доктор Дьолатър твърди...

— Именно, но не трябва да му се вярва. Той дава само най-повърхностни сведения за своето приключение. Не иска да каже нищо, което би могло да издаде пациента му. И изведнъж насочва вниманието на правосъдието върху някаква странноприемница. Бъдете сигурен, че цялата история му е наложена под страх от жестоко отмъщение. Той има жена и дъщеря. И много ги обича, за да ги изложи на отмъщението на бандата. Ето защо ви даде „най-точни“ сведения.

— Така точни, че никой не може да намери странноприемницата.

— Така точни, че вие не преставате да търсите ранения, а в това време вниманието ви е отвлечено от единственото място, което той не е напуснал поради раната си — развалините на старото абатство.

— Но там вече няма никакви развалини! Само остатъци от стени и няколко колони.

— Той се е скрил там — уверено изрече Ботрьоле. — Натам трябва да насочите издирванията си! Там ще намерите Арсен Люпен!

— Арсен Люпен! — скочи на крака господин Фийол. Настъпи почти тържествено мълчание, в което сякаш още продължаваше да

звучи прочутото име. Арсен Люпен! Възможно ли бе?

Ганимар не се помръдна.

— Разбира се, вие сте съгласен с мен, нали? — обърна се към него Ботрьоле.

— И още как! — отвърна инспекторът.

— И нали не се съмнявате, че именно той е организирал цялата акция?

— Да. Кражбите на Арсен Люпен се различават една от друга, както едно лице от друго. Човек трябва да си отваря очите.

— Вие мислите... мислите... — повтаряше господин Фийол.

— Дали мисля? — извика младежът. — Ето ви едно малко доказателство: с какви инициали си пишат съучастниците? А. Л. Н. — с други думи казано, първата буква на Арсен и първата и последната буква на Люпен.

— Нищо не се изплъзва от вниманието ви! — обади се Ганимар. — Честна дума, вие сте славно момче и аз слагам оръжие.

Ботрьоле се изчерви от удоволствие и стисна ръката на инспектора, която той му протегна. Тримата се приближиха до балкона и загледаха развалините.

— Значи той е още там? — прошепна господин Фийол.

— Там е — с глух глас отвърна Ботрьоле. — Там е от момента, когато е паднал.

— Какво е доказателството ви за това?

— Доказателство? Неговите съучастници ни го дадоха. Още същата сутрин един от тях, преоблечен като файтонджия, ви е докарал тук...

— За да вземе вещественото доказателство — каскета.

— Да, но главно да види какво е станало с началника му. Той сигурно е знаел къде се намира скривалището. Видял е, че положението на началника му е безнадеждно, силно се е обезпокоил и е написал непредпазливата си бележка: *„Тежко и горко на госпожицата, ако е убила началника!“*

— Неговите приятели може да са го прибрали след това?

— Кога? Вашите хора не са напускали развалините. И после, къде биха го пренесли? Най-много на неколкостотин метра, защото един умиращ не се пренася на голямо разстояние... В такъв случай щяхте да го намерите. Не, той е там. Приятелите му не биха могли да

го скрият на по-сигурно място. Там са завели доктора, когато полицаите се затичаха към пожара като деца.

— Но как живее? За да живее, са нужни храна, вода!

— Нищо не мога да ви кажа... Нищо не знам, но той е там, заклевам се, така съм сигурен, сякаш го виждам. Той е там!

— А ако умре? — прошепна господин Фийол.

— Ако умре и неговата банда узнае това, пазете госпожица Дьо Сен Веран, защото отмъщението ще бъде ужасно.

След няколко минути въпреки настояването на господин Фийол, който на драго сърце би оставил при себе си този чудесен помощник, Ботрьоле замина за Диеп, защото ваканцията му свършваше. В пет часа пристигна в Париж, а в осем часа влизаше заедно с приятелите си в лицея Жансон.

След внимателно, но безрезултатно претърсване на развалините на Амбрюне Ганимар се върна в Париж с бързия вечерен влак. Като влезе у дома си, намери следното писмо:

„Господин главен инспектор,

Събрах няколко допълнителни сведения, които сигурно ще Ви заинтересуват. От една година насам Арсен Люпен — живее в Париж под името Етиен дьо Водре. Това име сигурно често сте срещали в светската хроника и в спортните новини. Никой не знае с какво се занимава. Постоянната му квартира е на улица Марбьоф № 36. Моля Ви да обърнете внимание, че улица Марбьоф се намира до пощенски клон 45. От четвъртък, 23 април, един ден преди нападението в Амбрюне, никой нищо не знае за Етиен дьо Водре. Приемете моята благодарност за вниманието, което проявихте към мен.

Изидор Ботрьоле

П. П. Не мислете, че ми е било трудно да събера тези сведения. Сутринта, когато се извърши престъплението, имах щастливото хрумване да разгледам каскета на беглеца, преди да бъде подменен от фалшивия файтонджия. Името на шапкаря бе достатъчно, за да науча името и адреса на купувача.“

На другия ден сутринта Ганимар отиде на улица Марбьоф № 36. След като поразпита портиерката, заповяда да отключат квартирата, но не намери нищо подозрително освен малко пепел в камината. Преди четири дни идвали двама негови приятели, които изгорили всички писма. В момента, когато излизаше, Ганимар срещна пощенския раздавач, който носеше писмо за господин Дьо Водре. То беше от Америка и съдържаше следните няколко реда:

„Господине,

Потвърждавам отговора, които дадох на агента Ви. Изпратете картините на Дьо Жевър така, както досега. Ако успеете, прибавете към тях всичко останало, в което много се съмнявам.

Една непредвидена работа ме накара да замина. Сигурно ще пристигна едновременно с това писмо. Ще ме намерите в Гранд хотел.

Харлингтън“

Същия ден Ганимар се снабди със заповед за арестуване и доведе в полицейския участък сър Харлингтън, обвинен в укривателство и участие в кражба.

И тъй, в продължение на двацет и четири часа, благодарение на показанията на един седемнайсетгодишен хлапак, всички възли на интригата се развързаха. Всичко това подежда като гръмотевичен удар на публиката, предизвика възторга и любопитството ѝ. Журналистите описаха в дълги репортажи ученика по риторика, неговата пленителна наивност и пълна увереност. Изидор Ботроле стана герой и публиката жадуваше да научи всички подробности за него. Репортерите се заловиха за работа. Но най-интересното, което откриха, се оказа едно произведение. Напечатано на пишеща машина в десет екземпляра, то обикаляше между учениците на лицей и имаше следното заглавие: *„Арсен Люпен, неговият метод — класически и оригинален“*. Авторът се оказа Изидор Ботроле. Произведението преливаше от критика и жестока ирония и всички предрекоха успех на младия ученик в борбата с Люпен.

Господин Фийол и парижката публика сякаш му завидяха. Следователят все още не можеше да установи връзката на Харлингтън с бандата на Люпен. Мракът около четирите откраднати картини си оставаше все така неразбулен.

Напълно естествено обществеността се обърна отново към Изидор Ботрьоле за помощ. Но младежът категорично заяви, че иска първо да издържи юлските си изпити. Накрая обеща на 6 юни да се занимае с това престъпление.

Настъпи и 6 юни. Половин дузина журналисти дебнеха Изидор на гарата Сен Лазар. Двама от тях дори искаха да го придружат. Той помоли да го оставят и замина сам. В купето нямаше други хора. Много уморен от работа през последните няколко нощи, скоро заспа дълбоко. Събуди се, когато влакът приближаваше Руан. На облегалката на отсрещната седалка забеляза лист, на който пишеше:

„Не се бъркайте в чужди работи, защото ще загазите!“

— Отлично! — засмя се Изидор. — В противниковия лагер има объркване. Това сплашване е грубо и глупаво като заплахата на фалшивия файтонджия. Какъв стил! Веднага личи, че не е на Арсен Люпен.

Влязоха в тунела преди Руан. В Руан младежът се разходи по перона. Вече се готвеше да се качи във вагона, когато прочете върху първата страница на извънредното издание на „Журнал дьо Руан“ следните няколко реда:

„В последния час. Телефонират ни от Диеп, че тази нощ в замъка Амбрюне проникнали неизвестни лица, вързали госпожица Жевър и отвлекли госпожица Дьо Сен Веран. На петстотин метра от замъка са намерени следи от кръв и окървавен шарф. Има основание да се предполага, че нещастната девойка е убита.“

Изидор Ботроле остана неподвижен чак до Диеп. Свит на две, с лакти на коленете и облегло на ръцете лице, той мислеше. В Диеп нае файтон. На прага на Амбрюне срещна съдебния следовател Фийол, който потвърди ужасната новина.

— Не знаете ли нещо повече? — попита Изидор.

— Не. И аз тъкмо пристигам.

В този момент приставът се приближи до господин Фийол и му подаде пожълтяло смачкано листче, което били намерили близо до мястото, където бяха открили шарфа. Господин Фийол го разгледа и подаде на Ботроле.

— Това листче едва ли ще ни помогне с нещо... Ботроле го повъртя в ръцете си. Оказа се покрито с точки и знаци.

ГЛАВА ТРЕТА

ТРУПЪТ

Към шест часа вечерта, след като си свърши работата, господин Фийол чакаше заедно със своя секретар файтона, който трябваше да ги закара в Диеп. Изглеждаше развълнуван и нервен. На два пъти попита:

— Не сте ли виждали Ботрьоле?

— Не, господин следовател.

— Дявол да го вземе, къде може да е? Цял ден никой не го е виждал.

Изведнъж се сети нещо. Подаде чантата си на Бреду, заобиколи замъка и тръгна към развалините. Близко до голямата арка, покрит с борови игли, Изидор Ботрьоле лежеше на земята. С ръка подпираше главата си. Изглеждате заспал.

— Какво правите, млади момко, спите ли?

— Не спя. Мисля.

— Сигурно сте успели да помислите за много работи?

— Да... Първо аз винаги обмислям събитието и се опитвам да намеря в него основната мисъл, ако мога така да се изразя. После си представям една правдива, логична хипотеза, която се съгласува с главната мисъл. И чак след това проверявам дали фактите съвпадат с предположенията ми.

— Чудна и много сложна система.

— Но затова пък сигурна, докато вашата не може да се похвали със същото.

— Всяка система вече е излишна. Ясно е, че Арсен Люпен е мъртъв!

— Какво от това? Неговата банда остана, а учениците на такъв майстор също са майстори.

Господин Фийол улови Изидор под ръка, заведе го настрана и каза:

— Това са само думи, млади момко. Ето какво е важното. Слушайте хубаво! Ганимар е задържан в Париж и ще дойде чак след

няколко дни. От друга страна, граф Дьо Жевър е телеграфирал на Шерлок Холмс, който е обещал съдействието си през другата седмица. Млади момко, не мислите ли, че това е шанс за вас? Да кажете на тези две знаменитости, като пристигнат: „Много съжالياваме, господа, но ние не можехме повече да чакаме. Всичко вече е свършено!“

Простодушният господин Фийол не можеше с по-голяма откровеност от тази да признае безсилието си. Ботрьоле се помъчи да прикрие усмивката си.

— Трябва да призная, господин следовател, че не присъствах на следствието ви само защото се надявах, че сам ще ми съобщите резултатите. Кажете какво узнахте?

— Ето какво. Снощи към единайсет тримата полицаи, които приставът оставил да пазят замъка, получили от него бележка да идат колкото може по-скоро в Увил. Те веднага яхнали конете и пристигнали в Увил...

— Разбрали, че са изиграни, че заповедта е била фалшива и че трябва да се върнат в Амбрюне.

— Това и направили. Отсъствието им продължило час и половина и през това време престъплението било извършено.

— При какви обстоятелства?

— При най-прости. Двама души влезли с помощта на стълба в една стая на втория етаж, вързали госпожица Дьо Жевър и пред очите ѝ отвлекли нейната братовчедка.

— Но къде са били кучетата?

— На сутринта ги намерили отровени.

— Кой е направил това? Нали никой не можеше да се приближи до тях?

— Тайна. Двете сенки минали безпрепятствено през развалините, спрели на около петстотин метра от замъка, под дървото, известно като Големия дъб... и тук извършили убийството.

— Но защо не са направили това в стаята на госпожица Дьо Сен Веран?

— Не знам. Във всеки случай там са я убили. Имам неоспоримо доказателство за това.

— А трупът?

— Още не е намерен. Но това не трябва да ни изненадва. Тръгнах по следите и те ме отведоха до старата черква на

варанжевилските гробища, които са разположени на хълма. Там има пропаст, бездна, дълбока повече от сто метра. А долу — скали и море. След един-два дни приливът ще изхвърли трупа ѝ на брега.

— Сигурно. Всичко е много просто.

— Да, всичко е просто и не ме затруднява. Люпен е мъртъв! Съучастниците му са убили госпожица Дьо Сен Веран, за да отмъстят, както пишеха. Това са факти, които дори няма защо да се проверяват. Но Люпен?

— Да, какво е станало с него?

— Сигурно неговите съучастници са задигнали трупа му, когато са отвлекли девойката. Но можем ли да докажем това? Не. Не можем също да докажем пребиваването му в развалините, не можем да кажем дали е жив или мъртъв. И тук е цялата тайна, драги ми Ботрьоле. Убийството на госпожица Раймонд не може да служи за развързка. Напротив, то още повече усложнява делото. Какво е ставало през тези два месеца в замъка Амбрюне? Ако не разрешим тази загадка, другите ще дойдат и нашето положение няма да бъде много розово.

— Кога ще дойдат другите?

— В сряда... може би във вторник...

Ботрьоле направи някаква сметка наум, после рече:

— Днес сме събота. В понеделник вечер трябва да се върна в лиця. Е, добре, в понеделник сутринта, ако вие сте тук точно в десет, ще се постарая да ви разясня загадката.

— Наистина ли, господин Ботрьоле?... Мислите ли? Уверен ли сте?

— Надявам се поне.

— А сега къде отивате?

— Искам да проверя доколко фактите потвърждават основната мисъл, която постепенно ми става все по-ясна.

— А ако не я потвърдят?

— Тогава значи не са верни и аз ще потърся други, по-верни. И тъй, до понеделник, нали?

— До понеделник.

След няколко минути господин Фийол замина за Диеп, а Изидор летеше по шосето за Йервил и Кодбек на велосипед, който граф Дьо Жевър бе оставил на негово разположение.

От замъка бяха откраднати скъпоценните картини на Рубенс. Такива големи картини не може незабелязано да се пренесат. Те трябваше да са някъде наблизко. Ако не можеше да се намерят, поне можеше да се разкрие пътят, по който са били откарани. Предположението на Ботроле се състоеше в следното: четирите картини сигурно са отнесени с автомобил, но преди да стигнат в Кодбек, са ги прехвърлили на друг автомобил, който е прекосил Сена около Кодбек. Първото място за минаване на реката се намираще при Кийбьоф, оживен и следователно опасен път. По-нататък Сена можете да се премине при Майоре, усамотено село, без всякакви съобщения.

До полунощ Изидор измина осемнайсетте левги, които го отделяха от Майоре, и почука на вратата на една странноприемница до самата река. Той преспа тук и на сутринта разпита моряците, които караха сала. Прегледа и книгата за пътниците. Никакъв автомобил не бе преминавал реката в четвъртък, на двайсет и трети април.

Цяла сутрин той се колеба. Готвеше се да замине за Кодбек, когато момчето от странноприемницата му каза:

— Аз видях една каруца, но тя не мина реката. Само разтовариха багажа ѝ на един сал, който чакаше на брега.

— А откъде идваше тя?

— О, тя е на коларя Ватинел, който живее в Лувето.

Едва към шест часа Изидор успя да намери Ватинел. Той бе типичен стар нормандец, който не се доверяваше на чужди хора, но и не можеше да устои на изкушението на една златна монета.

— Да, господине, тогава хората от автомобила ми определиха среща на кръстопътя в пет часа. Натовариха колата ми с четири големи тесни сандъка. Един от тях ме придружи. Двамата закарахме товара до реката.

— Вие говорите за тях, като че ли ги познавате.

— Познавам ги, господине. Тогава работех за шести път за тях.

Изидор потръпна.

— За шести път ли? Кога друг път сте работили за тях?

— През предишните шест дни. Тогава пренасяхме друг товар. Големи камъни... тесни и продълговати, завити във вестници. Те гледаха на тях като на светиня. Ах, само да се бе опитал някой да се допре до тях!... Но какво ви е? Вие съвсем побледняхте.

— Нищо... тук е много горещо...

Ботрьоле излезе, като залиташе. Радостта от неочакваното разкритие го зашемети. Върна се съвсем спокойно във Варанжвил, пренощува и на другия ден сутринта прекара около час в кметството с местния учител. После се върна в замъка. Там го чакаше писмо, оставено на господин Дьо Жевър. То съдържаше следното:

„Второ предупреждение. Мълчи! Ако не...“

— Трябва да се погрижа за личната си безопасност — промърмори той. — Защото...

Стана девет часът. Разходи се между развалините, полегна до голямата аркада и затвори очи.

— Е, млади момко, доволен ли сте от получените резултати? Господин Фийол пристигна течно на срещата.

— Възхитен съм, господин следовател.

— Което значи...

— Което значи, че съм готов да удържа обещанието си... въпреки това писмо, което не предразполага към дела.

Той му показва писмото.

— Я гледай ти каква работа! — извика господин Фийол. — Предполагам, че това няма да ви попречи...

— Да ви кажа какво съм научил ли? Аз обещах и ще изпълня обещанието си. След десетина минути ще узнаем част от истината.

— Само част?

— Да, според мен откриването на Люпеновото скривалище съвсем не обяснява загадката. После ще видим...

— Вие вече с нищо не можете да ме учудите! Но как разбрахте?

— Много просто! В писмото на господин Харлингтън до Етиен дьо Водре има едно изречение, което ме заинтересува: „Ако сполучите, прибавете към тях всичко останало, в което много се съмнявам.“ Какво е останалото? Произведение на изкуството? Някаква рядкост? В замъка няма нищо по-ценно от картините на Рубенс. Тогава какво? От друга страна, може ли да се приеме, че хора като Люпен, които се отличават с голяма сръчност, няма да успеят да предадат това останало? Явно тази кражба е трудна работа, но ще се осъществи, щом с нея се е заел човек като Люпен.

— И все пак кражбата не е успяла. Нищо не е изчезнало.

— Изчезнало е... Подменено е като картините с нещо друго, по-ценно, по-рядко от картините на Рубенс.

— Но какво може да бъде то?

Минаха между развалините, вървяха към малката врата, стигнаха параклиса. Ботроле се спря.

— Искате да разберете какво е то?

— И още как!

Ботроле държеше дебел чепат бастун. Изведнъж той замахна с него и с един удар събори на земята една от статуите, които украсяваха входа на параклиса.

— Вие сте луд! — извика господин Фийол, като се спусна към парчетата. — Тази статуя беше чудесна...

— Чудесна! — повтори Ботроле и счупи статуята на Дева Мария.

Господин Фийол го улови през кръста.

— Един удар още и ще стрелям!

Граф Дьо Жевър се показа с револвер в ръка. Ботроле се засмя.

— Стреляйте по-добре в статуите, графе! Стреляйте като на панаир... ето тук например.

Той пак замахна с бастуна и този път разби статуята на Йоан Кръстител.

— Ах, това е цяло светотатство! — вдигна револвера графът.

— Всичко е гипс, господин графе!

— Как? Какво говорите? — ревна господин Фийол, като обезоръжи графа.

— Гипс — повтори Изидор. — Нищо ценно!

Графът се наведе и вдигна едно парче.

— Разгледайте го добре, господин графе... гипс... Боядисан, патиниран като стар камък... Това е останало от истинските шедьоври. Ето какво са направили само за няколко дни. Ето какво е направил господин Шарпане, който е копирали картините... Какво ще кажете, господин следовател, нима туй не е смело? Колко гениален е този човек!

— Добре, че е умрял. Иначе един ден би задигнал и кулите на Парижката Света Богородица... А другарите му задигнаха неговия труп.

— И прибавете към това, че именно него е ранила племенницата ми — забеляза граф Дьо Жевър.

— Той е бил — потвърди Изидор. — Той е паднал сред развалините, ранен от куршума на госпожица Дьо Сен Веран. Тя е видяла именно него, когато е ставал и падал и пълзял към голямата аркада, за да се вдигне тук за последен път по някакво чудо и да стигне до това каменно скривалище, което е станало негов гроб.

И Ботрьоле удари с бастуна по прага на параклиса.

— Какво казахте? — обади се следователят. — Негов гроб?...
Вие мислите, че скривалището...

— То се намира тук... тук — повтори той.

— Но ние претърсихме всичко!

— Само че лошо.

— Тук няма никакво скривалище — възрази господин Дьо Жевър. — Аз познавам добре параклиса.

— Грешите, господин графе, тук има скривалище. Идете в кметството на Варанжвил, където са събрани всички книжа за бившия манастир Амбрюне, и ще разберете, че под параклиса има подземие.

— Но как е разбрал Люпен? — обади се следователят.

— Много просто. Когато е започнал да работи над кражбата в параклиса.

Граф Дьо Жевър се върна с ключа от параклиса. Отвори вратата. Тримата влязоха. След кратък преглед Ботрьоле заяви:

— Плочите на пода не са пипани. Обаче не е трудно да се забележи, че олтарът не е истинският. Стълбите, които водят към подземията на черквите, винаги започват пред олтара и минават под него.

— И оттук вие заключавате?...

— Заключavam, че Люпен е намерил подземията, когато е работил за обира на олтара.

Донесоха търнокоп и Изидор заработи с него в олтара. Разхвърчаха се парчета гипс. Изведнъж търнокопът, който досега не срещаше сериозна съпротива, удари в нещо твърдо и потъна. Младежът се наведе. Струя пресен въздух го лъхна в лицето. Запали клечка кибрит и освети отвора.

— Стълбата започва по-напред, почти под плочите на входа. В дъното забелязвам последните стъпала.

— Дълбоко ли е?

— Три или четири метра... Стъпалата са много високи... Едно от тях липсва.

— Невероятно е съучастниците да са имали време да измъкнат трупа му от подземие то през краткото отсъствие на тримата полицаи, когато са отвличали госпожица Дьо Сен Веран — забеляза следователят. — И защо им е един труп? Не, според мен той е тук.

Слугата им донесе стълба. Ботрьоле внимателно я спусна в подземие то, закрепил я между срутени те камъни и улови здраво горните ѝ краища.

— Ще слезете ли, господин Фийол?

Съдебният следовател започна да слиза със свещ в ръка.

Граф Дьо Жевър го последва. Изидор също стъпи върху първата пречка на стълбата. Стъпалата бяха осемнайсет. Той несъзнателно ги преброи, когато разглеждаше подземие то. Долу остра миризма на разложено го накарала се отдръпне... Изведнъж трепереца ръка го улови за рамото.

— Какво има?

— Ботрьоле... — прошепна господин Фийол. Той не можете да говори от страх.

— Стига, господин следовател, успокойте се!

— Ботрьоле... Той е там...

— Не може да бъде!

— Има нещо под големия камък, който се откъсна от олтара... аз бутнах камъка... и го напипах. Никога няма да го забравя...

— Къде е той?

— От тази страна... Надушвате ли миризмата? Ето... вижте! — той взе свещта и я поднесе към неподвижната купчина на земята.

— О! — извика Изидор с глас, в който се долавяше ужас. Тримата се наведоха. На земята лежеше полугол, съвсем слаб труп. През разкъсаните дрехи се виждаше зеленикаво-жълтият цвят на кожата му.

— Поздравявам ви, Ботрьоле. С откриването на скривалището аз мога да проверя в две точки правилността на предположенията ви. Първо, човекът, по когото е стреляла госпожица Дьо Сен Веран, излезе наистина Арсен Люпен, както твърдахте още от началото. Второ, той е живял в Париж под името Етиен дьо Водре, за което също настоявахте.

Върху долните му дрехи намерихме буквите: *Е. В.* Струва ми се, че доказателството не е лошо, нали?

Ботрьоле не се помръдна.

— Господин графът отиде да каже да впрегнат. Ще извикат доктор Жуе, за да огледа трупа. Според мен смъртта е настъпила най-малко преди осем дни. Степента на разлагането... Но вие като че ли не слушате?

— Не, не, слушам.

— Всичко, което казвам, се основава на точни данни. Така например...

Господин Фийол продължи да изказва съображенията си, без да обръща внимание на събеседника си. Връщането на Жевър прекъсна монолога му. Графът донесе две писма. Едното съобщаваше, че Шерлок Холмс ще пристигне на другия ден.

— Чудесно! — извика господин Фийол. — Инспекторът Ганимар също пристига. Това е великолепно!

— Второто писмо е адресирано до вас — прекъсна го графът.

— Вървим от успех към успех — продължи господин Фийол, след като прочете писмото. — Изглежда господата няма да има какво да правят тук. Млади момко, от Диеп ми съобщават, че рибари намерили сутринта труп на млада жена.

Изидор подскочи.

— Какво? ... Труп?...

— На млада жена... страшно обезобразен труп, който не може да се идентифицира. Но на дясната ръка имала изящна златна гривна. Известно е, че госпожица Дьо Сен Веран е носила на дясната ръка такава гривна. Сигурно е вашата племенница, господин графе, която морето е изхвърлило чак там... Какво ще кажете, господин Ботрьоле?

— Нищо, нищо... или по-скоро, ако всичко излезе така, както го виждате, предсказанията ми напълно ще се оправдаят. Всички събития, дори най-невероятните и най-противоречивите, потвърждават хипотезата, която изградих още от самото начало.

— Не ви разбирам.

— Скоро ще разберете. Спомнете си, че обещах да ви кажа самата истина.

— Но, струва ми се...

— Имайте малко търпение. Досега не сте имали повод да се оплаквате от мен. Времето е много хубаво. Разходете се, закусете в замъка, изпушете лулата си. Аз ще се върна към четири-пет часа. За лица ще замина с нощния влак.

Стигнаха до постройките на замъка. Изидор скочи на велосипеда и се отдалечи.

В Диеп спря пред редакцията на вестник „Ла Вижи“ и поиска да прегледа броевете от последните петнадесет дни. След това замина за село Анвермьо на десетина километра от Диеп. Там говори с кмета, свещеника и горския пазач. Часовникът на селската църква удари три. Приключи с разговорите. Безкрайно доволен от получените сведения, се върна назад към замъка. Краката му силно и равномерно натискаха педалите на велосипеда. Гърдите му високо се повдигаха и поемаха свежия морски въздух.

Амбрюне се показа. Изидор се спусна с голяма скорост от хълма, който се издигате пред замъка. Изведнъж нададе вик. Видя въже, обтегнато напреки на пътя между две дървета. Велосипедът спря като закован, а момчето излетя далеч напред. Случайно, по някакво чудо, не падна върху куп камъни, където сигурно щеше да си счупи главата. Няколко минути лежа в несвяст. Като дойде на себе си, разгледа мястото. Отдясно се намираще малка гора, през която нападателят сигурно бе избягал. Изидор отвърза въжето. Малко листче се белееше, забодено на дървото от лявата страна. Разви го и прочете следното:

„Трето и последно предупреждение.“

Ботрьоле се върна в замъка, зададе няколко въпроса на слугите и намери съдебния следовател в една от стаите на първия етаж. Господин Фийол пишеше. Срещу него седеше секретарят му. Секретарят излезе и следователят попита:

— Какво ви се е случило, господин Ботрьоле? Ръцете ви са окървавени.

— Дребна работа — отвърна младежът. — Просто премятане, предизвикано от това въже, което се оказа опънато пред велосипеда ми. Моля само да обърнете внимание на факта, че въжето е взето от замъка. Преди двайсетина минути на него имаше дрехи за сушене.

— Възможно ли е това?

— Тук, в самия замък, има някой, който ме следи. Той ме вижда, чува, следи всяка моя стъпка и отгатва намеренията ми.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм. Вие трябва да го откриете, което лесно ще направите. Аз действах по-бързо от очакванията на противниците ни. Сигурен съм, че те също ще се заловят енергично за работа. Усещам, че опасността приближава.

— Стига, стига, Ботроле...

— Скоро ще се уверите. А сега да бързаме. Първо искам да изясня следния въпрос. Вие на никого ли не сте разправяли за листчето, което приставът намери и ви предаде пред мен?

— Не, на никого. Но нима отдавате някакво значение на листчето?

— Дори голямо значение. Хрумна ми нещо, което, признавам, сега не може да се докаже, защото още не съм успял да разгадая шифъра. Заговорих ви, за да не се връщам повече към тази тема.

Внезапно Ботроле улови господин Фийол за ръката.

— Тихо... подслушват ни...

Пяскът изскърца. Младежът се затича към прозореца и се наведе.

— Няма никой... Но по лехата се виждат следи... Много лесно ще се извадят отпечатъците от обувката. — Затвори прозореца и се върна на мястото си. — Вие виждате, че неприятелят не взема дори предпазни мерки... няма вече време за това. Той също усеща, че часът приближава. Нека побързаме и поговорим, защото той не иска да говоря.

Постави на масата документ и го разгърна.

— Първо, една забележка. Върху хартията виждаме само точки и числа. В първите три реда и в петия, с който ще трябва да се заемем, защото четвъртият изглежда от съвсем друг характер, няма число, по-голямо от 5. Лесно може да предположим, че всяко число отговаря на една от петте гласни в азбуката. Нека напишем резултата.

Той написа на едно отделно листче:

e.a.a..e..e.a.

a..a... e.e. .e.oі.e..e.

.ou..e.o...e..e.o..e
ai.uu.e ..eii.e

После продължи:

— Както виждате, засега нищо не излиза. Ключът е много лесен, защото са се задоволили да заменят гласните с числа, а съгласните с точки. Но и твърде мъчен, дори неразгадаем, защото не са си направили труда да измислят по-сложен шифър.

— Във всеки случай загадката е много неясна.

— Ще се помъчим да я изясним. Вторият ред е разделен на две части, при което втората много наподобява една дума. Сега, ако опитаме да заменим в тази дума точките със съгласни, постепенно ще се убедим, че единствените съгласни, които логично могат да се прибавят към гласните, ще образуват само една дума: *демоазел*.

— Значи става дума за госпожица Жевър и госпожица Дьо Сен Веран?

— Сигурно.

— И нищо друго ли не виждате в това?

— Забелязвам, че последният ред се дели на две. И ако продължим да заместваме със съгласни, веднага ще видим, че единствената съгласна, която можем да вместим между двугласните *ai* и *ui* е буквата *g*. Получаваме началото на думата *aigui*. Естествено е, че с другите две точки и с последното „e“ ще се получи думата *aiguille* — игла.

— Наистина се получава думата игла.

— Най-последно, в последната дума има три гласни и три съгласни. Първите две могат да бъдат само съгласни. Като продължавам работата и турям една подир друга всички съгласни, идвам до заключението, че могат да се образуват само четири думи: река, доказателство, плач и кухня. Изхвърлям първите три думи, които не могат да се вържат с думата игла и остава думата кухня.

— По този начин се получава „куха игла“^[1]. Допускам, че предположението ви е вярно, но то води ли ни до нещо?

— Не — замислено промълви Ботроле, — до нищо не ни довежда засега... по-късно ще видим... струва ми се, че много неща се крият в странното съчетание на двете думи „куха игла“. Но в дадения

момент най-много ме интересува самата хартия... Нима още фабрикуват такъв пергамент с цвят на слонова кост?... После орфаните краища... и, най-накрая, следата от червен восък отзад...

В този момент секретарят Бреду влезе и съобщи, че главният прокурор е пристигнал неочаквано. Господин Фийол стана.

— Долу ли е господин главният прокурор?

— Не, господин прокурорът не е слизал от колата си. Той минава покрай Амбрюне и ви моли да излезете до оградата. Искал да ви каже само една дума.

— Интересно — промърмори следователят. — Извинете, веднага се връщам.

Излезе. Чува се стъпките му, които се отдалечаваха. Тогава секретарят затвори вратата, заключи я и тури ключа в джоба си.

— Какво правите? — изненада се Ботрьоле.

— Тъй ще ни бъде по-удобно да поприказваме.

Младежът се спусна към другата врата, която водеше към съседната стая. Той разбра: Бреду се оказа съучастник на престъпниците!

— Не си чупете пръстите, млади приятелю! Ключът от втората врата е също у мен.

— Тогава през прозореца... — извика Изидор, но Бреду вече стоеше пред прозореца с револвер в ръка.

Неприятелят най-неочаквано и грубо хвърли маската си.

— Сега ще бъдем кратки — промърмори секретарят и извади часовника си. — Добрият господин Фийол ще се разходи до вратата. Там, разбира се, няма никой. Тогава ще се върне. Имаме на разположение около четири минути. Една минута ми е необходима да скоча от прозореца, да мина през малката врата, да се кача на мотоциклета, който е на пътя. Значи остават три минути. Те са достатъчни.

Бреду имаше безобразно телосложение: грамадно тяло, дълги, тънки крака като на паяк и грамадни ръце. Костеливото лице и ниското чело издаваха упорит характер. Изидор усети слабост в краката, залитна и се видя принуден да седне.

— Какво желаете?

— Листа. От три дни го търся.

— Той не е в мен.

— Лъжеш. Когато влязох, видях, че го сложи в портфейла си.

— А после?

— После ли? Ще обещаеш, че ще бъдеш благоразумен. Ти ни изкарваш от търпение! Остави ни на мира и си гледай работата!

Той се приближи с насочен револвер. Говореше с глух глас, но разчленено. Изразът на очите му плашеше. Изидор потрепера. За пръв път изпитваше чувство за опасност. Виждаше се изправен пред силен, неумолим противник.

— А после? — попита със задавен глас.

— После... Ще бъдеш свободен... Настъпи мълчание.

Бреду пак заговори:

— Остава само една минута. Решавай! Хайде, не прави глупости! Ние винаги и навсякъде сме по-силните... По-скоро листа...

Изидор не помръдна. Бледен, уплашен, той все пак се владееше. На двацет сантиметра от себе си виждаше дулото на револвера. Присвистият пръст леко натискаше спусъка. Достатъчно беше още мъничко да го натисне...

— Листа — повтори Бреду. — Иначе...

— Ето го — извади портфейла си Изидор и му го подаде.

— Отлично! Благоразумен си. Ще поговоря на другарите за теб...

Скри револвера и завъртя дръжката на прозореца. В коридора се чу шум. Внезапна мисъл го спря. Прегледа портфейла.

— Гръм и мълния! — ревна. — Листа го няма... Ти ме изигра. Той скочи пак в стаята. Чуха се два изстрела. Изидор бе извадил револвера си, стреля, но не улучи. Двамата се скопчиха и паднаха на паркета. На вратата започна силно чукане. Младежът обаче се оказа бързо победен от противника. Настъпваше краят. Една ръка с нож се вдигна над него и се спусна. Почувства страшна болка в рамото и падна.

Усети: някой бъркаше във вътрешния джоб на палтото му и изваждаше документа. През полуотворените си клепащи видя как Бреду скачаше от прозореца.

* * *

Вестниците, които на следващия ден описваха разигралите се напоследък в замъка Амбрюне събития: обирането на параклиса, откриването на трупа на Арсен Люпен и трупа на Раймонд, нараняването на Ботрьоле от Бреду, секретаря на следователя, съобщиха и последните новини:

„Изчезването на Ганимар и отвличането посред бял ден в сърцето на Лондон на Шерлок Холмс, когато се е готвел да се качи на влака за Дувър.“

И тъй, бандата на Люпен, която за момента се оказа смутена от необикновената проникателност на един седемнайсет годишен хлапак, премина в нападение и навсякъде тържествуваше. Двата главни противници на Люпен — Холмс и Ганимар, бяха отстранени. Изидор Ботрьоле бе лишен от възможност да се бори. Правосъдието бе безсилно. Никой вече не можеше да се бори със злото.

[1] Куха игла, кух обелиск. Б. пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЕДИН СРЕЩУ ДРУГ

Шест седмици след тези събития аз, историографът на Арсен Люпен, седях сам в квартирата си. Разреших на слугата да излезе. Горещината навън не ме блазнеше да направя същото. Взех вестник и зачетох. На най-видно място в „Гран журнал“ пишеше следното:

„Господин Изидор Ботрьоле ни съобщи, че ще направи най-напред пред нас разкритията си. Утре, сряда, преди още правосъдието да бъде уведомено, «Гран журнал» ще публикува истината за драмата, която се разигра в Амбрюне.“

— Какво мислите за това, драги мой?

Подскочих от изненада. Пред мен се намираше Арсен Люпен, за когото вестниците пишеха, че е умрял в подземие. Каква изненада!

— Вие!... Вие?... — прошепнах.

— Да, аз... Не вярвам да имате нето против, нали?

В този момент звънецът иззвъня.

— Не се безпокойте. Аз ще отворя.

След малко се върна с висок, бледен младеж и се обърна към мен:

— Приятелю, позволете ми да ви представя господин Изидор Ботрьоле — и веднага насочи поглед към младия човек. — Много ви благодаря, господин Ботрьоле, че не дадохте на вестниците обещаните изявления и се съгласихте на тази среща.

Ботрьоле се усмихна.

— Моля да се знае, че всъщност аз се подчиних поради заплахата да пострада баща ми.

— Боже мой — засмя се Люпен, — всеки постъпва така, както му се струва най-добре, и може да използва средствата, които има на разположение. Знаех, че собственият ви живот не ви е мил, защото не се поддадохте на заплахите на Бреду. Оставаше баща ви... Баща ви, когото много обичате... от което се възползвах.

— И ето, аз съм тук — потвърди Ботрьоле.

Поканих ги да седнат. Те седнаха и Люпен заговори с ироничния тон, който обичаше:

— Във всеки случай, господин Ботрьоле, ако не приемете благодарностите ми, ще приемете поне извиненията ми.

— Извинения? За какво?

— За грубостта на Бреду.

— Вярно, че това ме изненада. Не беше в стила на Арсен Люпен. Удар с нож...

— Аз нямам пръст в нараняването ви. Бреду е новак. Приятелите ми решили, че ще бъде полезно да привлекат на наша страна секретаря на следователя, който води следствието.

— Вашите приятели не са сгрешили.

— Вярно. Бреду ни направи голяма услуга, но в усърдието си, присъщо на всеки новак, отиде много далеч. Наруши плановете ми, като по своя инициатива ви рани.

— О, това е дребна работа!

— Напротив, аз строго го мъмрих. Но трябва да кажа за негово оправдание, че е бил изненадан от бързината на вашето изследване. Ако ни бяхте оставили няколко часа на разположение, щяхте да избегнете това нараняване.

— И сигурно бих имал голямата чест да споделя участта на Ганимар и Шерлок Холмс?

— Точно така — весело се засмя Люпен. — И аз нямаше да преживея угризенията на съвестта, които вашето нараняване ми причини. Ето дори сега вашата бледност ме измъчва.

— Вие ми се доверихте без никакви условия, защото можеше лесно да доведе приятелите на Ганимар... Това доверие ме впечатли!

Сериозно ли говореше той? Борбата между двамата противници започваше по начин, който не можех да разбера. Спокойният Ботрьоле представлявате пълна противоположност на Люпен. Да, пред момъка с розови бузи Люпен губеше свойствената си самоувереност. Колебаеше

се, не преминаваше в открито настъпление и губеше време в безполезни фрази. Сякаш нещо му липсваше. Сякаш нещо търсеше, чакаше. Какво? Каква помощ?

Пак се позвъни. Той скочи и отиде да отвори. Върна се с писмо в ръка.

— Може ли, господа? — запита той.

Отвори телеграмата. Прочете я и веднага се преобрази. Изправи се. Очите му заблестяха. Превърна се в самоуверения атлет, господар на положението и хората.

Хвърли телеграмата на масата, удари с юмрук:

— А сега, господин Ботроле, да поговорим сериозно!

Младежът се приготви да го слуша. Люпен заговори сдържано, сухо и решително:

— Нека хвърлим маските и се отърсим от лицемерието! Ние сме врагове, които отлично знаят какво представляват, и следователно трябва да преговаряме като врагове.

— Да преговаряме? — изненада се Ботроле.

— Да, да преговаряме. Не казах тази дума случайно и пак я повтарям, каквото и да ми струва. А ми струва много. За пръв път я употребявам пред противник, но веднага заявявам, че я употребявам и за последен път. Възползвайте се. Оттук ще изляза само с определено обещание от ваша страна. В противен случай — война!

Ботроле все повече се учудваше.

— Не очаквах... Вие говорите много забавно. Мислех ви за съвсем друг човек... Защо се ядосвате? Защо заплашвате? Неприятелите ли сме, щом обстоятелствата са ни изправили един срещу друг? Неприятелите... Защо?

Люпен се смути, наведе се към младежа:

— Слушайте, моето момче, тук не става въпрос да смекчаваме думите си, а за един факт, който не подлежи на съмнение. Ето го: от десет години насам не съм срещал такъв силен противник като вас. С Ганимар и с Шерлок Холмс си играех като с деца. С вас се виждам принуден да се отбранявам, нещо повече — да отстъпвам. Да, сега ние двамата много добре знаем, че аз трябва да се призная за победен. Изидор Ботроле има надмощие над Арсен Люпен. Моите планове са разбити. Вие напълно осветлихте всичко, което исках да остане в сянка. Пречите ми, заставате на пътя ми. Добре, дотегна ми... Бреду ви

предупреди. Аз ви повтарям, като настоявам да помислите. Дотегна ми вече!

Ботрьоле вдигна рамене.

— Но какво искате най-последно?

— Мир! Нека всеки от нас върви по пътя си и не пречи на другия.

— Значи на вас да не се пречи да обирате хората, а аз да се отдам на учебните си занятия, така ли?

— На учебните си занятия... на всичко, което обичате... това не ме интересува... Но трябва да ме оставите на мира... Искам мир.

— С какво го нарушавам?

Люпен грубо го улови за ръката.

— Вие много добре знаете! Не се преструвайте! Днес знаете една тайна, която има голямо значение за мен. Имахте право да отгатнете тази тайна, но нямате никакво право да я разгласявате.

— Сигурен ли сте, че я зная?

— Да, знаете я, сигурен съм в това. Ден след ден, час след час следих движението на мисълта ви. В момента, когато Бреду ви удари, вие се сетихте за всичко и искахте да го кажете. После страхът за баща ви отложи за известно време разкритията. Но сега сте ги обещали на пресата, статията е готова. След час ще бъде набрана. Утре ще излезе от печат.

— Това е вярно.

Люпен стана, махна с ръка и извика:

— Няма да излезе!

— Ще излезе! — скочи Ботрьоле.

Най-последно двамата стояха изправени един срещу друг. Стори ми се, че се уловиха за гушите. Ботрьоле излъчваше страшна енергия, смелост, самолюбие, желание за борба, нехайство пред опасността.

В погледа на Люпен долових радостта на дуелист, който най-последно среща сабята на достоен съперник.

— Статията дадена ли е?

— Не още.

— Тук ли е?... У вас?

— Не съм толкова глупав! Да ми я вземете!...

— Тогава?

— Тя е у един от редакторите, запечатана в двоен плик. Ако до полунощ не ида в редакцията, той ще я даде за набор.

— Ах, проклетият обесник! Всичко е предвидил!

Виждаше се, че не се побира в кожата си от яд. Упоен от победата, Ботрьоле изпусна нещо.

— Мълчи, хлапако! — рязко извика Люпен. — Ти не знаеш с кого имаш работа! Не разбираш ли, че ако исках... Бога ми, караш ме да се смея!

Настъпи тържествено мълчание. Люпен направи крачка напред и с глух глас заповяда, като го гледаше втренчено:

— Веднага ще идеш в редакцията на „Гран журнал“.

— Не.

— Ще скъсаш статията си.

— Не.

— Ще идеш при главния редактор и ще му кажеш, че си се излъгал.

— Не.

— После ще напишеш друга статия за трагедията в Амбрюне, в която ще потвърдиш известните на всички слухове.

— Не.

Люпен грабна една желязна линия от бюрото и без никакво усилие я счупи на две. Погледна го страшно побледнял. Избърса потта от челото си. Свикнал да не среща никакво противодействие на волята си, подлудяваше от съпротивата на това дете.

Улови с ръце раменете на Изидор и разчленено произнесе:

— Ти ще направиш това, Ботрьоле, ще кажеш, че последните сведения са те убедили в смъртта ми и че в нея не може да има никакво съмнение. Ще кажеш това, защото аз го искам от теб, защото трябва да повярват, че съм мъртъв. Но главно, ще го кажеш, защото, ако не го кажеш...

— Защото, ако не го кажа?

— Баща ти ще бъде отвлечен тази нощ, както бяха отвлечени Ганимар и Шерлок Холмс.

Изидор се усмихна.

— Не, ще кажа само истината. Статията ще се появи така, както съм я написал. Всички ще узнаят, че Люпен е жив, и едновременно с това ще узнаят причината, поради която иска да го смятат за мъртъв.

И спокойно прибави:

— И баща ми няма да бъде отвлечен.

Двамата пак замълчаха, като не преставаха да се гледат втренчено. Настъпи дълбоко мълчание, което винаги предшества смъртоносния удар. Кой щете да го нанесе?

— Тази нощ — промълви Люпен, — в три часа сутринта, ако не дам друго нареждане, двама мои приятели трябва да проникнат в стаята на баща ти, да го отвлекат и да го заведат при Ганимар и Шерлок Холмс.

В отговор Изидор звънко се изсмя.

— Баща ми не е в Савоя. Той сега се намира на другия край на Франция, в центъра на голям град, пазен от двайсет наши приятели, които имат заповед да не свалят очи от него, докато борбата ни не свърши. Желаш ли да научиш подробности? Той е в Шербур, в жилището на човек от арсенала — арсенал, който нощно време се заключва и в който дори през деня не може да се проникне без специално разрешение и без водач.

Изправи се пред Люпен и го загледа като дете, което се криви на приятеля си.

— Е, какво ще кажеш за това, учителю?

Люпен остана неподвижен. Нито един мускул на лицето му не трепна. За какво мислеше? Какво щеше да реши? Всеки, който познаваше дивата сила на неговата гордост, знаеше, че е възможна само една развръзка: моментално и окончателно смазване на неприятеля. Пръстите му конвулсивно се свиха. За миг си помислих, че ще се хвърли върху Изидор и ще го удуши.

— Какво ще кажеш, учителю? — повтори той.

Люпен грабна телеграмата, която бе хвърлил на масата, и му я подаде:

— Дръж, дете, и прочети!

Учуден от ласкавото обръщение на Люпен, Ботроле изведнъж стана сериозен. Разтвори телеграмата, вдигна очи и промърмори:

— Какво значи това?... Нищо не разбирам...

— Ще разбереш по мястото, от което е изпратена телеграмата.

Виж: Шербур.

— Да... да... — промълви Изидор. — Шербур... и после?...

— После? Мисля, че е много ясно: „Вдигането на колета изпълнено... Приятелите заминаха с него, ще чакат нареждане до осем часа сутринта. Всичко е наред.“ Какво неясно има тук? Думата „колет“ ли? Е, разбира се, не можеха да пишат господин Ботролебаща! Какво ти се вижда неясно? Начинът на отвличането? Как е бил отвличен баща ти от арсенала, въпреки двайсетте телохранители? Това е детска игра за нашето изкуство! С една дума, колетът е вдигнат и изпратен. Какво ще кажеш, дете?

Изидор се мъчеше да запази самообладание със страшно усилие на волята. Устните му явно трепереха. Конвулсивно стискаше зъби и напразно се опитваше да спре погледа си в една точка. Промърмори няколко несвързани думи, млъкна, а след това ненадейно закри лице с ръце и избухна в ридания.

— Ох, татко... татко!...

Непредвидена развръзка, която напълно удовлетворяваше самолюбието на Люпен и в която имаше нещо безкрайно трогателно и по детски наивно.

Люпен раздразнено вдигна рамене, сякаш се измори от тази криза на разчувстваност. На прага на стаята се спря, помисли и се върна бавно. Наведе се над Изидор и без да го докосне, произнесе с глас, в който нямаше нито омраза, нито състрадание, унижително за победения:

— Не плачи, дете! Това са удари, които човек трябва да очаква, когато се хвърля в борбата със затворени очи като теб. Тежки изпитания ни дебнат на всяка стъпка. Такава е съдбата на всички, които се борят. Трябва смело да ги понасяме.

И после продължи по-меко:

— Както виждаш, ти имаш право, ние не сме врагове. Аз отдавна го зная... Още от първия момент почувствах към теб, към твоята рядка интелигентност неволна симпатия... възхищение.

Ето защо искам да ти кажа... Не се отпусчай... Неприятно ми е да те смазвам... Но трябва да ти кажа: откажи се от мисълта да се бориш с мен! Не го казвам от тщеславие, нито пък защото те презирам... но виждаш ли... борбата е много неравна... Ти не знаеш... и никой не знае всички средства за борба, с които разполагам... Например тайната на Кухата игла, която ти напразно се мъчиш да разгадаеш. Допусни за миг, че това е грамадно, несметно съкровище...

или невидимо, фантастично скривалище... или и двете заедно... Помисли за свръхчовешкото могъщество, което мога да извлека оттам! Ти все пак не знаеш всички източници, с които разполагам... всичко, което моята воля и моето въображение ми позволяват да предприема и да постигна. Помисли, целият ми живот е насочен към една цел. Работил съм като каторжник, за да стана това, което съм, да постигна характера, който исках да създам, който успех да създам. Така че можеш ли да направиш нещо срещу мен? В момента, когато предположиш, че си постигнал победа, тя ще ти се изплъзне... Винаги ще изниква някоя дреболия, за която няма да си се сетил, някоя нищожна песъчинка, която без твое знание, но по моя воля ще падне навреме в набелязаното от мен място и ще спре бавния ход на всичките ти пресмятания и изчисления... Моля ти се, откажи се... Ще бъда принуден да ти причиня зло, а това ми е крайно неприятно...

И като сложи ръка на челото му, продължи:

— За втори път те моля, откажи се. Ще ти причиня зло. Откъде знаеш, че капанът, в който неизбежно ще паднеш, не е вече пред теб?

Изидор вдигна лице. Вече не плачеше. Дали бе чул думите на Люпен? Ако се съди по разсеяния израз на лицето му, едва ли. Две-три минути седя мълчаливо, сякаш проучваше всички благоприятни и неблагоприятни обстоятелства.

Най-после произнесе:

— Заклевате ли се, че баща ми ще бъде свободен, ако променя смисъла на статията, ако потвърдя слуховете за смъртта ви и се задължа никога да не опровергавам лъжливите слухове?

— Заклевам се. Моите хора са завели баща ви в друг град. Ако статията в „Гран журнал“ излезе така, както искам, утре сутринта в седем часа ще им телефонирам да освободят баща ви.

— Добре, подчинявам се на условията ви.

Изидор бързо стана, сякаш намираше безполезно да продължава разговора след поражението. Взе си шапката, кимна и излезе.

Люпен го изгледа, когато си отиваше, чу шума от затварящата се врата и прошепна:

— Бедното дете...

На другия ден в осем часа сутринта изпратих слугата да купи „Гран журнал“. Донесе го късно, защото бил разпродаден от повечето будки.

С трескаво нетърпение разгърнах вестника. На видно място стоеше статията на Ботрьоле. Поднасям я във вида, в който после я публикуваха вестниците в цял свят:

„Драмата в Амбрюне

В тези редове съвсем не си поставям за цел да обясня с всички подробности грижливата работа на мисълта ми, чрез която успях да възстановя пълната картина на драмата, или по-скоро на двойната драма в Амбрюне. Според мен това описание представлява относителен и дори банален интерес. Не, просто ще се ограничи да изложи двете главни идеи, които ме ръководеха в усилията да открия истината, и ще предам цялата история такава, каквата е, като следвам реда на действията.

Ще ми възразят може би, че някои от фактите не са доказани и оставям широко поле за хипотези. Вярно е. Но аз мисля, че предположенията ми са основани на много положителни данни и фактите се налагат по безспорен начин.

И така, обяснявам първата поставена задача: как смъртно раненият Люпен е живял в продължение на четиринайсет дни без лекарства, без храна на дъното на тъмната дупка?

Да започнем от първата страница на драмата. В четвъртък, шестнайсети април, в четири часа сутринта Арсен Люпен, изненадан по време на един от най-смелите си обири, побягва към развалините и пада ранен от куршум. Пълзи, пада, става, воден от надеждата да стигне до параклиса. Там се намира подземие, открито случайно от него. Ако успее да стигне там, може да се спаси. Чрез едно последно, отчаяно усилие той се приближава на няколко метра от параклиса, когато го изненадва шум от стъпки. Неприятелят пристига — госпожица Дьо Сен Веран.

Това е прологът или първото действие на драмата.

Какво става между двамата? Не е мъчно да се досетим. В краката на девойката лежи ранен човек, изтощен от загубата на кръв, който след малко ще бъде заловен. Нима тя ще го предаде?

Ако е убиецът на Жан Дювал, тя ще остави на съдбата да реши. Той бързо ѝ казва истината за убийството при самозащита, което е извършил чичо ѝ, граф Дьо Жевър. Какво да прави? Никой не ги вижда. Слугата Виктор пази малката врата. Другият, Албер, оставен при прозореца на салона, ги изгубва от погледа си. Ще предаде ли тя човека, когото е ранила?

Безгранично състрадание, което всяка жена ще разбере, обзема девойката. Упътвана от Люпен, тя му превързва раната с кърпичката си, за да не остават следи от кръв. После с ключа, който ѝ дава, отваря параклиса. Той влиза, поддържан от девойката. Тя заключва след него. Отдалечава се. Пристига Албер.

Ако в този миг или в следващите няколко минути някой бе влязъл в параклиса, Люпен щеше да бъде уловен... Но посещението става шест часа по-късно. Люпен е спасен. И то от кого? От момичето, което едва не го е убило.

От този момент госпожица Дьо Сен Веран става негова съучастница. Тя вече не само не може да го предаде, но трябва да продължава да му помага. Впрочем ако нейният женски инстинкт я задължава да му помага, той развива у нея и хитрост, тя предвижда всичко. Дава на следователя лъжливо описание на Арсен Люпен (трябва само да си спомним различните описания на двете братовчедки). Тя разпознава съучастника на Люпен, преоблечен като файтонджия. Тя го кара да повика доктор за операция. Сигурно тя сменя каскета и, най-после, кара да напишат известната заплаха срещу самата себе си. Може ли някой да я подозира след всичко това?

Тя смуцава следователя господин Фийол, като заявява, че ме е видяла предния ден в малката гора, и ме принуждава да млъкна, когато се готвя да съобщя първите

си впечатления на съдебния следовател. Опасна маневра наистина, защото събужда моето подозрение и го насочва срещу нея.

В продължение на четиридесет дни снабдява Люпен с храна и лекарства (попитайте аптекаря в Увил, той ще покаже рецептите, по които е давал лекарства на госпожица Дьо Сен Веран), грижи се за него, превързва го и успява да го излекува.

Първата наша задача е разрешена и пред нас се разкрива картината на драмата в замъка Амбрюне. Арсен Люпен намира тук, в замъка, помощ, за да се укрие и оживее.

Той е жив. Сега се появява втората задача. Изниква въпросът: защо Люпен, жив, свободен, отново начело на своята банда, всемогъщ както винаги, прави отчаяни опити да внуши на правосъдието и обществото, че е мъртъв?

Трябва да си спомним, че госпожица Дьо Сен Веран се отличава с красотата си. Портретите, които вестниците разпространиха след изчезването ѝ, дават слаба представа за хубостта ѝ. И ето, става нещо, което не е можело да не стане. Люпен, който в продължение на четиридесет дни вижда край себе си прелестната девойка, който жадува за присъствието ѝ, когато я няма, страстно се влюбва в нея. Благодарността преминава в любов, възхищението — в страст. Тя е неговото спасение, но също и негова радост, мечта в самотните часове, негова светлина, надежда, живот. Той уважава девойката и не може да я използва за връзка с бандата. И наистина, в действията на бандата се забелязва колебание.

Госпожица Дьо Сен Веран не споделя оскърбителното за нея чувство, съкращава посещенията си и ги прекратява, когато той оздравява. Отчаян, обзет от безумна любов, Люпен напуска скривалището и в събота, шести юни, отвлича девойката от замъка с помощта на съучастниците си.

Отвличането трябва да се замаскира. Всички трябва да мислят, че Раймонд дьо Сен Веран е мъртва. И ето,

мнимото убийство е изиграно сполучливо и властите имат доказателства за него. Престъплението е установено, престъпление, извършено с цел да се отмъсти за смъртта на главатаря. При това положение (обърнете внимание на чудната изобретателност при измислицата) предположението за смъртта на госпожица Дьо Сен Веран само се налага.

Но да се предизвика предположение още не е достатъчно: трябва да се внуши увереност в него. Люпен предвижда намесата ми. Аз ще разкрия ограбването на параклиса, ще намеря гробницата. И тъй като тя ще бъде празна, цялата история, разработена с много усилия, ще рухне.

Гробницата не трябва да бъде празна!

От друга страна, в смъртта на госпожица Дьо Сен Веран ще се повярва само ако морето изхвърли нейния труп.

Морето ще изхвърли трупа на госпожица Дьо Сен Веран!

Трудностите са големи за всеки друг, но не и за Люпен...

Тъй както той предвиди, аз открих ограбването на параклиса и подземието, където се криеше Люпен. Там намерих неговия труп.

Всеки, който не познава Люпен, би повярвал в смъртта му. Аз нито за миг не допуснах тази възможност. Отначало по инстинкт, а после и с разума си. Веднага забелязах, че камъкът, ударен от търнокопа, се крепеше тъй, че при най-малък удар да падне и смаже главата на фалшивия Арсен Люпен.

Още едно откритие: половин час по-късно трупът на госпожица Дьо Веран е намерен върху скалите на Диеп... или по-точно трупът, който са предполагали, че е на госпожица Дьо Веран, защото на ръката имало гривна, подобна на една от гривните на девойката. Това е единственият белег, по който е установена нейната самоличност, защото трупът бил неузнаваем.

Няколко дни преди това прочетох във «Вижи дьо Диеп», че млада двойка американци се отровили в Анвермьо и същата нощ трупите на двамата изчезнали. Отивам в Анвермьо. Научавам, че самоубийството наистина е станало, но не и изчезването, защото братята на самоубилите се дошли да вземат трупите и ги отнесли след обичайните формалности.

Сигурен съм, че тези братя са били Арсен Люпен и Сие.

Следователно доказателството е налице. Ние знаем причината, подтикнала Люпен да симулира убийството на девойката и слухове за собствената си смърт. Той обича, но не иска за това да знае никой. За да постигне целта си, не се спира пред нищо. Открадва двата трупа, които му трябват, за да изкара играта докрай. Така той може да бъде спокоен. Всички опасения отпадат. Никой никога няма да потърси истината, която той е скрил.

Никой? Не... Следите могат да бъдат открити евентуално от трима противници: Ганимар, Шерлок Холмс и Изидор Ботрьоле.

Отстранява и тримата. Отвлича Ганимар. Отвлича Шерлок Холмс. На Ботрьоле чрез Бреду нанася удар с нож.

Един момент остава неизяснен. Защо Люпен е положил толкова усилия, за да ми отнеме документа за Кухата игла? Не вярвам да е мислил, че като го отнеме, ще заличи от паметта ми петте реда, написани в документа. Дали той не се страхува, че самият вид на хартията или някоя друга следа ще ми дадат някаква информация?

Това е истината по аферата Амбрюне. При изясняването на аферата са използвани личните ми издирвания и предположения. Но ако очакваме точни факти и доказателства, за да сразим Люпен, или изобщо няма да ги дочакаме, или ще разполагаме с фактите, които ни поднася самият Люпен и които ще доведат до обратни резултати.

Сигурен съм, че когато фактите бъдат установени, те ще потвърдят хипотезата ми във всяко отношение.“

И така, Ботроле, за момент сломен от Арсен Люпен, смутен от отвличането на баща си, вече готов на отстъпки, все пак реши да не мълчи. Истината се оказа много привлекателна и необикновена, доказателствата — много логични, за да се съгласи да ги промени. Целият свят очакваше разкритията му и той заговори.

Същата вечер, когато статията му се появи, вестниците съобщиха за отвличането на господин Ботроле-баща. Изидор научи за отвличането и от една телеграма, която пристигна от Шербур в три часа.

ГЛАВА ПЕТА ПО СЛЕДИТЕ

Съобщението зашемети младия Ботрьоле. До последния миг той се надяваше, че Люпен блъфира, за да го сплаши и да спечели време. През целия ден, съзнавайки безсилието си, се чувстваше съвсем смазан. Само една мисъл го крепеше: да иде в Шербур, да научи лично как е станало всичко и да реши какво да предприеме.

Към осем часа се озова на гара Сен Лазар. След няколко минути вече пътуваше с експреса.

Едва след час, като разгърна един вечерен вестник, прочете известното писмо, с което Люпен косвено отговаряше на сутрешната му статия:

„Господин Директор,

Съгласен съм скромната ми личност да получи малко известност в нашия век на посредственост и липса на енергия. Но има граници, зад които любопитството на тълпата не трябва да отива, защото става оскърбително. Ако за това любопитство няма граници, тогава е невъзможен личният живот.

Ще възразите, че това става в името на истината. За мен е излишна уговорка, защото истината вече се знае и аз съвсем не отказвам да я призная. Да, наистина госпожица Дьо Сен Веран е жива. Да, аз я обичам. Да, за нещастие, тя не ме обича. Да, следствието на малкия Ботрьоле е великолепно със своята точност и правилни заключения.

Да, той е прав за всичко. Спокойствието ми е необходимо, за да спечеля сърцето на госпожица Дьо Сен Веран и да излича от паметта ѝ хилядите дребни оскърбления, на които е подлагана като сираче от страна на чичото и братовчедка ѝ (това не е изтъкнато). Госпожица

Дьо Сен Веран ще забрави ужасното минало. Аз ще сложа в краката ѝ всичко, каквото пожелае, дори ако е най-недостъпното съкровище! Тя ще бъде щастлива. Ще ме обикне.

Но за това ми трябва мир. Ето защо свалям оръжието, ето защо поднасям на противниците си клончето на мира, като предварително ги предупреждавам, че отказът от тяхна страна може да повлече след себе си сериозни последици за тях.

Още една дума за Харлингтън. Под това име се крие един много мил човек, секретар на американския милиардер Куле. Той е натоварен да купува и дори да краде в Европа всякакви ценни паметници на изкуството. Нещастният случай го среща с Етиен дьо Водре, или с Арсен Люпен. Та той узна, че господин Дьо Жевър иска да продаде четири картини на Рубенс, но при условие, че бъдат заменени с копия и продажбата се държи в тайна. Наех се да убедя господин Дьо Жевър да продаде и параклиса. Преговорите се водиха с най-голяма чистосърдечност и с необикновено простодушие от страна на сър Харлингтън до момента, когато Рубенсите и статуите от параклиса се озоваха на сигурно място, а Харлингтън — в затвора. Сега остава да се освободи нещастният американец, който се оказа изигран, да се порицае милиардерът Куле, който не протестира срещу арестуването на секретаря си, и да се поздравят приятелят ми Етиен дьо Водре, т. е. Арсен Люпен, който отмъсти за нарушаването на обществения морал, като задържа стотен хиляди франка, които предварително получи от малко симпатичния Куле.

Извинете ме за дългото писмо, господин директор, и приемерте уверения в отличните ми почитания към Вас.

Арсен Люпен“

Изидор проучи това писмо така внимателно, както документа за Кухата игла. Изхождаше от принципа, правилността на който лесно

можеше да се докаже, че Люпен никога не пише писма във вестниците, без да е необходимо, без сериозни причини, които рано или късно ставаха достояние на обществото. Какво го е накарало да напише писмото? С каква тайна цел признаваше любовта и несполуката си?

Дълбоко замислен, младият човек не излезе от купето в продължение на няколко часа. Писмото му вдъхваше съмнения, сякаш бе написано нарочно за него, с цел да го заблуди. И като помислеше за баща си, отвлечен заради него, се питаше дали не прави грешка, че продължава неравната борба. Не се ли знаеше предварително резултатът?

Моментна слабост! Когато в шест сутринта излезе от купето, подкрепен от няколко часа сън, отново си възвърна предишната самоувереност.

На перона го чакаше Флобервал, чиновник на военното пристанище, който бе оказал гостоприемство на стария Ботрьоле. До него стоеше дъщеря му Шарлот, дете на дванайсет-тринайсет години.

Флобервал започна да мънка, но Изидор го заведе в едно съседно заведение, поръча да донесат кафе и му постави въпроса:

— Баща ми не е отвлечен, нали? Това е невъзможно.

— Невъзможно е, но изчезна.

— Кога?

— Не зная. Вчера сутринта, учуден, че не излиза от стаята си, отворих вратата. Оказа се, че го няма.

— Но предната вечер е бил още там, нали?

— Да, предния ден той не напусна стаята. Чувстваше се уморен и Шарлот му занесе обед и вечерята в стаята.

— Значи е изчезнал между седем часа вечерта и шест сутринта?

— Да, но... нощно време не може да се излезе от арсенала.

— Значи не е излязъл от него?

— Това е невъзможно! Аз и приятелите ми претърсихме целия арсенал.

— Значи е излязъл?

— Не е възможно! Всички изходи се пазят.

Изидор се замисли.

— Леглото му разхвърляно ли беше?

— Не. Всичко се оказа непокътнато. Лулата му стоеше на обикновеното си място заедно с тютюна и книгата, която четеше. Дори

в книгата намерихме тази малка ваша фотография.

— Дайте да я видя.

Флобервал му подаде снимката. Изидор изненадан отстъпи. Позна се в моменталната снимка, застанал прав, с ръце в джобовете, а наоколо му дървета и развалини.

Флобервал добави:

— Сигурно е последната ви снимка, която сте му изпратили.

— Не — отвърна Ботрьоле, — аз дори не я зная. Тя е направена, без да знам, в развалините на Амбрюне, сигурно от секретаря на съдебния следовател, който, както знаете, излезе съучастник на Арсен Люпен.

— Значи?...

— Значи снимката е била доказателството, с което са спечелили доверието на баща ми.

— Но кой, кой е могъл да проникне у дома?

— Не знам, но баща ми е паднал в капана. Казали са му и той е повярвал, че искам да го видя. Тръгнал е с тях и са го отвлекли.

— Но той цял ден не е излизал от стаята си!

— Вие видяхте ли го?

— Не, но Шарлот му носеше храна...

Настъпи дълго мълчание. Очите на младежа и детето се срещнаха. Изидор ласкаво сложи ръка върху ръката на момичето. То объркано го гледа няколко минути, после изведнъж закри лице и горчиво заплака.

— Какво ти е? — смаяно попита Флобервал.

— Оставете го на мен — заповяда Изидор. Той остави детето да поплаче и попита:

— Ти си направила всичко, нали? Ти си служила за посредник. Ти си му дала снимката, нали? Признаваш ли си? И когато си казала, че е в стаята, много добре си знаела, че не е там, защото си му помогнала да излезе, нали?

Шарлот нищо не отговори. Той продължи:

— Защо направи това? Сигурно ти дадоха пари... с които да си купиш панделки... рокля...

Той махна ръцете ѝ от лицето и я накара да вдигне глава. Видя бледо, развълнувано лице, набраздено от сълзи. Лице на глупаво момиче, което лесно може да се излъже.

— Хайде, стига. Баща ти няма да ти се кара. Само ми кажи: не чу ли нещо от тези хора?... Как стана всичко?

Шарлот веднага отговори:

— С автомобил... Чух ги, когато говореха за него.

— Накъде отидоха?

— О, това не зная.

— Не казаха ли нещо пред теб, което може да ни помогне?

— Само един от тях каза: „Нямаме време за губене... Утре сутринта в осем часа шефът трябва да ни телефонира там долу в...“

— Къде долу?... Спомни си... Име на град?...

— Да... име... като Шато...

— Шатобриан?... Шато Тиери?

— Не... не...

— Шатору?

— Да, да... Шатору...

Изидор не дочака да чуе последната сричка. Скочи, отвори вратата и хукна към гарата.

— Шатору... Госпожо... Един билет за Шатору...

— През Ман и Тур ли? — попита касиерката.

— Разбира се... най-късият път... Ще стигна ли за обяд?

— О, не!

— За вечеря? Вечерта?

— О, не! Трябваше да тръгнете за Париж... с експреса за Париж, в осем часа... Сега вече е късно.

Но Ботроле успя да хване влака.

— Е — потриваше ръце той, — в Шербур прекарах само един час, но го използвах добре.

Като стигна в Париж, взе всички възможни мерки, за да не го проследят. Чувстваше, че настъпва решителната минута, беше на верен път, който щеше да го заведе при баща му.

Отби се при един приятел от лицея и след час излезе съвсем неузнаваем.

Изидор, преобразен в англичанин на около тридесет години, в кафяви дрехи на едро каре, с червеникаво лице и малка червеникава брада, се качи на велосипед, към който бяха закрепени принадлежности на художник, и пристигна на гара Аустерлиц.

Следобед вече знаеше, че някакъв автомобил е минал по пътя за Тур, отминал е Бюзансе, Шатору и е спрял край гората. Към десет часа кабриолет се приближил до автомобила и после се отдалечил на юг към Бюзанската долина. До карация в кабриолета седял втори човек. Автомобилът заминал на север към Исудьон.

Ботрьоле лесно намери собственика на кабриолета, но той нищо не му каза. Дал под наем кабриолета и коня на един човек, който на другия ден лично му ги върнал.

Същата вечер успя да научи, че автомобилът минал през Исудьон и продължил към Орлеан или към Париж.

От всичко това се виждаше, че Ботрьоле-баща се намира някъде наоколо. Иначе как можеше да се допусне, че похитителите са изминали петстотин километра само за да поприказват по телефона в Шатору и после под остър ъгъл да се върнат в Париж.

Това голямо заобикаляне имаше само една цел: да заведат Ботрьоле-баща на определеното място.

— Той е тук — тръпнеше от надежда Изидор. — На десетпетнайсет левги оттук баща ми чака да му помогна. Той е тук. Той диша един и същ въздух с мен.

Но след като изхаби петнайсет дни за безполезни търсения, младежът изгуби надежда. Минаваха ден след ден, а нищо не откриваше. Научи от вестниците, че граф Дьо Жевър с дъщеря си напуснал замък Амбрюне и се преселил в околностите на Ница. Научи също за освобождаването на Харлингтън, невинността на когото стана очевидна след разказа на Арсен Люпен.

Младежът прекара по два дни в Шатору и Аржантон. Пак без резултат.

Вече се канеше да се откаже от търсенето. Изглежда кабриолетът бе оставил баща му на някое място, откъдето го бе взела друга кола. И баща му сега се намираще далеч оттук.

Вече мислеше да се връща.

Нов понеделник сутринта забеляза върху плика на писмо, изпратено без марки от Париж, почерк, който страшно го развълнува. До такава степен, че в продължение на няколко минути не смееше да го отвори от страх да не се разочарова. Ръцете му трепереха. Нима бе възможно? Не бе ли нов капан, който му готвеше коварният неприятел?

С един замах го отвори. Писмото наистина се оказа от баща му, написано от неговата ръка.

Прочете:

„Ще стигнат ли до теб тези няколко реда, сине? Не ми се вярва. През грялата нощ когато ме отвлякоха, ме возиха първо с автомобил, а сутринта — с кабриолет. Нищо не можах да видя. Вързаха ми очите. Замъкът, в който съм задържан, трябва да се намира в Централна Франция, ако се съди по неговата архитектура и по растителността в градината. Стаята, в която се намирам, е на втория етаж. Тя е с два прозореца, единият е напълно закрит с дебела завеса. Следобед ме пускат да се разхождам в градината под надзора на един пазач, който не сваля очи от мен.

За всеки случай ти пиша това писмо. Ще го завържа за камък. Когато се разхождам из градината, ще се опитам да го прехвърля през оградата и някой селянин ще го намери.

Не се безпокой. Към мен се отнасят много учтиво.

Твоят стар баща, който те обича много и който се натъжава при мисълта за грижите, които ти създава.

Ботрьоле“

Изидор погледна печата на плика. На него пишеше: Кузион (Индър).

Индър. Този окръг, който в продължение на няколко седмици претърсваше така грижливо! Прегледа един джобен пътеводител, с който никога не се разделяше. Кузион, кантон Кузион... Оттам също мина.

От предпазливост реши да смени външността си на англичанин. Преоблече се като работник и отиде в Кузион. В малкото селце лесно намери лицето, което бе изпратило писмото. Случайността му помогна.

Кметът, който се постави на негово разположение, разказа:

— В събота сутрин срещнах накрай селото точиларя дядо Шарел и той ме попита: „Господин кмете, едно писмо, което няма никакви

марки, ще може ли да тръгне?“ „Разбира се“ — отговорих аз. „Значи ще стигне до местоназначението си?“ „Да, да — казах аз. — Само получателят ще плати малко повече... Това е всичко.“

— А къде живее този дядо Шарел?

— Ей там... на хълма... в колибата край гробищата... Искате ли да ви заведа?

Наистина колибата на Шарел се издигаше самотна сред овощна градина, заобиколена с високи дървета. Когато влязоха в градината, три гарвана изхвърчаха шумно. Изидор и кметът видяха, че те излетяха от колибата на кучето. То не залая и не мръдна от мястото си при приближаването на чуждите хора.

Учуден, младежът се приближи до него. То лежеше мъртво на една страна и с опънати крака.

Втурнаха се в къщата. Вратата се оказа отворена.

В дъното на влажна, ниска стаичка, върху мръсен сламеник, хвърлен на голата земя, лежеше облечен човек.

— Дядо Шарел! — извика кметът. — Нима и ти си умрял?

Ръцете на стареца бяха ледени. Лицето му чернееше, но сърцето още продължаваше да бие слабо. По тялото не се виждаше никаква рана.

Опитаха се да го свестят. Но тъй като не успяха, извикаха лекар. Той също не успя да свести стареца. Можеше да се помисли, че старецът просто спи, но неестествен сън, сякаш е приспан с хипноза или приспивателно.

През нощта Изидор, който бдеше над него, забеляза, че дишането му постепенно става по-дълбоко и целият му организъм се освобождава от парализата.

Призори старецът се събуди и започна да се свестява. Яде, пи. Но през целия ден не можа да отговори нищо на разпитванията. Мозъкът му като че още се намираше в необикновено вцепенение.

На следния ден попита:

— Какво правите тук?

Едва сега старецът се учуди от присъствието на чужд човек. После постепенно дойде на себе си. Започна да говори, но когато започнаха да го разпитват, нищо не разбра.

Оказа се, че Шарел е забравил всичко, което се е случило от миналия петък насам. Сякаш в обикновеното течение на живота му се

бе образувала пропаст. Подробно разказа как е прекарал сутринта в петък, спомняше си направените на пазара продажби, вечерята в странноприемницата. А след това... след това абсолютно нищо вече не си спомняше... Мислеше, че се събужда на следния ден.

Всичко това се оказа ужасно. Спасението на баща му се намирало пред него, в ръцете му, но се изплъзваше. Едва уловимата, но страшна пречка, в която се разбиваха усилията му, ясно носеше белега на Люпен. Само той бе успял да порази със своеобразна частична смърт човека, чиито показания са необходими за спасението на баща му. Каква сатанинска предвидливост проличаваше в постъпката на Люпен! Сега вече никой не знаеше, че зад оградата на градината има пленник, който вика за помощ.

Не. Изидор знаеше. Ако старецът нищо не може да каже, дали не можеше да разбере на кой пазар продава стоката и по кой път е трябвало да се върне.

Изидор разпита и научи, че всеки петък има пазар във Фреселин, голямо село на няколко левги път, до което можеше да се стигне по главното шосе или по странични пътеки.

Реши да иде там следващия петък и избра шосето. По целия път не забеляза нищо. Нито висока ограда, нито стар замък.

Обядва в странноприемницата на Фреселин и се готвеше да тръгва, когато забеляза стареца Шарел да пресича площада с ръчната си количка.

Изидор го проследи отдалече.

Старецът на два пъти спира за дълго и наточи няколко дузини ножове. После тръгна по съвсем непознат път към Крозон и село Епозон.

Изидор вървеше след него. Не се минаха и пет минути, когато усети, че не само той следи стареца. Между тях вървеше човек, който се спирало заедно с дядо Шарел и потегляше с него. Той не се страхуваше, че ще го забележат.

„Може би искат да проверят — помисли си Ботрьоле — дали старецът ще спре пред стените на замъка...“

Сърцето му биеше силно. Важното събитие приближаваше.

Тримата, вървейки един след друг, се изкачиха по стръмните склонове на пътя и най-после стигнаха до Крозон, прочут с

развалините си замък. Тука дядо Шарел почива цял час. После се спусна към реката и премина моста.

Преследвачът не го последва. Като го проследи с очи, той тръгна по една пътека, която го изведе в открито поле.

Какво да прави? Изидор за миг се поколеба и тръгна след преследвача. Той влезе в тъмна гора край брега на реката, а след това пак се показва на хоризонта.

Когато на свой ред излезе от гората, Изидор се изненада от внезапното изчезване на преследвания. Потърси го с поглед, но едва не извика и отскочи назад в гората. Вдясно забеляза висока каменна ограда.

Значи тук бе замъкът? Тук чакаше затворен баща му! Най-после се разкри тайнственото убежище, където Люпен криеше жертвите си.

Младежът вече не смее да излезе от подслона на гъстата гора. Бавно, почти пълзешком тръгна надясно и стигна билото на хълма, който достигаше върховете на дърветата. Обаче стените на замъка се издигаха още по-високо. Все пак успя да види покрива от времето на Людовик XIII. Над него се издигаха стройни купички, разположени около една по-висока островърха кула.

Засега Изидор се задоволи само с тези наблюдения. Знаеше, че трябва да обмисли и подготви плана за нападение от всички страни. Сега държеше Люпен в ръцете си. Изцяло от него зависеше да избере времето и начина на борба.

Върна се.

На моста срещна две селянки, които носеха пълни ведра с мляко, и попита:

— Как се казва замъкът там долу, зад дърветата?

— Това е Епой.

Младежът зададе въпроса случайно. Отговорът го изненада.

— Замъкът Епой?... Значи съм в департамента Индър!

— О, не, Индър е от другата страна на реката... Тук е Кръоз.

Изидор усети, че му се завива свят от изненада. Замъкът Епой^[1]! Департаментът Кръоз^[2]! Епой Кръоз! Ето ключа на документа, ето пълната, сигурната победа!

Без да каже дума повече, обърна гръб на селянките и се отдалечи, клатушкайки се като пиян.

[1] Епой (фр.) — игла. Б. пр. ↑

[2] Крьоз (фр.) — куха. Отгук и епой крьоз — куха игла. Б. пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

ЕДНА ИСТОРИЧЕСКА ТАЙНА

Решението на Ботрьоле бе взето незабавно: ще действа сам. Много опасно бе да предупреждава правосъдието. Можете да се позове само на предположения, а освен това очаквате мудност, неизбежно любопитство от предварителното следствие, през време на което Люпен сигурно щеше да бъде предупреден и щеше да намери време да подготви отстъплението си.

На другия ден, още в осем часа, с вързоп под мишница напусна хотела, където живееше в околностите на Кузион, стигна най-близкия храсталак, освободи се от работническите дрипи, превърна се пак в млад английски художник и се представи на нотариуса в Епозон, най-голямото селище в околността.

Заяви, че този край му харесва и ако намери подходящо жилище, с удоволствие ще се настани да живее с родителите си. Нотариусът му посочи няколко имена. Ботрьоле загатна, че са му говорили за замъка Епой на брега на Крьоз.

— Да, но замъкът Епой принадлежи от пет години на един от моите клиенти и не се продава.

— Значи собственикът живее в него?

— Той живееше или по-скоро майка му живееше в него. Но тя намираще замъка малко тъжен и не го харесваше. Така че миналата година го напуснаха.

— А сега живее ли някой там?

— Да, един италианец, барон Анфреди, на когото моят клиент го е дал под наем за летния сезон.

— А! Барон Анфреди, познавам го. Един още млад човек с доста приличен вид...

— Бога ми, не зная... Моят клиент преговаря направо с него. Договор не правиха... Размениха само писма...

— Но вие познавате ли барона?

— Не, той никога не излиза от замъка... Понякога излиза с автомобил нощно време. Готви му една стара готвачка, която не говори с никого. Забавни хора...

— Мислите ли, че вашият клиент ще се съгласи да продаде замъка?

— Не вярвам.

— Можете ли да ми дадете името му?

— Луи Валмер, улица Мон Табор № 34.

Ботрьоле взе от най-близката гара влака за Париж. След три безплодни посещения най-после намери Луи Валмер. Той се оказа човек на тридесетина години с открито и симпатично лице. Ботрьоле направо каза кой е.

— Сигурен съм — завърши той, — че баща ми е затворен в замъка на Иглата вероятно заедно с други жертви. Идвам да попитам какво знаете за вашия наемател барон Анфреди?

— Много малко. Срецнах барон Анфреди миналата година в Моите Карло. Като научил, че притежавам замък, той ми предложи да го наеме, понеже искал да прекара лятото във Франция.

— Той е още млад човек, нали?

— Да, с твърде енергичен поглед, русокос.

— Брада?

— Да, завършваща с два върха, които се спущат върху яка, закопчана отзад като яка на духовник.

— Той е — прошепна Изидор, — той е, какъвто го видях, това са точните му черти.

— Как!... Вие мислите?...

— Мисля, сигурен съм, че вашият наемател не е никой друг, освен Арсен Люпен.

Тази история се стори забавна на Луи Валмер. Той познаваше всички приключения на Люпен и перипетиите на борбата му с Ботрьоле. Потри доволен ръце.

— Чудесно, замъкът на Иглата ще се прочуе!... Но трябва да действате с най-голямо благоразумие. Ами ако моят наемател не е Люпен?

Ботрьоле изложи плана си. Той ще отиде сам през нощта, ще прескочи оградата, ще се скрие в парка...

— Трудно ще прескочите стена с такава височина. А ако успеете да го направите, ще ви посрещнат две кучета, които принадлежат на майка ми и които оставих в замъка!

— Не са страшни... Едно късче месо...

— Не знам... Но да допуснем, че се отървете от тях. Ами после? Как ще влезете в замъка? Вратите се масивни, прозорците са с решетки. А и да влезете — кой ще ви води? Там има осемдесет стаи...

— Да, но онази стая с двата прозореца на втория етаж...

— Знам я. Ние я наричаме Стаята на глициновите дървета. Но как ще я намерите вие? Има три стълбища и лабиринт от коридори. Напразно ще ви обяснявам пътя — ще се изгубите.

— Елате с мен — усмихна се Ботрьоле.

— Не мога. Обещах на майка си да замина при нея на юг. Ботрьоле пое пътя към хотела, където пренощува, и започна приготовления. Привечер, когато се готвеше да тръгва, го посети Валмер.

— Искате ли ме още?

— Разбира се.

— Е, добре, ще ви придружа. Да, тази експедиция ме привлича. Мисля, че няма да скучая и ще бъде приятно да се намеся... Ето вижте, това е вече начало на едно сътрудничество.

Посочи голям ръждясал ключ.

— Какво се отваря с този ключ? — ахна Ботрьоле.

— Един подземен изход, скрит между две подпорни стени, изоставен от векове, който реших, че е излишно да посочвам на наемателя. Той е откъм полето, точно в края на горичката...

Ботрьоле го прекъсна:

— Те познават този изход. Точно оттам се вмъкна в парка онова лице, което следях. Играта е интересна и ние ще я спечелим. Но, дявол да го вземе, трябва да се играе внимателно!

* * *

След два дни, впрегната в мършав кон, в Крозон пристигна циганска кола. Коларят извади разрешително и се настани в края на селото под един някогашен навес. Освен коларя, който се оказа

Валмер, имаше още трима младежи, които плетяха столове от върбови пръчки: Ботрьоле и двама негови приятели.

Те останаха там три дни, като очакваха благоприятна нощ и скитаха поотделно в околностите на замъка. Веднъж Ботрьоле откри подземния вход. Направен между две подпорни стени, той не се виждаше зад покриващите го тръни, защото почти се сливаше с линията на каменната стена.

Най-после, на четвъртата вечер, небето се покри с гъсти черни облаци. Валмер реши да отидат на разузнаване и да се върнат, ако обстоятелствата са неблагоприятни. Четиримата минаха през горичката. Ботрьоле се промъкна през тръстиките и като се надигна бавно, пъкна ключа в ключалката. Полека завъртя. Вратата се отвори без скърцане, без запъване. Той влезе в парка.

— Влязохте ли, Ботрьоле? — обади се Валмер. — Почакайте ме. А вие двамата пазете вратата, за да не ни пресекат пътя за отстъпление.

Той хвана ръката на Изидор и те потънаха в гъстия мрак сред храстите. В този момент се показа луната и забелязаха замъка с начупения покрив около островърхата кула, на която дължеше името си. Никаква светлина в прозорците. Никакъв шум. Валмер улови ръката на другаря си.

— Тихо.

— Какво има?

— Кучетата...

Чу се ръмжене. Валмер тихо свирна. Два бели силуета с четири скока се намериха в краката на господаря си.

— Мирно, деца... легнете тук... добре... не мърдайте... И прошепна на Изидор:

— Сега съм спокоен.

— Сигурен ли сте в пътя?

— Да. Приближаваме се до терасата. На долния етаж има един прозорец, който не се затваря добре и може да се отвори отвън.

И наистина, като го натиснаха, капакът на прозореца се отвори. Валмер срязва с диамант стъклото. Врътна дръжката. Един след друг се промъкнаха. Вече стъпиха в замъка.

— Идвате ли, Ботрьоле?

— Да, да.

— Но вие не идвате... Какво ви е?

— Страх ме е...

— Страх ли ви е?

— Да — простодушно призна Изидор. — Нервите ми не издържат. Обикновено успявам да ги овладя... но сега тишината... възлението... След удара с нож на оня секретар... Но това ще мине... ето, минава.

Успя да стане и Валмер го измъкна от стаята. Тръгнаха пипнешком по един коридор, и то така тихо, че никой от тях не можеше да усети присъствието на другия.

Слаба светлина като че ли осветяваше вестибюла, към който се запътиха. Оказа се нощна лампа, поставена върху масичка под стълбището, която светеше през клоните на една палма.

— Стой! — прошепна Валмер.

До нощната лампа седеше на пост човек с пушка в ръка. Изидор коленичи до една саксия и не мърдаше, сърцето му подскачаше в гърдите.

Мълчанието и тишината успокоиха човека. Но лицето му стоеше обърнато към саксията.

Изтекоха страшни минути — десет, петнадесет. Лунен лъч се промъкна през прозореца на стълбището. Ботрьоле помисли, че лъчът се мести неусетно и след още десет-петнадесет минути ще го освети право в лицето. Капки пот закапаха от лицето върху треперещите му ръце. Страхът така го завладя, че му се прииска да избяга... Но като си спомни, че Валмер е тук, го потърси с очи и се смая, като видя или по-скоро усети, че той се промъква в мрака. Вече достигаше долната част на стълбището, на няколко крачки от човека. Изведнъж скочи върху него, лампичката угасна, чу се шум от борба... Изидор се хвърли на помощ. Двете тела се търкаляха по плочите. Чу се пресипнало пъшкане, въздишка и веднага единият от тях се изправи.

— Хайде, бързо.

Оказа се, че Валмер е победил. Изкачиха два етажа и спряха пред входа на коридор, постлан с килим.

— Вдясно — пошушна Валмер. — Четвъртата стая вляво.

Скоро намериха вратата. Както очакваха, пленникът се оказа заключен. Трябваше им половин час, за да счупят ключалката. Най-после влязоха.

Ботрьоле пипнешком намери леглото. Баща му спеше. Тихо го събуди.

— Аз съм Изидор... Не бой се... Стани...

Бащата се облече, но когато тръгнаха, им каза тихо:

— Аз не съм сам в замъка...

— Кой е тук? Ганимар? Холмс?

— Не... не съм ги виждал.

— А кой?

— Едно младо момиче.

— Сигурно госпожица Дьо Сен Веран?

— Не знам... видях я няколко пъти в парка... и после, като се наведе от прозореца си, виждам нейния. Тя ми прави знаци.

— Знаеш ли къде е стаята ѝ?

— Да, в този коридор, вдясно.

— Синята стая — прошепна Валмер. — Вратата е двукрила, ще я отворим по-лесно.

И наистина едното крило на вратата поддаде много скоро. Старият Ботрьоле се нагърби да извика момичето.

След десет минути той излезе от стаята заедно с нея и каза:

— Сине, ти си бил прав... Момичето е госпожица Дьо Сен Веран.

Слязоха и четиримата. Долу, на стълбите, Валмер се наведе над човека.

— Не е умрял, ще оживее.

— Добре — отдъхна си Ботрьоле.

— За щастие, ударът не е смъртоносен...

* * *

Тази победа не можете да задоволи Ботрьоле. Още щом настани баща си и момичето, той ги разпита за хората, които живеят в замъка, и за Арсен Люпен. Разбра, че Люпен идва на три-четири дни веднъж, пристига вечер с автомобил и на сутринта заминава. При всяко идване посещавал двамата пленници. И двамата уверяваха, че се държал с тях крайно любезно и внимателно. Смятаха, че в момента сигурно не е в замъка.

— Но съучастниците му са там — каза Ботрьоле. — Това е дивеч, който не трябва да се изпуска. И ако не губим време...

Той яхна едно колело, полетя към селището Епозон, вдигна жандармерията и се върна в Крозон в осем часа, придружен от шест полицаи.

Оказа се, че са закъснели. Вратата на замъка зеете широко отворена. Един селянин им каза, че преди час видял как от замъка излиза автомобил.

Обискът не даде никакви резултати. По всяка вероятност бандата е била там на временен лагер. Намериха няколко парцала, малко бельо, домакински принадлежности... Това се оказа всичко, оставено от бегълците.

Валмер и Изидор се учудиха от изчезването на ранения. Не можаха да открият никаква следа от борба, нито капка кръв по плочите.

Никакво доказателство нямаше, че в замъка е живял Люпен, освен едно. В съседната стая на момичето намериха половин дузина букети с картичката на Арсен Люпен. Забравени, увехнали букети, които Раймонд не бе приела. В единия освен картичка имаше и писмо, което се оказа, че тя не е видяла. Когато следователят го отвори, намериха в него десетина страници молитви, молби, обещания, заплахи, отчаяние — пялата лудост на една любов, която не се споделя.

Писмото свършваше така: *„Раймонд, ще дойда във вторник вечерта. Дотогава помислете. Не мога да чакам повече, решен съм на всичко.“*

Вторник вечерта бе денят, когато Ботрьоле освободи баща си и госпожица Дьо Сен Веран.

* * *

Всички си спомнят каква изненада и възторг избухнаха навсякъде, когато се разнесе новината за тази щастлива развръзка: госпожица Дьо Сен Веран свободна! Момичето, към което Люпен се домогваше, за което измисли най-макиавелистичните си комбинации, измъкнато от ноктите му! Свободен и бащата на Ботрьоле, когато

Люпен бе взел за заложник. Свободни и двамата! И тайната на Иглата разкрита, разгласена по четирите краища на света!

Тълпата наистина се забавляваше. Съчиниха се песни за победения авантюрист.

„Любовните връзки на Люпен!“, „Въздишките на Арсен!“, „Влюбеният крадец!“, „Жалбите на джебчията!“ Така викаха по булевардите, така тананикаха по фабриките.

Отрупана с въпроси, преследвана от репортерите, Раймонд отговаряше резервирано. Но налице се оказаха писмото, букетите и стана явно цялото жалко приключение! Люпен, подигран, осмян, слезе от пиедестала си.

И Ботроле стана идол. Той прозря всичко, предсказа всичко и го обясни. Показанията, които госпожица Дьо Сен Веран даде пред следователя за своето отвлечане, потвърдиха хипотезата на младежа. Люпен най-последно си намери майстора.

Ботроле искаше баща му да си почине, преди да се върне в Савоя, и го заведе заедно с госпожица Веран в околностите на Ница, където граф Дьо Жевър и дъщеря му Сюзан се настаниха да прекарат зимата. След два дни Валмер доведе майка си при новите приятели и така се образува малка колония, събрана около вилата на графа, над която денонощно бдяха пет-шест телохранители, наети от господин Дьо Жевър.

В началото на октомври Изидор, който следваше риторика, замина за Париж да продължи учението и да се готви за изпити.

Животът продължи отново спокоен, без инциденти. Какво можеше да се случи? Нима войната не бе свършила?

От своя страна и Люпен сигурно чувстваше това, не му оставате друго, освен да се примири с положението. Един прекрасен ден се появиха и другите му жертви — Ганимар и Шерлок Холмс. Тяхното завръщане се оказа съвсем безславно. Един вехтошар ги намери пред полицейската префектура спящи и вързани.

След цяла седмица в пълно замайване те успяха да свържат нишките на мисълта си и разказаха — или по-точно Ганимар разказа, защото Холмс свирепо мълчеше, — че на борда на яхтата „Ирондел“ направили пътешествие около Африка, очарователно пътешествие, при което можели да се смятат свободни освен през някои часове, които

прекарвали на дъното на кораба, а екипажът слизал в екзотични пристанища.

Не си спомняха как са се озовали пред полицейската префектура, защото били упоени от няколко дни.

Освобождаването на двамата се смяташе за признание на поражението от страна на Люпен.

Едно друго събитие говорете най-красноречиво за това поражение: годежът на Луи Валмер с госпожица Дьо Сен Веран. Дватамата млади хора се влюбиха един в друг. Валмер обикна меланхолния чар на Раймонд, а тя, наранена от живота, жадна за закрила, се привърза към силата и енергията на мъжа, който бе помогнал доблестно за спасението ѝ.

Денят на сватбата се очакват с известно безпокойство. Дали Люпен нямаше да предприеме нещо? Ще приемели той доброволно загубата на жената, която обича? Брачната церемония се извърши в определения ден и Раймонд дьо Сен Веран стана госпожа Луи Валмер.

Сякаш самата съдба се грижеше за Ботроле и преподписа бюлетината за победата му. Тълпата почувства това така добре, че тъкмо по това време между почитателите му възникна идеята за един голям банкет, на който да се отпразнуват победата и поражението на Люпен. Идеята събуди ентузиазъм. В разстояние на две седмици към нея се присъединиха триста души. Пратиха покани до парижките лица. Вестниците започнаха да пеят химни. И банкетът се оказа апотеоз на победата.

Скромен и прелестен апотеоз, защото героят му се наричаше Ботроле. Неговото присъствие се оказа достатъчно, за да бъде поставено всичко на мястото му. Скромен както винаги, малко изненадан от прекалените викове „браво“, малко притеснен от преувеличените похвали, които го поставяха над бележити детективи... малко притеснен, но и твърде развълнуван. Той изрази това с няколко думи, които се харесаха на всички, и със смущението на дете, което се изчервява, когато го хвалят, изрази радостта, гордостта си. Наистина, колкото и да бе разумен и господар на себе си, той изживя незабравими минути на упоение. Усмивваше се на приятелите, на другарите от Жансон, на Валмер, пристигнал специално, за да му ръкопляска, на господин Дьо Жевър, на баща си.

И ето, когато спря да говори и държеше още чашата в ръка, от края на залата се чу глас и всички видяха един господин, който размахваше вестник. Мълчанието се възстанови, досадният господин се успокои, но край масата остана някакво тръпно любопитство, вестникът минаваше от ръка на ръка и винаги, когато някой от сътрапезниците хвърлеше поглед върху разтворената страница, се чуваха възклицания.

— Четете! Четете! — викаха от противоположната страна. Наставаха от масата. Старият Ботроле взе вестника и го подаде на сина си.

— Четете! Четете! — извикаха по-силно. А други казаха:

— Тихо! Слушайте!...

Ботроле, застанал прав с лице към публиката, търсеше с очи във вестника статията, която бе вдигнала такъв шум, и неочаквано, като забеляза подчертаното заглавие, вдигна ръка да въдвори мълчание. После зачете с развълнуван глас. Вълнението подсилваше поразителните разкрития, които проваляха всичките му усилия, отхвърляха откритията за Кухата игла и показваха колко суетна е борбата му с Арсен Люпен:

„Отворено писмо до господин Масибан от Академията за писмени паметници и литература

Господин директор,

На 17 март 1769 г. излезе една малка книга под заглавие: Тайната на Кухата стрела.

Цялата истина, разкрита за пръв път. Сто екземпляра, напечатани от мен за съда.

В девет часа сутринта същия ден авторът, много млад, добре облечен човек, чието име не е известно, започнал да разнася книгата си на главните членове на съда. В десет часа, когато предал вече четири книги, той бил арестуван от един гвардейски капитан, който го отвел в кабинета на краля и веднага се върнал да събере раздадените вече екземпляри. Когато стоте екземпляра били събрани, преброени, грижливо прелистени и

проверени, кралят ги хвърлил лично в огъня с изключение на един екземпляр, който запазил.

След това възложил на капитана от гвардията да отведе автора на книгата при господин Дьо Сен Мар, който затворил арестувания отначало в Пинерол, а после в крепостта на остров Сент Маргьорит. Очевидно този човек не е бил друг, а прочутият човек с Желязната маска.

Никога истината или поне част от истината не би станала известна, ако гвардейският капитан, който присъствал на срещата, не използвал момента, когато кралят се обърнал, и не измъкнал от камината една книжка.

След шест месеца капитанът бил намерен убит на шосето между Кайон и Мант. Убийците ограбили всичките му дрехи, но не забелязали в десния джоб един диамант с голям блясък и стойност.

Между документите му намерили ръкописна бележка. В нея той не говорел за измъкнатата от огъня книга, но давал резюме на първите глави. Ставало дума за тайна, позната на кралете на Англия, изгубена от тях в момента, когато короната на лудия клетник Хенри VI минала върху главата на Йоркския дук, разкрита на френския крал Карл VII от Жана д'Арк и после станала държавна тайна, предавана от крал на крал в запечатано писмо, което намирали при смъртния одър на всеки пореден покойник с надпис: «За краля на Франция».

Тази тайна се отнасяла до съществуването и мястото на огромно съкровище, притежавано от кралете, което се увеличавало от век на век.

След сто и четиринайсет години Людовик XVI, задържан в Тампъл, извикал настрана един от офицерите, натоварени да бдят над кралското семейство, и му казал:

— Господине, вие нали имахте при моя працядо, великия крал, един працядо, който е служил като капитан?

— Да, ваше величество.

— Е, добре, можете ли вие да бъдете човек... Поколебал се. Офицерът довършил фразата:

— ... който не ще ви издаде? О! Ваше величество...

— Тогава изслушайте ме.

Кралят извадил от джоба книжка, от която откъснал една от последните страници. Но после променил решението си:

— Не, по-добре да я препиша...

Взел лист хартия, който откъснал така, че запазил само малко правоъгълно парченце, и написал пет реда точки, линии и цифри. След като я преписал, кралят изгорил откъснатата от книгата страница, а листа с ръкописния текст сгънал на четири, запечатал го с червен восък и му го дал.

— Господине, след смъртта ми ще предадете това на кралицата и ще ѝ кажете: «Госпожо, това ви изпраща кралят... за ваше величество и за сина ви...» Ако тя не разбере...

— Ако не разбере...

— Ще прибавите: «Отнася се до тайната за Стрелата.» Кралицата ще разбере.

Тогава хвърлил книгата в жарта и тя изгоряла в огнището.

На 21 януари той се качил на ешафода.

Понеже кралицата била преместена в Консиержери, трябвало да минат два месеца, докато офицерът изпълни задачата. Най-после с хитрост той успял да се озове при Мария-Антоанета.

Извикал високо, за да го чуе:

— Госпожо, това ви го изпраща кралят, за ваше величество и за сина ви.

И той ѝ предал запечатаното писмо.

След като се уверила, че пазачите няма да я видят, тя счупила печатите и сякаш се изненадала, като видяла неразгадаемите редове. После изведнъж разбрала.

Усмихнала се горчиво и офицерът доловил думите:

— Защо така късно?

Започнала да се колебае къде да скрие опасния документ. Най-после отворила своя часослов и пъхнала

листчето в тайното джобче между кожата на подвързията и пергаментовата обвивка.

— Защо така късно?... — казала тя.

И наистина, ако е можел да я спаси, този документ идвал много късно, защото през октомври, на свой ред, кралица Мария-Антоанета се качила на ешафода.

И ето че офицерът, прелиствайки семейните книжа, намерил ръкописа на своя праядо. Оттогава винаги посвещавал свободното си време на работа по осветляването на тайната. Прочел всички латински автори, прегледал хрониките на Франция и съседните страни, посетил манастири, дешифрирал книги, грамоти, трактати и успял да намери някои цитати, разпилени през вековете.

В книга III на Цезаровите «Записки за Галската война» се разказва, че след поражението на Виридовикс от Титул Сабин вождът на келтите бил отведен при Цезар и за да се откупи, открил тайната на Иглата...

В договора от Сен Клер Сюр Епт между Карл Простия и Рол, водач на северните варвари, името на Рол е придружено с всичките му титли, между които четем: «господар на тайната на Иглата».

В Саксонската хроника (издание на Жибсон, стр. 134), когато се говори за Вилхелм Силния (Вилхелм Завоевателя), се разказва, че дръжката на знамето му свършвала със стоманено острие като игла...

В една доста двусмислена фраза при разпита й Жана д'Арк признава, че има да каже още една тайна на краля на Франция, на което съдиите й отговорили: «Ние знаем за какво се отнася и тъкмо затова, Жана, ще загинете.»

— В името на Иглата! — псувал понякога добрият крал Анри IV.

Някога Франсоа I, приветствайки първенците от Хавър през 1520 година, произнася следната фраза, запазена в дневника на един буржоа от Онфльор:

«Кралете на Франция крият тайни, които поддържат реда и съдбата на градовете.»

Всички цитати, господин директор, всички предания за Желязната маска, гвардейския капитан и неговия правнук намерих днес в една брошура, написана от този правнук и публикувана през юни 1815 г., в навечерието на Ватерло, сиреч в тревожно време, когато разкритията, които тя съдържа, минали незабелязано.

Какво значение има брошурата? Никакво, ще кажете вие и ние ще трябва да се съгласим с вас. Това е първото впечатление; но какво бе смайването ми, когато разтворих «Записките» на Цезар и намерих в посочената глава фразата, отбелязана в брошурата! Същото констатирах и в договора от Сен Клер Сюр Епт, саксонската хроника, която проверих.

Най-после, има още по-точен факт, отбелязан от автора на брошурата от 1815 г. По време на френската кампания като офицер на Наполеон той позвънил една вечер (понеже умрял конят му) на вратата на един замък. Посрещнал го стар кавалер на Сен Луи. От разговора със стареца той научил, че замъкът, разположен на брега на Крьоз, се нарича «Замък на Иглата» и бил построен и кръстен от Людовик XIV, а по изрична заповед на великия крал бил украсен с камбанарийки и една стрела като игла. Той носи дата 1680 г.

1680 година! Една година след публикуването на книгата и арестуването на Желязната маска. Всичко станало ясно: Людовик XIV, като предвиждал, че тайната може да бъде разгласена, построил и кръстил замъка, за да даде на любопитните естествено обяснение на античната мистерия. Кухата игла? Замък с островърхи камбанарийки, разположен на брега на Крьоз и принадлежащ на краля. Изведнъж всички решили, че са разбрали загадката, и издирванията престанали.

Сметката е била вярна, защото след повече от два века господин Ботрьоле се уловил на въдицата. И тъкмо това целях аз, господин директор, пишейки писмото. Ако Люпен, под името Анфреди, е наел от господин Валмер замъка на Иглата на брега на Крьоз, ако е затворил там

дватамата си пленници, то е, защото той е допускал успех на издирванията на господин Ботрьоле, а за да получи мира, който е желал, му е хвърлил историческата въдица на Людовик XIV.

Ние сме принудени да направим безспорното заключение, че Люпен със собствените си познания, без да познава други факти освен тези, които познаваме и ние, е успял с чародейството на необикновен гений да разгадае неразгадаемия документ, че Люпен, последен наследник на френските крале, познава кралската тайна на Кухата игла.“

* * *

Тук статията свършваше. Но от пасажа за замъка на Иглата Ботрьоле вече не четеше на глас. Разбрал поражението си, смазан под товара на претърпяното унижение, той изпусна вестника и се строполи на стола, заровил лице в ръцете си.

Задъхана и разтърсена от вълнение пред тази невероятна история, тълпата се приближаваше малко по малко и се притискаше около него.

С тръпно безпокойство се очакваха думите, с които той щеше да отговори, възраженията, които щеше да направи.

Но той не се помръдна.

С внимателно движение Далмер повдигна главата му.

Изидор Ботрьоле плачете.

ГЛАВА СЕДМА

ТРАКТАТ ВЪРХУ ИГЛАТА

Часът бе четири сутринта. Изидор не се бе прибрал в лицей. Нямахше да се прибере преди края на безмилостната борба, обявена на Люпен. Закле се това, когато приятелите му го съпровождаха до колата.

Безумна клетва! Безмилостна война! Какво можеше да направи той, невъоръжено и самотно момче, срещу този феномен на енергия и мощ? Откъде да го нападне? Той е непревземаем. Къде да го нарани? Той е неуязвим. Как да го залови? Той е неуловим.

Четири часът сутринта... Изидор се намираше при един от своите другари от лицей Жансон. Изправен пред камината, опрял лакти в мрамора, с юмрук под брадата, наблюдаваше образа си в огледалото.

Не искаше вече да плаче, нито да се мята в леглото, нито да се отчайва, както бе правил досега. Искаше да помисли и реши.

Очите му не изпускаха очите в огледалото, сякаш той се надяваше да удвои силата на мисълта, като съзерцава образа си, сякаш се надяваше да намери в дъното на съществуването си разрешението. Така стоя до шест часа. И постепенно, освободен от всички дреболии, които го усложняваха и затъмняваха, въпросът се изясни в ума му като математическо уравнение. Да, той се бе излъгал. Да, неговото тълкуване на документа не бе вярно. Думата „игла“ не се отнасяте до замъка на брега на Кръоз. А също така думата „госпожици“ не можеше да се приложи за Раймонд дьо Сен Веран и братовчедката й, понеже текстът на документа съществуваше от векове.

Значи всичко трябва да се поправи? Но как?

Имаше само една солидна база за документиране: книгата, публикувана по време на Людовик XIV. Но от стоте напечатани екземпляра от онзи, който сигурно е бил у Желязната маска, само два са оцелели от пламъците. Единият е бил откраднат от гвардейския капитан и изгубен. Другият е бил запазен от Людовик XIV, предаден на Людовик XV и изгорен от Людовик XVI. Но оставаше един препис от

важната страница — онази, която съдържаеше решението на задачата или поне криптографското решение, предадено на Мария-Антоанета и пхнато от нея под корицата на нейния часослов.

Какво бе станало с този препис? Дали бе същият, с който разполагаше Ботрьоле и Люпен му го бе отнел чрез Бреду? Или той все още се намираше в часослова на Мария-Антоанета?

Така се стигаше до въпроса: „Какво е станало с часослова на кралицата?“

След като си почина известно време, Ботрьоле разпита бащата на свой приятел, прочут колекционер, когото често викаха като експерт и до когото музеите се допитваха как да подредят каталозите си.

— Часословът на Мария-Антоанета ли? Той е бил завещан от кралицата на камериерката ѝ с тайното поръчение да го предаде на граф Дьо Ферсен. Благоговейно пазен в семейството на графа, той се намира от пет години насам в една витрина в музея Карнавале.

— И този музей ще бъде отворен...

— След пет минути.

Точно в момента, когато се отваряше вратата на музея, Изидор скочи от колата със своя приятел.

— Вижте, идва господин Ботрьоле!

Десетина гласа го поздравиха. За голямо свое учудване той позна цялата група репортери, които следяха „аферата на Кухата игла“. Единият от тях извика:

— Колко забавно! Ние всички сме имали по една идея. Внимавайте, нищо чудно между нас да се намира и Арсен Люпен.

Влязоха заедно. Директорът, предизвестен веднага, се постави на тяхно разположение. Заведе ги пред витрината и посочи едно окаяно томче без никаква украса, в което нямаше нищо кралско. Все пак изпитаха известно възмущение при вида на книгата, която кралицата е докосвала в такива трагични дни и е гледала със зачервени от сълзи очи... Не смееха да я вземат и разгърнат, сякаш щяха да извършат светотатство...

— Господин Ботрьоле, това е една задача, която трябва да изпълним.

Той взе книгата с неспокойно движение. Описанието, което авторът на брошурата даваше, беше вярно. Първо, обвивка от изцапан,

потъмнял пергамент, изгъркан тук-там, а отдолу — истинската подвързия от корава кожа.

С какъв трепет Ботрьоле търсеше скритото джобче! Дали нямаше да излезе басня? Или щеше да намери бележката, написана от Людовик XVI и завещана от кралицата на ревностния ѝ приятел?

Откъм лицевата страна на книгата нямаше скривалище.

— Нищо — пошепна той.

— Нищо — отвърнаха му като ехо.

Но откъм гърба, като понатисна книгата, видя веднага, че пергаментът се отлепва от подвързията. Пъхна пръсти... Нещо... да... той усети нещо... едно листче...

— О! — победоносно каза. — Ето... възможно ли е!?

— Бързо! — извикаха всички. — Какво чакате?

Той измъкна лист, сгънат на две.

— Четете! Има нещо написано с червено мастило... Сякаш е кръв... изсъхнала кръв... защо не четете?

Той зачете:

— „На Вас, Ферсен. За сина ми, 16 октомври 1793 г.
Мария-Антоанета.“

Внезапно Ботрьоле нададе вик от смайване. Под подписа на кралицата имаше с черно мастило две думи, подчертани със закривена черта... две думи: „Арсен Люпен“.

Един след друг грабваха листа и всеки веднага надават същия вик:

— Мария-Антоанета... Арсен Люпен!

Изпаднаха в дълбоко мълчание. Този двоен подпис, тези съединени имена, открити на дъното на часослова — реликва, в която от един век спеше отчаяният зов на бедната кралица, страшната дата 16 октомври 1793 г., денят, когато бе паднала кралската глава — във всичко това имаше някаква историческа трагедия.

— Арсен Люпен! — прошепна някой. — Колко страшно е едно дяволско име да се намира вписано в свещена книга!

— Арсен Люпен! — повтори Ботрьоле. — Приятелят на кралицата не е успял да разбере отчаяния зов на осъдената. Той е

живял със спомена, изпратен от любимата, а не се е сетил да прерови книгата. А Люпен се е сетил и е взел посланието.

— Какво е взел?

— Много ясно — документа! Документа, написан от Людовик XVI. Аз го притежавах. Сега разбирам защо Люпен не е искал да го остави у мен... И възложи на Бреду...

— И сега? Какво ще правите?

— Документът и текстът са автентични. Понеже видях следите от червените печати; понеже самата Мария-Антоанета и писаното от нея ме уверяват, че брошурата, възпроизведена от господин Масибан, е автентична; понеже наистина съществува историческа загадка около Кухата игла — аз съм сигурен, че ще успея.

— Какво? Дали документът е автентичен или не, ако вие не го дешифрирате, няма да послужи за нищо, защото Людовик XVI е унищожил книгата, която го е обяснявала.

— Да, но другият екземпляр, измъкнат от гвардейския капитан от огъня, не е унищожен.

— Откъде знаете?

— Докажете противното.

Ботрьоле млъкна, а след това бавно, със затворени очи, сякаш се мъчеше да определи точно и да резюмира мисълта си, изрече:

— Притежателят на тайната, гвардейският капитан, най-напред разкрива части от нея в дневника, намерен от правнука му. После настъпва мълчание. Той не разкрива загадката. Защо? Защото изкушението да използва тайната постепенно го обсебва и той отстъпва пред него. Доказателство? Убийството му. Доказателство? Великолепното скъпоценно украшение, намерено у него, което сигурно е взел от кралското съкровище, чието незнайно скривалище представлява тайната на Кухата игла. Люпен не е лъгал...

— И какво е вашето заключение?

— Моето заключение е, че около тази история трябва да се пише колкото може повече из вестниците, за да се знае, че търсим книга под заглавие „Трактат за Иглата“. Може да я изровят в някоя провинциална библиотека.

Веднага се написа съобщението и Ботрьоле започна да действа, без да очаква, че то може да даде резултат.

Попадна на първите следи: убийството бе станало в околностите на Гайон. Още същия ден той пристигна там. Разбира се, не се надяваше да възстанови престъпление, извършено преди двеста години. Но все пак има престъпления, които остават в спомените, в паметта на областта, където са извършени.

Прерови, претърси регистрите на затвора, някогашните съдилища и енории. Нищо не се споменава за убийството на гвардейския капитан през XVII век.

Не се отчая и продължи издирванията в Париж, където може би се е водило следствието. Усилията му не доведоха до нищо.

Мисълта за други следи го тласна в нова посока. Не можеше ли да се издири името на капитана, чийто внук бе емигрирал, а правнукът му бе служил в армията на републиката и бе изпратен в Тампъл по време на задържането на кралското семейство?!

Въоръжен с търпение, най-после състави списък, в който между две имена имаше почти пълна прилика: на господин Дьо Ларбейри от времето на Людовик XIV и гражданина Ларбри от времето на терора.

Това беше важен момент. Той публикува съобщение във вестниците, като молеше за сведения за Ларбейри или за потомците му.

Отговори му господин Масибан, въпросният член на института:

„Господине,

Посочвам Ви следния пасаж от Волтер, който вземам от ръкописа му «Векът на Людовик XIV» (Глава XXV. Особености и анекдоти от царуването). Въпросният пасаж: е много съкратен в различните издания.

«Чух, че разправяли на покойния господин Дьо Комартен, интендант на финансите и приятел на министър Шамияр, че кралят заминал внезапно с каляската си при новината: господин Дьо Ларбейри е убит и са ограбени великолепни скъпоценности. Той изглеждал много развълнуван и повтарял: „Всичко е загубено... всичко е загубено...“ Следващата година синът на Ларбейри и дъщеря му, която била омъжена за маркиз Дьо Велин, са прогонени в именията им в Прованс и Бретан. Без съмнение, тук се крие нещо.»

Няма съмнение, ще прибавя аз. Господин Шамияр според Волтер се оказал първият министър, който знаел за тайната на Желязната маска.

Вие виждате, господине, че пасажът може да се използва. Нима не може да се допусне, че една част от книгата, оставени от Ларбейри, са отишли у дъщеря му и между тях се намира прословутият екземпляр, измъкнат от огъня?

В околностите на Рен живее барон Дьо Велин. Дали той не е потомък на маркиз Дьо Велин? Вчера писах на този барон и запитах дали не притежава едно старо книжле, в чието заглавие се споменава думата Игла. Чакам отговора му.

С удоволствие ще говоря за всички тези неща с Вас. Ако обичате, елате. Приемете, господине, и прочие...

Разбира се, аз не съобщавам на вестниците за тези дребни открития. Сега, когато се приближавам до целта, тайната трябва да се пази.“

Следобед Ботроле потърси Масибан, но той заминал неочаквано. Оставил му следната бележка:

„Получих телеграма, която дава надежди. Заминавам и ще преспя в Рен. Вие може да вземете нощния влак и без да спирате в Рен, да продължите до малката гара Велин. Ще се намерим в замъка на четири километра от там.“

Ботроле хареса предложението. Вечерта взе експреса за Бретан и в шест часа слезе на гара Велин. Позвъни на вратата на замъка.

— Какво обича господинът? — появи се слуга на прага.

— Търся барон Дьо Велин. Подаде визитната си картичка.

— Господин баронът още не е станал, но ако обичате, почакайте.

— Не ме ли е търсил вече един господин с бяла брада, малко прегърбен?

— Да, господинът пристигна преди десет минути, поканих го в чакалнята.

Баронът ги прие много любезно и с охота за разговор, каквато често изпитват самотните хора. Обясниха му делта на посещениято си.

— Да, знаей, вие ми писахте, господин Масибан. Става дума за книга, в която се говори за Иглата и която е останала от прадедите ми?

— Да.

— Дъщеря ми я намери преди два часа.

Посочи златните букви, гравирани върху кожената подвързия: „Тайната на Кухата игла“.

— Сигурен ли сте, че това е книгата?

— Ето първата страница... Какво има на първата страница?

— Ето: „Цялата истина, казана за пръв път. Сто екземпляра, напечатани от мен за съда.“ Така, така — прошепна Масибан с променен глас, — това е екземплярът, измъкнат от огъня! Това е книгата, която Людовик XIV е осъдил и хвърлил в огъня!

Започнаха да я прелистват.

Изведнъж Ботроле спря. Документът! На една страница той видя петте реда тайнствени точки и числа. С един поглед разбра — текстът е същият като онзи, който е изучавал вече неведнъж. Същото разположение на знаците... същите интервали, които позволяваха да се отдели думата „госпожици“ и да се определят поотделно двете думи: „Кухата игла“. От книгата липсваха две страници.

— Откъснати са! Ето откъде!...

Ботроле трепереше от гняв и разочарование. Масибан се наведе:

— Вярно... Следите изглеждат съвсем пресни. Листът не е отрязан, а откъснат... изтръгнат със сила...

— Но кой е направил това? — изпъшка Изидор. — Някой слуга?

И се обърна към барона:

— Вие не подозирате ли някого, господине?

— Може да попитаме дъщеря ми.

— Да... да, така...

Господин Дьо Велин позвъни па камериера. След няколко минути влезе госпожа Дьо Вилмон, млада жена с измъчено и примирено лице. Ботроле веднага я запита:

— Госпожо, вие ли намерихте тази книга в библиотеката? Прочетохте ли я?

— Да, снощи.

— Когато я четохте, липсваха ли тези две страници?

— О, не, не — отговори тя твърде учудена, — не липсваше никаква страница.

— Все пак са откъснати...

— Но книгата не е напускала стаята ми тази нощ.

— А тази сутрин?

— Тази сутрин, когато съобщиха за идването на господин Масибан, аз я донесох тука.

— И после?

— После... не знам... освен ако... но не...

— Какво?

— Тази сутрин... Жорж... синът ми... Жорж си игра с книгата...

Тя бързо излезе, придружена от Ботрьоле, Масибан и барона. Детето го нямаше в стаята. Търсиха го навсякъде. Най-после го намериха да играе зад замъка. Но и тримата изглеждаха така развълнувани, че то започна да пищи.

Всички тичаха насам-нататък. Разпитваха слугите. Настъпи неопишуема суматоха.

И на Ботрьоле се стори, че истината пак му се изплъзва, както водата изтича между пръстите. Направи усилие да се овладее, улови под ръка госпожа Вилмон и последван от барона и Дьо Масибан, я отведе в салона.

— Две страници от книгата са откъснати... но вие сте ги чели, нали, госпожо?

— Разбира се. Четох ги с голямо любопитство. Тези две страници особено ме поразиха с интересните си разкрития.

— Тези разкрития имат изключителна важност. Кажете, моля ви се, Кухата игла...

— О! Това е много просто: Кухата игла ще рече...

В този момент влезе слугата.

— Писмо за госпожата...

— Така ли... но нали раздавачът мина...

— Донесе го едно момче.

Госпожа Вилмон отвори писмото, прочете го, протегна ръка към сърцето, готова да падне, неочаквано посиня и се вцепени.

Писмото падна на пода. Изидор го вдигна и дори без да попита, го прочете:

„Мълчете... иначе синът Ви не ще се събуди...“

— Синът ми... синът ми... — заеквате тя, съвсем отпаднала.
Ботрьоле я успокои.

— Това е лоша шега... кой би имал интерес?

— Освен ако не е Арсен Люпен — обади се Масибан.

— Моля ви, госпожо, съвземете се... няма никаква опасност...
Вратата се отвори отново. Влезе слугинята. Изглеждаше развълнувана.
— Господин Жорж... господин Жорж.

Изведнъж всички сили на майката се възвърнаха. Тя се спусна по стълбите, премина през вестибюла и хукна към терасата. Там, в един фотьойл, малкият Жорж лежеше неподвижен.

— Той заспа внезапно, госпожо — обясни слугинята. — Искан да го отнеса в стаята му. Но той вече спеше и ръцете му... ръцете му бяха студени.

— Студени! — пошепна майката. — Да, студени са... Боже мой, Боже мой... дано се събуди!

Ботрьоле пъкна ръката си в джоба на панталона, стисна дръжката на револвера, измъкна го и стреля срещу Масибан.

Масибан, който следеше движенията на младия човек, избегна куршума. Изидор се спусна към него и викна на слугите:

— Дръжте го... това е Люпен!...

Двамата паднаха върху един от плетените столове. След седем-осем секунди Масибан стана и остави Изидор зашеметен и без револвер.

— Добре... отлично... не мърдай... Не можа да ме познаеш лесно...

Изправи се, стъпи самоуверено на крака, ухили се на тримата смаяни слуги и учудения барон.

— Изидор, ти направи глупост... Ако не им беше казал, че съм Люпен, те щяха да се хвърлят отгоре ми. И, дявол да го вземе, с такива смелчаци щях да видя доста зор! Един срещу четирима!

Приближи се към тях.

— Е, деца, кротко... няма да ви направя нищо лошо... Кротко... ето, вземете бучка захар... А ти трябва да ми върнеш стофранковата банкнота. Да, да, познах те, нали на теб дадох преди малко да занесеш писмото на господарката си... Предател!

Той взе синята банкнота, която слугата му върна, и я скъса.

— Парите на предателството... парят пръстите ми! Свали шапка и се поклони ниско пред госпожа Вилмон.

— Извинявайте, госпожо! Животът ме кара да правя жестокости, от които после се червя. Бъдете спокойна за сина си: аз го боднах слабо, съвсем слабо по ръката, когато го разпитвахте. След един час всичко ще му мине. Още веднъж извинявайте. Но аз се нуждая от вашето мълчание.

Кимна отново, благодари на господин Дьо Велин за гостоприемството, взе бастуна си, запали цигара, почерпи и барона, извика с покровителствен тон на Изидор:

— Сбогом, бебе! — и си тръгна спокойно, като пускаше дим от цигарата в носа на слугите...

ГЛАВА ОСМА

ОТ ЦЕЗАР ДО ЛЮПЕН

Ботрьоле замина на обиколка. Замина с истинско вълнение. Мислейки за същото пътешествие, което Люпен е трябвало да предприеме, за надеждите, когато е търсел страшната тайна, която да го въоръжи с необикновена мощ. Дали усилията на Ботрьоле щяха да дадат същите резултати?

Една сутрин закусваше в странноприемница близо до Арфлър, древен град край залива. Срещу него се хранеше един от ония търговци нормандци, червени и тежки, които обикалят панаирите в околността с камшик в ръка и дълга риза на плещите. За миг му се стори, че този човек го наблюдава внимателно, сякаш го познава или се мъчи да го познае.

„Никога не съм го виждал този търговец на коне“, рече си той.

Човекът престана да го гледа. Запали лула, поиска кафе и коняк, запуши.

Като се нахрани, Изидор плати и стана. Тогава чу търговецът да му казва:

— Добър ден, господин Ботрьоле.

Изидор седна до него.

— Да, аз съм... но вие кой сте? Как ме познахте?

— Лесно... Виждал съм портрета ви във вестниците. Но вие сте така зле... как го казвате на френски... така зле дегизиран.

Имаше чужд акцент в говора и след като го разгледа, Ботрьоле разбра, че и той има маска, която променя лицето му.

— Кой сте вие? — повтори той. Чужденецът се усмихна.

— Не ме ли познавате?

— Не.

— Шерлок Холмс.

Срещата се оказа интересна и многозначителна. Младият човек веднага схвана важността ѝ.

— Предполагам, че сте тук... заради него?

— Да.

— Тогава... мислите ли, че имаме шанс...

— Сигурен съм.

Радостта на Изидор, че мнението на Холмс съвпада с неговото, помръкна. Ако англичанинът постигнеше целта, победата щеше да бъде споделена, а не се знаеше и дали нямаше да сполучи преди него.

— Имате ли доказателства? Указания?

— Не се безпокойте — засмя се англичанинът, като разбра безпокойството му, — аз не вървя по същите следи. Вие се интересувате от документа, от брошурата...

— А вие?

— Не. Мен ме интересува друго.

— Тайна ли е?

— Не... Спомняте ли си за диадемата, историята за дук Дьо Шармерас?

— Да.

— Не сте забравили Виктор, старата кърмачка на Люпен, онази, която моят добър приятел Ганимар остави да избяга с една фалшива затворническа кола?

— Не.

— Аз открих следите на Виктор. Тя живее в един чифлик недалеч от шосе № 25. Това е пътят от Хавър за Лил. Чрез Виктор лесно ще се добера до Люпен.

— Няма да бъде много лесно.

— Нищо! Зарязах работата си. Сега нищо няма значение за мен освен борбата с Люпен... борба на живот и смърт.

Произнесе думите с ярост, със свирепа омраза срещу силния враг, който го бе изиграл така жестоко.

— Тръгвайте — прошепна той, — наблюдават ни, а това е опасно. Но помнете думите ми: когато Люпен и аз застанем един срещу друг, ще бъде... ще бъде трагично.

Ботроле се раздели с Холмс съвсем успокоен: нямаше опасност англичанинът да го изпревари.

„Това, което е открил Люпен, ще открия и аз — не преставате да си повтаря той. — Разбира се, Люпен сигурно е имал големи предимства, защото изглежда е познавал по-добре областта.“

Нищо. Ако трябва, ще посвети десет години от живота си на издирването, ще го доведе докрай. Люпен не го напущаше. Виждаше го. Отгатват го. Чакаше го зад ъгъла, на края на гората, в края на селото. И винаги, когато се отчаеше, Изидор намирате ново основание да упорства още.

Често разглеждаше документа, чийто препис пипаш носеше — там гласните заменяха цифрите.

.о..е..е.а
..ая.а.а.с.о.и.и.я
.о..у..е..е.ие.о.и.и.е
.у.а.аи..а

Често лягаше по корем във високата трева и мислеше с часове. Имаше много време. Бъдещето му принадлежеше.

С търпение кръстосват от Сена до морето и от морето до Сена.

Проучи, прерови Монвилие, Сен Ромен, Октевил и Гоневил.

Хлопате вечер по вратите на селяните за подслон. След вечеря пушеха и разговаряха. Искайте да му разказват приказките, които те си разправяха през дългите зимни нощи. И винаги задаваше въпроса:

— Легендата за Кухата игла? Не я ли знаете?

Нищо. Никаква легенда, никакъв спомен.

Един ден мина през хубавото село Сен Жуан, което се намираще над морето, и слезе между камънаците до брега.

След това се изкачи пак на платото и тръгна към долината Брюнвал, към нос Антифе, към заливчето Белплаж. Вървеше весело и леко, уморен, но щастлив от живота. Дори забрави за Люпен и мистерията на Кухата игла, за Виктор и Холмс. Загледа се в синьото небе, в изумруденото море, блеснало на слънцето. Привлякоха го правилни склонове и останки от тухлени стени, които му заприличаха на останки от римски лагер. После забеляза нещо като малка крепост, построена по подобие на старинно укрепление и разположена на един нос, почти откъснат от брега. Над островърхата готическа врата, затворена със стара ръждясала ключалка, прочете думите:

Укрепление Фрефосе

Не се опита да влезе, зави надясно и след като се спусна по малък склон, стигна до пътека, която извиваше по скалист ръб и бе оградена с дървени перила. На края имаше пещера, малка по размери и приличаща на караулна будка на върха на скалата над морето.

В средата на пещерата човек едва можеше да се изправи. По стените се кръстосваха надписи. Квадратна дупка, пробита в камъка, представляваше прозорец към сушата, срещу укреплението Фрефосе, чиято назъбена корона се виждаше на тридесет-четиридесет метра. Изидор хвърли раницата си и седна. Денят бе тежък и уморителен. Задряма за миг.

Хладният вятър, който духаше в пещерата, го събуди. Няколко минути стоя неподвижен, с помътнели очи. Опитваше се да събере натежалата си мисъл. Поопомнил се, щеше да стане, когато му се стори, че очите му, неочаквано втрещени, разширени, виждаха... По тялото му преминаха тръпки. Усети, че в корените на косите му се образуват капки пот.

— Не... — прошепна. — Това е халюцинация...

Коленичи и се наведе. Две грамадни букви, всяка може би по една стъпка, се показаха, изрязани върху гранита на пода.

Двете букви, издялани грубо, изтъркани от вековете, се оказаха Г и Ф. Две букви от документа!

Слезе по стръмната пътека, бързо се запъти към овчаря, стадото на когото пасеше по височината.

— Тази пещера там... тази пещера...

Устните му трепереха и не намираше думи. Овчарят го гледаше учуден. Най-после Изидор попита:

— Онази пещера... вдясно от крепостта... как се казва?

— А! Всички от Етрета й викат „Госпожиците“.

— Какво?... Какво?... Какво казахте?

— Това е Стаята на госпожиците.

Изидор за малко не подскочи от изненада. Госпожиците! Една от думите, една от двете познати думи в документа!

Сега документът изплува пред него с истинския си смисъл! Стаята на госпожиците... Етрета...

Овчарят изсвири на кучето си и се отдалечи.

Като остана сам, Ботрьоле се върна към крепостта. Почти я бе отминал, когато изведнъж залегна и се скри зад една стена.

„Ами ако той ме наблюдава? Ако съучастниците му ме наблюдават?“

С пълзене се покатери на брега.

Пред него, сред морето, се издигаше грамадна скала, висока повече от осемдесет метра, колосален обелиск, исполински зъб на морско чудовище. Бяла като брега, с калносива белота, страшната скала бе нашарена от хоризонтални линии в резултат на работата на вековете. Тук-там се виждаше пукнатина, извитост и изведнъж малко пръст, трева, листа.

Скалата изглеждаше страшна, неразрушима. Пред нея бесният пристъп на вълните и бурите не означаваха нищо.

Ноктите на Изидор се впиваха в земята като на диво животно, готово да скочи върху плячката си. Очите му проникваха в грапавата кора на скалата, в кожата, в плътта ѝ. Той я докосваше, пипаше, опознаваше, обладаваше...

Внезапно Изидор притвори очи и конвулсивно притисна челото си. Там, почти над Иглата на Етрета, под крайния връх, около който се въртяха чайките, от една пукнатина се процеждаше пушек като от невидим комин, издигаше се като бавни спирали в спокойния, привечерен въздух.

ГЛАВА ДЕВЕТА

СЕЗАМ, ОТВОРИ СЕ!

Иглата на Етрета е куха!

На четиридесет-петдесет метра от тази импозантна арка, която наричат Долната врата и се спуска от височината на брега като колосален клон на дърво, за да хване корени в подводните скали, се издига грамаден конус от варовик. Той прилича на изострена шапка, поставена над празното пространство!

Дивно откритие! След Люпен и Ботрьоле откри тайната, която датираше от преди повече от двадесет века!

Господари на тази тайна, английските крале господстваха над Франция, унижаваха я, разпокъсваха я, коронясваха се в Париж. Те загубиха тайната и започна поражението им.

Господари на тайната, френските крале се прославяха, разширяваха границите на кралството си, създаваха велика нация и се къпеха в слава и мощ. Когато забравеха тайната, започваше смъртта, заточението, упадъкът.

Едно невидимо царство посред водите, на десет разтега от сушата! Незнайна крепост, по-висока от кулите на Парижката Света Богородица, върху гранитна основа, по-голяма от градски площад... Каква сила и сигурност! От Париж до морето по Сена. Там е Хавър, нов град, нужен град. А на седем левги от него — Кухата игла, непристъпно убежище!

Убежище и страшно скривалище. Всички кралски съкровища, натрупани през вековете, цялото злато на Франция, всичко, което е било събирано от народа, духовенството, всичко заграбено по бойните полета на Европа, се е трупало в кралската пещера. Стари златни монети, блестящи екюта, дублони, дукати, форинти, гвинеи, скъпоценни камъни, диаманти, украшения, всичко е събирано тук. Кой щеше да го открие? Кой щеше да научи някога тъмната тайна на Иглата? Никой.

Не, Люпен.

И той се превръщаше в особено същество, в чудо, необяснимо, докато истината оставаше в сянка. Колкото и да бяха значителни изворите на гения му, те не можеха да бъдат достатъчни за борбата срещу обществото.

Без Кухата игла Люпен бе непонятен, той бе мит, герой на роман без никаква връзка с действителността.

Господар на тайната, и то на каква тайна! Той бе човек като всички други, но който знаеше да си служи с всички оръжия, подарени от съдбата.

Сега бе ясно: Иглата е куха, това е безспорен факт. Но как може да се влезе в нея? Очевидно откъм морето. Откъм морето сигурно имаше пукнатина, до която лодките можеха да стигнат по време на отлив.

А откъм сушата?

До вечерта Изидор стоя надвесен над бездната, с очи, втренчени в черната маса на пирамидата.

После слезе към Етрета, избра скромен хотел, вечеря, качи се в стаята и разгърна документа.

Оказа се, че вече е много лесно да се разкрие значението му. Веднага забеляза, че трите гласни букви на думата Етрета се намираха на първия ред, наредени и със съответните интервали. Значи първият ред се възстановяват така:

.о..Етрета

Каква дума може да има пред Етрета? Сигурно дума, която обяснява положението на Иглата във връзка със селото. Иглата се издигаше вляво, на запад... Спомни си, че западните ветрове се наричат долни ветрове. Вратата се наричаше също Долната врата. Написа:

Под Етрета

Вторият ред образуваше думата „госпожици“; очевидно пред тази дума стояха думите „стаята на“. Значи:

Под Етрета

Стаята на госпожиците

По-голяма трудност срещна при разгадаването на третия ред, но си спомни, че недалеч от Стаята на госпожиците, на мястото на укреплението Фрефосе, бе построена крепост, и възстанови целия документ:

Под Етрета Стаята на госпожиците Под укреплението Фрефосе Кухата игла

Четирите реда представляваха четири големи формули, които трябваше да се знаят. С тяхна помощ се отиваше под Етрета, влизаше се в Стаята на госпожиците, вероятно се минаваше под укреплението Фрефосе и се стигаше до Иглата.

Как? По указанията и начина, които образуваха четвъртия ред! Те представляваха очевидно по-специални формули, предназначени за намиране на входа и пътя до Иглата.

Изидор веднага предположи, че ако има пряка връзка между сушата и обелиска, то тя неминуемо тръгва от Стаята на госпожиците, минава под укреплението Фрефосе, спуска се отвесно на сто метра от брега и по тунел, издълбан в скалите под морето, стига до Кухата игла.

На другия ден следобед Изидор се изкачи по брега. Преоблечен като моряк, той се подмлади още повече и имаше вид на дванайсетгодишеи хлапак, с къс панталон и мрежеста фланела.

Щом влезе в пещерата, коленичи пред буквите. Очакваше го разочарование. Напразно ги чука и буца във всички посоки — те не помръдваха. Увери се, че са неподвижни и не представляват никакъв механизъм. Все пак... все пак те трябваше да означават нещо!

Неочаквано се сети: дали Γ и Φ не са началните букви в документа и важните пунктове по пътя към Стаята на госпожиците и укреплението Фрефосе?!

Ако бе така, задачата добиваше следния вид:

Групата $\Gamma\Phi$ е връзката, която съществува между Стаята на госпожиците и укреплението Фрефосе; отделната буква Γ , с която започва редът, означава госпожици или пещерата, откъдето трябва да се тръгне; а отделната буква Φ , намираща се по средата на реда, означава Фрефосе — вероятния вход на подземие.

Между тези знаци остават още два: неправилен четириъгълник, отбелязан с черта отляво, отдолу, и числото 19 — знаци, които очевидно сочат на намиращите се вече в пещерата как да проникнат под укреплението.

Формата на четириъгълника заинтригува Изидор. Дали около него по стените нямаше надпис, нещо с вид на четириъгълник?

Дълго търси и тъкмо се канеше да изостави тази работа, забеляза малкия отвор, пробит в скалата като прозорец на стая. Той

представляваше неправилен четириъгълник. Ботрьоле забеляза, че като постави двата си крака на буквите Г и Ф на пода, стигаше точно височината на прозореца.

Застана в това положение и погледна. От прозореца се виждаше пътеката, която свързвате пещерата със сушата, а после и с основата на могилата на укреплението.

За да го види, Ботрьоле се наведе наляво и разбра значението на закръглената черта, на запетаята в документа. Отляво на прозореца парче кремък образуваше издатина, извита като нокът. Това приличаше на прицелна точка.

Ако човек допреше око до тази прицелна точка, върху склона на отсрещната могила се откриваше площ, изцяло заета от стара тухлена стена, останала от някогашно укрепление или римски град.

Ботрьоле се спусна към тази стена, дълга десет метра и обрасла с трева. Върху нея не откри нищо.

И все пак числото 19?

Върна се в пещерата, извали кълбо канап и платнен метър. Завърза канапа за кремъка, както и един камък на деветнайсет метра дължина и го спусна. Камъкът стигна едва края на пътеката.

„Глупак — рече си момъкът. — Нима по онова време са мерили с метри? 19 означава 19 разтега.“

Пресметна, отброи 37 метра канап, направи възел и пипнешком потърси на стената точката, до която възелът можеше да стигне върху стената на укреплението Фрефосе.

Изведнъж нададе вик. Възелът, който управляваше с края на показалеца си, стигна средата на един кръст, издълбан релефно върху тухла.

И наистина знакът, който придружаваше числото 19 в документа, представляваше кръст!

Едва надви вълнението, което го обхвана. Бързо улови кръста и като го натискаше, завъртя, както би завъртял спиците на колело. Тухлата се заклати. Удвои усилията си. Изведнъж се чу нещо като шум от ключалка и вдясно, на ширина един метър, стената се завъртя и се отвори входът на подземие.

Като полудял Ботрьоле хвана желязната врата, която се оказа зазидана в тухлите, силно я блъсна и я притвори. Учудването, радостта, страхът промениха лицето му. Представи си всичко, което се

е случвало тук, пред вратата, от двадесет века насам, всички лица, посветени в голямата тайна, влизали през този вход... Келти, гали, римляни, германи, англичани, французи, барони, дукове, крале, а след тях — Арсен Люпен... а след Люпен — Ботрьоле... Той изгуби съзнание...

Задачата бе решена, поне тази задача, която можеше да реши той сам със средствата, с които разполагаше.

Вечерта писа до началника на Обществената безопасност дълго писмо, в което излагаше резултатите от издирванията си и съобщаваше за тайната на Кухата игла. Искаше помощ, за да довърши делото.

В очакване на отговор прекара две ноци в Стаята на госпожиците. Прекара ги, обхванат от страх. Нервите му се опъваха при всеки нощен шум... Струваше му се, че вижда сенки да се приближават към него, идваха... да го убият...

Първата ноц не се случи нищо, но втората ноц, при светлината на звездите и тънкия лунен сърп видя: вратата се отвори, минаха няколко силуета. Преброи ги: два, три, четири, пет...

Стори му се, че носят големи товари. Пресякоха направо нивите до пътя за Хавър и след малко долови шум от автомобил.

Върна се, мина край един чифлик. При завоя на пътя трябваше да се скрие зад дърветата: минаха още хора, натоварени с вързопи. След две минути профуча още един автомобил.

Този път не посмя да се върне на поста си и легна да спи.

Когато се събуди, момчето от хотела му донесе писмо. Отвори го. Оказа се визитната картичка на Ганимар.

— Най-последно! — извика Ботрьоле, който чувстваше след тежката борба нужда от помощ.

Посрещна го с протегнати ръце. Ганимар го прегърна.

— Вие сте силен човек, момчето ми!

— Не — отвърна той. — Случаят ми помогна.

— При него няма случайност — каза инспекторът. Той говореше за Люпен винаги тържествено, без да споменава името му.

Седна.

— Значи вече е в ръцете ни?

— Знам убежището му, укрепения замък, а Люпен си е Люпен. Той може да избяга. Но Иглата на Етрета не може да избяга.

— Защо мислите, че ще избяга? — обезпокоен попита Ганимар.

— Нищо не доказва, че сега той е в Иглата. Тази нощ оттам излязоха единадесет души. Вероятно той е бил един от тях.

Ганимар се замисли.

— Прав сте. Най-важното е Кухата игла. За другото да се надяваме, че шансът ще ни помогне. А сега да поприказваме.

Заговори с важен глас:

— Драги Ботрьоле, имам заповед да ви препоръчам запазване на пълна тайна за цялата тази работа.

— Заповед от кого? От префекта на полицията?

— От по-горно място.

— От министър-председателя?

— От още по-горно място.

— Хайде де!

Ганимар понижи глас.

— Ботрьоле, аз идвам от Елисейския дворец. Тази работа се смята за държавна тайна от голяма важност. Има сериозни причини да се държи в неизвестност тази невидима крепост... особени стратегически съображения... Мястото може да стане център, склад на нови, скоро изобретени оръжия... Таен арсенал на Франция.

— Как може да се запази тайната? Едно време тя е била известна само на краля, а сега на няколко души, без да се брои бандата на Люпен.

— Е, все ще се запази мълчание пет или десет години...

— За да се завладее крепостта, бъдещият арсенал, той трябва да се атакува, за да се изгони от него Люпен. А това не може да стане безшумно.

— Ще се подразбере нещо, но няма да се знае всичко.

— Добре, какъв е вашият план?

— Ето го с две думи. Вие не сте Изидор Ботрьоле и въпросът не е за Арсен Люпен. Вие оставате един хлапак от Етрета. Разхождал се и видял хора да излизат от подземиято. Вие предполагате, че има стълба, скрита в брега?

— Да, по брега има няколко такива стълби. Например вдясно от Етрета, срещу Бенувил, е Стълбата на кюрето, позната на всички къпеци се.

— И така, половината от моите хора и аз ще вървим, водени от вас. Аз ще вляза сам или придружен от някого, ще видим. Все ми се

струва, че нападението ще стане оттам. Ако Люпен не е в Иглата, ние поставяме капан, в който рано или късно той ще се улови. А ако е там...

— Ако е там, господин Ганимар, той ще избяга от Иглата от другата страна, откъм морето.

— В такъв случай ще бъде незабавно арестуван от другата половина от хората ми.

— Да, но ако, както предполагам, сте избрали момента, когато морето се отдръпва и остават открити основите на Иглата, преследването ще стане пред очите на всички рибари, накацали по скалите.

— Затова ще избира тъкмо часа, когато има прилив.

— В такъв случай той ще избяга с лодка.

— И понеже аз ще имам десетина лодки, той ще бъде пипнат.

— Ако не се промъкне между лодките ви като риба през мрежата...

— Добре, но тогава ще потопя лодката му!

— С какво?

— Сега в Хавър се намира един торпильор. При една телеграма от моя страна той ще се озове в уречения час в околностите на Иглата...

— Колко ще се гордее Люпен! Торпильор!... Виждам, господин Ганимар, че сте предвидили всичко. Не ни остава друго, освен да действваме. Кога ще атакуваме?

— Утре. Посред бял ден, по време на прилива, в десет часа.

Под веселата външност Ботроле криеше тревогата си. До сутринта не можа да заспи, обмисляше най-невероятни варианти.

Ганимар се раздели с него и отиде на десет километра от Етрета в Ипор, където от предпазливост извика хората си и нае дванайсет рибарски лодки уж за измерване дълбочината край брега.

В девет и половина, придружен от дванайсет здравеняци, той се среща с Изидор на брега. Точно в десет стигнаха пред стената. Настъпи решителният миг.

— Но какво ти е, Ботроле? Ти си позеленял! — пошегува се Ганимар.

— Ами ти, Ганимар, само да се погледнеш... Изглеждаш така, сякаш е дошъл последният ти час...

Седнаха и Ганимар глътна няколко глътки ром.

— Не че ме е страх — каза той, — но, дявол да го вземе, какво вълнение! Винаги, когато трябва да го пипна, нещо започва да ме души. А сега отворете. Няма опасност да ни видят, нали?

— Не. Иглата е по-ниско от брега, а освен това ние сме на закрито място.

Изидор се приближи до стената и натисна тухлата. Стената се разтвори и се показа входът на подземие.

При светлината на фенерите видяха, че вътрешността има форма на купол, изцяло иззидан от тухли.

Вървяха няколко секунди и се показа стълба. Изидор преброи четирийсет и пет тухлени стъпала, изтъркани от човешки крака.

— Дявол да го вземе! — изруга Ганимар, който вървеше начело. — Врата!

— Охо — прошепна Изидор, като я видя, — не може лесно да се разбие. Това е чисто и просто един железен блок.

— Спукана ни е работата — обади се Ганимар, — няма дори ключалка.

— Щом няма ключалка, за да се отвори, значи има някакъв секрет.

— И понеже ние не го знаем...

— Аз ще го разбера.

— Как?

— Чрез документа.

— Кой знае — разгърна документа Ганимар. — Числото четирийсет и четири и един триъгълник, отбелязан с точка отляво. Доста е неясно...

— Не, не. Разгледайте вратата. Ще видите, че тя е закрепена в четирите ъгъла с железни плочи във форма на триъгълник и че плочите се крепят с големи гвоздеи. Вземете лявата плоча отдолу и завъртете гвоздея, който е в ъгъла... Шансовете са девет срещу един да успеем...

— Попаднали сме на десетия — изрече Ганимар, след като опита.

Като продължаваше да размишлява, Ботроле тихо рече:

— Ето... Ганимар и аз сме на последното стъпало на стълбата... има четирийсет и пет стъпала... Защо четирийсет и пет, когато в документа са посочени четирийсет и четири?... Ганимар, имайте

добрината да се изкачите с едно стъпало. Така, не изпускайте четирийсет и четвъртото стъпало. Сега ще завъртя железния гвоздей.

Тежката врата се завъртя на пантите си. Пред очите им се разкри доста голяма пещера.

— Сигурно сме точно под укреплението Фрефосе — извика Ботрьоле. — Минали сме земните пластове, няма тухли. Вече сме сред варовика!...

Пещерата се осветяваше от сноп лъчи, които идваха от другия край. Като се приближиха, видяха пролука в стената. Нещо като наблюдателница. На петдесет метра срещу тях се подаваше между вълните внушителната грамада на Иглата. Наблизо, вдясно, се виждаше дъгата на Долната врата, а далеч наляво се очертаваше друга арка, под която свободно можеше да мине кораб с издигнати мачти и платна. В дъното се вълнуваше морето.

— Не виждам нашите лодки — забеляза Изидор.

— Не може да се видят — обясни Ганимар. — Долната врата закрива целия бряг на Етрета и Ипор. Но виждате ли там, в открито море, черната линия...

— Да.

— Това е торпильор № 25. Нека сега Люпен се опита да бяга... ще види подводни пейзажи...

Дървена преграда показваше отвора на стълбата в пукнатината. Тръгнаха по нея. От време на време се виждаха прозорци, пробити в стената. Те винаги гледаха към Иглата, която им се струваше все по-грамадна. Преди да достигнат равнището на водата, прозорците изчезнаха и настъпи мрак.

Изидор броеше стъпалата на висок глас. На триста петдесет и осмото стигнаха по-широка площадка, преградена пак от желязна врата, закрепена с плочи и гвоздеи.

— Вратата ни е позната — обади се Ботрьоле. — Документът показва числото 357 и триъгълник с точка отдясно. Трябва да повторим операцията.

И втората врата се отвори като първата. Показа се дълъг, много дълъг тунел, осветен от ярката светлина на фенер, окачен на купола. Стените бяха влажни, капки вода падаха на пода. За да се улесни движението, от единия до другия край имаше тротоар от дъски.

— Минаваме под морето! — съобщи Ботроле. — Къде сте, Ганимар?

Инспекторът влезе в тунела, тръгна по дървения тротоар и спря пред един фенер, започна да го оглежда.

— Приборите датират може би от средните векове, но начинът на осветление е модерен.

Тунелът стигаше до друга пещера, по-голяма, там се виждаха стъпала, които водеха нагоре.

— Сега вече започваме да се изкачваме в Иглата — обади се Ганимар, — работата става сериозна.

Един от хората му го извика.

— Ето една друга стълба отляво. После откриха и трета стълба, но отдясно.

— Положението се усложнява — прошепна инспекторът. — Ако минем отсам, те ще избягат оттатък.

— Да се разделим — предложи Ботроле.

— Не, не... ще намалим силите си... За предпочитане е един от нас да тръгне напред на разузнаване.

— Ако искате, да отида аз.

— Добре, Ботроле, идете. Аз ще остана с моите хора... тук няма да се боим от нищо. Може да има и други пътища освен онзи, по който вървахме по брега, а така също няколко пътища и през Иглата. Но сигурно е, че между брега и Иглата няма друга връзка освен тунела. Така че трябва да се мине през пещерата. И тъй, аз оставам тук до връщането ви. Тръгвайте, Ботроле, и бъдете благодарен...

Изидор бързо се изгуби по средната стълба. На тридесетото стъпало го спря врата. Вратата се оказа отключена.

Влезе в зала, която му се стори много ниска и обширна, пълна с мебели, столове, каси.

Вдясно и вляво Ботроле забеляза стълби, сигурно същите, които бяха видели долу. Срещу него започваше нова стълба и той продължи нагоре по нея.

Още тридесет стъпала. Врата, после по-малка зала. И пак пред него стълба, която водеше нагоре.

Още тридесет стъпала. Врата. Още по-малка зала...

Изидор разбра плана на вътрешността на Иглата: зали, една над друга, все по-малки и по-малки. Те служеха за магазин.

Четвъртата стълба нямаше перила. Малко светлина се процеждаше през пролуките и Изидор забеляза морето на десетина метра под себе си.

Почувства се много далеч от Ганимар и започна да го обзема тревога. Едва се овладя да не хукне обратно. Не го заплашваше никаква опасност и мълчанието около него не означавате ли, че Иглата е изоставена?

— На следващия етаж — каза си той — ще спра.

Пак тридесет стъпала, после врата, този път по-лека, с помодерен вид. Бутна я полека. Никакъв човек. Но залата се отличаваше от другите по предназначението си. По стените — тапети, на пода — килими. Две лавици се издигаха една срещу друга и бяха отрупани със златни предмети. Прозорците светеха остъклени. Посред залата имаше богато сервирана маса с дантелена покривка, съдове с плодове и сладкиши, бутилки шампанско и цветя, купчини цветя.

На масата — три прибора.

Изидор приближи. Върху кърпите имаше картички с имената на сътрапезниците.

Първо прочете: Арсен Люпен.

Отсреща: г-жа Люпен.

Взе третата картичка и подскочи от учудване. Тя носеше неговото име: Изидор Ботроле!

ГЛАВА ДЕСЕТА

СЪКРОВИЩЕТО НА ФРЕНСКИТЕ КРАЛЕ

Една завеса се дръпна.

— Добър ден, драги ми Ботрьоле. Вие закъсняхте малко. Обедът бе определен за дванадесет часа. Не ме ли познавате? Нима чак толкова съм се изменил?

По време на борбата срещу Люпен Изидор срещна много изненади и в решителния час на развързката очакваше да преживее още вълнения, но този път ударът се оказа непредвиден. Изидор не се учуди. Смая се, ужаси се. Човекът, който се изправи срещу него, се оказа не Арсен Люпен, а Валмер! Собственикът на замъка на Иглата. Валмер! Същият, от който бе поискал помощ срещу Арсен Люпен. Валмер — неговият другар по време на експедицията до Крозон! Валмер — смелият приятел, който бе помогнал за спасяването на баща му и на Раймонд!

— Вие... Вие!... — прошепна младежът.

— А защо не? — каза Люпен. — Нима искахте да ме познаете, защото ме видяхте предрешен като духовник или като Масибан? Уви, когато човек е избрал обществено положение като моето, трябва да си служи с тези малки хитрини на обществото. Ако Люпен не можеше да бъде, когато пожелае, пастор от реформистката черква и член на Академията за писмени паметници и литература, той нямаше да бъде Люпен. И ето го Люпен, истинския Люпен, Ботрьоле! Отвори си добре очите, Ботрьоле!...

— Но тогава... ако вие сте... тогава... госпожица... Той отново дръпна завесата и обяви:

— Госпожа Люпен.

— Госпожица Дьо Сен Веран — прошепна младежът смутен.

— Не, не — протестира Люпен. — Госпожа Люпен, или по-добре, ако предпочитате, госпожа Луи Валмер, моя законна съпруга. И то благодарение на вас, Ботрьоле.

Той му протегна ръка:

— Моите благодарности... вярвам, че не ми се сърдите. Странно! Ботрьоле никак не му се сърдеше. Не изпитваше чувство на поражение. Той чувствате така силно духовното превъзходство на своя опонент, че не се ядосваше. Стисна протегнатата му ръка.

— Ще ме извините, Ботрьоле, моят главен готвач е в отпуск и ще бъдем принудени да се задоволим със студен бюфет.

На Изидор никак не му беше до ядене. Все пак седна, страшно заинтересуван от държанието на Люпен. Дали си даваше сметка за опасността, която го заплашваше? Дали знаеше за Ганимар и за хората му?...

Люпен продължи:

— Да, благодарение на вас, драги приятелю. Разбира се, Раймонд и аз се обичахме още от първия ден. Отвлечането на Раймонд, пленничеството й, всичко това бе шега: ние се обичахме. Но както тя, така и аз не знаехме дали ще стана пак Луи Валмер. Тъкмо тогава ми мина през ума, понеже вие не отстъпвахте и открихте замъка на Иглата, да се възползвам от вашето упорство.

— И от моята глупост.

— Не. Кой не би се хванал?

— Така, с моя подкрепа, вие успяхте.

— Наистина, никой не можете да се сети, че Валмер е Люпен. Нали Валмер е приятел на Ботрьоле и измъкна от ръцете на Люпен любимата му? Очарователно! Какви хубави спомени! Експедицията до Крозон, намерените букети, моето уж любовно писмо до Раймонд! А после предпазните мерки, които аз, Валмер, трябваше да взема срещу себе си, Люпен, преди собствената ми сватба! И вечерта на вашия банкет, когато припаднахте в ръцете ми! Хубави спомени!...

Настъпи мълчание. Изидор погледна Раймонд, Тя мълчаливо слушаше Люпен и го гледате с очи, в които се четяха любов, страст и нещо друго, което младежът не можа да определи... Някаква скрита тъга и загриженост.

Но Люпен я погледна и тя нежно му се усмихна. После си стиснаха ръцете над масата.

— Какво ще кажеш за малкия ми салон, Ботрьоле? — извика Люпен. — Нали е много оригинален? Разбира се, не казвам, че е последна дума на комфорта... Но знаеш ли кой е живял тук? Погледни

списъка на собствениците на Иглата, които са смятали за чест да оставят подписа си тук.

По стените се четяха следните имена:

Цезар, Карл Велики, Рол, Вилхелм Завоевателят, Ричард, крал на Англия, Людовик XI, Франциск, Анри IV, Людовик XIV, Арсен Люпен.

— Кой още ще се подпише тук? — продължи той. — Уви, списъкът свършва! От Цезар до Люпен!... С Люпен ще свърши. Скоро тук ще пристигне безименната тълпа, за да разглежда чудната крепост. И като си помислим само, че всичко това щеше да остане неизвестно за света, ако не съществуваше Люпен! О, Ботроле, с каква гордост, с каква радост стъпих за пръв път на тази земя! Да открия изгубената тайна, да стана неин единствен господар! Да стана наследник на това богатство! Да живея в Иглата след толкова крале!...

Раймонд махна с ръка и го прекъсна. Изглеждате много развълнувана.

— Шум — прошепна тя, — отдолу долита някакъв шум...

— Това е плясъкът на вълните.

— Не, не... това не са вълни... нещо друго е...

— Какво искате да бъде, мила приятелко? — засмя се Люпен. — Аз поканих на обед само Ботроле. Обърна се към слугата и прибави:

— Шароле, затвори ли вратата на стълбата след господина?

— Да, пуснах резето.

Люпен стана.

— Раймонд, престанете да треперите... Вие сте съвсем побледняла!

Пошепна няколко думи на слугата и на нея, вдигна завесата и те излязоха.

Долу шумът ставаше все по-ясен. Чуваха се глухи удари през равни промеждутъци. Изидор помисли: „Ганимар е изгубил търпение и чупи вратата.“

Съвсем спокоен, като че ли наистина не чуваше, Люпен продължи:

— Всъщност Иглата беше съвсем изоставена, когато я открих. Личеше, че никой не е знаел тайната най-малко от един век насам. Проходът заплашваше да се срути. Стълбата се рушеше. Вътре течеше вода. Всичко трябваше да подновя...

Ботроле не можа да се въздържа и попита:

— А празна ли беше Иглата, когато я открихте?

— Почти. Кралете не са използвали Иглата като мен за склад.

— Значи им е служила за скривалище?

— Изглежда, да. По време на нашествия и граждански войни. Но Иглата е служила предимно за трезор на френските крале.

Ударите ставаха все по-силни. Ганимар, счупил първата врата, вече нападнаше втората. За миг настъпи пълна тишина, после се разнесоха още по-близки удари. Разбиваха третата врата. Оставаха само две.

Изидор видя през прозореца как лодките обграждат Иглата, а не много далеч се виждаше торпильорът като грамадна черна риба...

— Какъв ужасен шум! — извика Люпен. — Просто не може да се приказва! Искаш ли да се качим горе? Може би искаш да разгледаш Иглата?

Качиха се на горния етаж, който като другите се оказа защитен от врата. Люпен я заключи подир себе си.

— Моята картинна галерия — обяви той.

По стените се виждаха картини от знаменити художници.

— Чудесни копия! — забеляза Изидор.

Люпен учудено го погледна.

— Какво, копия ли? Ти си луд! Копията са в Мадрид, мили мой, във Флоренция, Венеция, Мюнхен, Амстердам!

— Значи това...

— Това са оригинали, търпеливо събирани от мен по музеите на Европа, където ги подменях с великолепни копия.

— Но един ден...

— Един ден измамата ще се открие? Какво от това? На гърба на всяка картина ще намерят подписа ми и всички ще узнаят, че съм събрал тези шедеври за моята страна. В последна сметка постъпих като Наполеон в Италия... Ето ги четирите Рубенса на граф Дьо Жевър...

Ударите вътре в Иглата не преставаха.

— Това е нетърпимо! — възмути се Люпен. — Хайде да се качим по-горе!

Нова стълба. Нова врата.

— Залата на гоблените.

Те се съхраняваха навити и завързани.

Изкачиха се още нагоре и Ботрьоле видя залата с часовниците, залата с книгите (великолепни подвързии и уникални томове); залата с дантелите, залата с миниатюрите.

На всеки етаж кръгът на залата намаляваше. И всеки път шумът от ударите се отдалечаваше.

— Последната — съобщи Люпен, — залата на съкровищата! Тя се различаваше много от другите. Имаше кръгла форма, но стените ѝ представляваха конус, гледан отвътре. От пода до върха на Иглата имаше най-малко 15 — 20 метра. Към брега нямаше прозорци, но към морето имаше два големи прозореца и в залата влизаше обилна светлина. Подът бе от скъпо дърво с концентрични рисунки. Покрай стените имаше картини и витрини.

— Тук са бисерите на моите сбирки — обади се Люпен. — Всичко, което видя, се продава. Едни скъпоценности идват, други си отиват. Такъв е занаятът ми. Тук, в това светилище, всичко е свещено. Тук е събрано най-хубавото от най-хубавото. Погледни, Ботрьоле, тези халдейски амулети, египетски огърлици, келтски гривни... Погледни тези статуи, тази гръцка Венера, коринтски Аполон... Погледни тези танагри! Освен тези, които виждаш във витрината, в цял свят няма нито един истински танагър. Колко ми е приятно, че мога да го кажа!... Гледай, гледай хубаво, Ботрьоле! Ето чудото на чудесата, гениалното произведение, Джокондата на Да Винчи, истинската! На колене, Ботрьоле, пред теб стои олицетворението на жената!

Настъпи дълго мълчание. Отдолу ударите се приближаваха. Най-много две-три врати ги отделяха от Ганимар. В откритото море се виждаха черният гръб на торпильора и лодките, заобикалящи скалата. Младежът попита:

— А съкровището?

— А, значи ти се интересуваш от съкровището! И тълпата ще бъде като теб!... Добре, ще бъдеш удовлетворен.

Силно удари с крак, разклати един от съставящите паркета кръгове, повдигна го като капак на кутия и откри кръгла вдлъбнатина, издълбана в скалата. Тя се оказа празна. Малко по-нататък направи същото. Откри се друга вдлъбнатина. И тя се оказа празна. Три пъти повтори същото. И трите скривалища се оказаха празни.

— Какво разочарование! — засмя се Люпен. — При Людовик XI, Анри IV, при Ришельо тези скривалища са били пълни. Но помислете

си само за Людовик XIV, за Версай, за войните! Помислете само за Людовик XV, за Помпадур, за Дюбари! С каква алчност са грабили оттук... Вижте, нищо не е останало... Не, останало е нещо: шестото скривалище! Никой от тях не е посмял да го пипне. Последният източник... Погледнете!

Той се наведе и вдигна капака. В скривалището лежеше железен сандък. Люпен извади от джоба си особен ключ и отключи сандъка.

Пред очите на Изидор се откри безподобна гледка. Светеха всякакви скъпоценни камъни: сини сапфири, огнени рубини, зелени изумруди; златисти топази...

— Гледай, момчето ми! Те са отмъкнали всичкото злато, всичкото сребро, но не са пипнали сандъка със скъпоценностите. Погледни обковите. Тук са събрани предмети от всички страни, от всички векове. Тук са зестрите на кралиците. Всяка от тях е донесла по-малко: Маргарита Шотландска, Шарлот Савойска, Мария Английска, Катерина Медичи, всички ерцхерцогини на Австрия, Елисавета, Мария-Тереза, Мария-Антоанета. Погледни тези бисери и диаманти, Ботрьоле! Няма нито един, който да не е достоен за една кралица! Дори „Регентът на Франция“ не е по-хубав от тях!

Той стана и вдигна ръка за клетва.

— Ботрьоле, кажи на света, че Люпен не е взел нито един скъпоценен камък от кралския сандък, нито един, кълна се! Аз нямам право на това! Това богатство е на Франция!...

Долу Ганимар бързаше. По ударите можеше да се разбере, че вече напада предпоследната врата, която водеше към залата на миниатюрите.

— Нека оставим сандъка отворен — каза Люпен, — а също така и всички тези скривалища, всички тези малки, празни гробове...

Обиколи залата, спря се пред някои витрини, погледа няколко картини и замислено каза:

— Колко е тъжно да се напусне всичко това! Тук прекарах най-хубавите си часове с тези неща, които толкова обичам... Повече няма да ги виждам, повече няма да ги пипам!

Върху измъченото му лице се появи израз на такава дълбока тъга, че Изидор почувства съжаление. Люпен протегна ръка към хоризонта и продължи:

— Но най-тъжното е, че трябва да напусна всичко това. Аз, кралят на феерията, кралят на Кухата игла! Чудно, неестествено кралство! От Цезар до Люпен... Каква съдба!... Оттук аз управлявах света. Вдигни тази папска корона, Ботрьоле... Виждаш ли този двоен телефонен апарат? Отдясно е връзката с Париж — специална линия. Отляво е връзката с Лондон — специална линия. Чрез Лондон се свързвам с Америка, Азия, Австралия. Във всички страни имам кантори, търговски агенти, наемни лица. Истинска световна търговия! Истинска борса на произведения на изкуството и старини. Ботрьоле, понякога идват моменти, когато могъществото ми замайва главата. Понякога се опиянявам от сила и власт...

Долната врата поддаде. Чу се как Ганимар и помощниците му тичаха из залата и търсеха... След миг Люпен тихо подзе:

— И ето всичко свърши... Яви се една русокоса девойка с хубави тъжни очи и честна душа... И всичко свърши... Аз сам разруших непристъпната крепост... Всичко ми се струва абсурдно и непотребно... За мен съществуват само русата коса... тъжните очи и чистата душа...

Ганимар и помощниците му се изкачваха по стълбата. Силен удар разтърси вратата, последната... Люпен рязко улови младежа за ръката.

— Разбираш ли, Ботрьоле, защо напуснах бойното поле преди няколко седмици, когато можех да те унищожа? Разбираш ли защо успя да дойдеш тука? Разбираш ли, че аз освободих всичките си хора, като им дадох полагащата им се част? Ти точно тях срещна през нощта на брега. Сега всичко разбираш, нали? Кухата игла — това е приключението. Докато тя е в ръцете ми, аз съм авантюрист. Изгубя ли я, скъсвам с миналото си и почвам нов живот на спокойствие и щастие. Вече няма да се червя от погледа на Раймонд. Нов живот... — обърна се ядосано към вратата и извика: — По-тихо, Ганимар, още не съм свършил речта си!

Ударите се сипеха един след друг. Изглежда разбиваха вратата с греда. Изидор гледаше Люпен и изгаряше от любопитство: не можеше да разбере постъпките му. Люпен предаваше Иглата и себе си. Какво смяташе да направи? Можеше ли да се изплъзне от Ганимар? Къде се намираше Раймонд?

През това време Люпен мечтателно продължи:

— Честен... Арсен Люпен честен... няма вече да краде... ще живее като другите... А защо не? Нямам никаква причина да мисля, че няма да мога... Но остави ме на мира, Ганимар! Ти не знаеш, безподобни идиоте, че сега ще произнеса исторически думи и че Ботрьоле ще ги предаде на потомците ни! — той се засмя. — Само губя време. Ганимар никога няма да разбере важността на историческите ми думи.

Взе парче червен тебешир, приближи се до една скамейка, стъпи на нея и написа на стената с големи букви:

„Арсен Люпен завещава на Франция всички съкровища на Кухата игла при единственото условие те да бъдат изложени в специални зали на Лувъра, които да се наричат «Зали на Арсен Люпен».“

— Сега съвестта ми е спокойна — прошепна той. — Аз и Франция сме квит.

Полицайте удряха вратата с всичка сила. Една от дъските се счупи. През образувалия се отвор се показа ръка и се помъчи да стигне ключалката.

— Дявол да го вземе, Ганимар е решил поне веднъж да доведе работата докрай! — Скочи към вратата и извади ключа. — Удряй, драги, тази врата е здрава... Аз имам още време... Сбогом, Ботрьоле... И ти благодаря!... Защото ти не помагаш на нападението. Ти си много деликатен!

Приближи се до един голям триптих на Ван дер Вайден, който изобразяваше поклонението на влъхвите. Отдръпна дясната част на картината, откри малка врата и улови дръжката.

— Щастлив лов, Ганимар!

Разнесе се гърмеж.

— Ах, нехранимайко, право в сърцето! Отиде един от влъхвите! Право в сърцето!

— Предай се, Люпен! — изрева Ганимар, като пъкна дулото на револвера през пролуката на вратата; през нея се виждаха и святкащите му очи. — Предай се, Люпен!

— Нима гвардията се предава?

— Ако мръднеш, ще те застрелям!

— Не можеш! — отскочи встрани Люпен.

Наистина през отворието на вратата Ганимар не можеше да стреля към него... Но единственият изход, на който разчиташе — малката врата зад триптиха, се намираше право пред Ганимар. Ако се опиташе да избяга, щеше да се изложи на куршумите на полицаия.

— Дявол да го вземе — засмя се той. — Драги Люпен, не трябваше толкова много да бърбиш.

Още една дъска отстъпи под ударите на полицаите и Ганимар можеше да действа по-свободно. Не повече от три метра отделяха противниците. Но витрина от позлатено Дърво защитаваше Люпен.

— Помогни ми, Ботроле — скърцаше със зъби от яд старият полицай. — Стреляй, вместо да го зяпаш!

Наистина Изидор стоеше неподвижен. Искаше да се намеси и да улови плячката, но необяснимо чувство му пречеше.

Гласът на Ганимар го извади от вцепенението. Ръката му стисна револвера.

— Ако се намеся — каза той, — с Люпен е свършено... а това е мой дълг.

Очите им се срещнаха. Люпен втренчено и спокойно го гледате. Гледаше го дори с известно любопитство, като че нищо не го засягаше освен моралната задача, която младежът трябваше да разреши. Дали Изидор ще пощади победения си неприятел?... Вратата къртеше от ударите.

— Стреляй, Ботроле, той е в ръцете ни! — изрева Ганимар.

Изидор вдигна револвера. Всичко, което последва, стана така неочаквано и бързо, че той едва после си даде сметка за него. Видя как Люпен затича покрай стената, как мина край вратата и край дулото на револвера, почувства как го хвърлиха на земята и веднага със страшна сила го вдигнаха във въздуха.

Люпен го държеше пред себе си като жив щит, зад който се криеше.

— Хиляда на сто съм сигурен, че ще избягам, Ганимар! Както виждаш, Люпен винаги намира изход...

Бързо отстъпи към триптиха. Като притисна Изидор към гърдите си с една ръка, с другата отвори и затвори подир себе си малката врата. Успя да се спаси... Пред тях се показа стръмна стълба.

— Да вървим! — бутна той Изидор пред себе си. — Войската е разбита на сушата... сега е ред на френската флота. След Ватерло, Трафалгар... Очакват те още много удоволствия, моето момче!... Колко е смешно! Чак сега почват да чукат по вратата... Много късно, деца мои... Ботрьоле, по-бързо!

Издълбана в самия камък на Иглата, стълбата обикаляше и я опасваше като спирала. Притиснати един към друг, те тичаха по стълбата, като прескачаха по няколко стъпала. От време на време Изидор виждаше през пукнатините рибарските лодки и торпильора, който маневрираше около скалата. Двамата слизаха все по-надолу и по-надолу. Изидор мълчеше, но Люпен непрекъснато бърбореше:

— Какво ли прави сега Ганимар? Дали слиза по другите стълби, за да ни прегради пътя в тунела? Не, той не е толкова глупав... Сигурно е оставил при изхода няколко души... Те са достатъчни...

Спря се.

— Слушай... Викат... Сигурно са отворили прозорците и викат на помощ флотата си... Хората по лодките се раздвижиха... подават сигнали... торпильорът тръгва напред... Чудесен торпильор!

В този момент отдолу долетяха гласове. Стигнаха до нивото на морето и влязоха в широка пещера, където в мрака се движеха два фенера. Показа се силуетът на една жена. Тя увисна на врата на Люпен.

— Бързо! Бързо! Много се изплаших... Какво правихте досега? Но вие не сте сам?

— Това е нашият приятел Ботрьоле — успокой я Люпен, — той се оказа така любезен... Но после ще ти разказвам... Сега нямаме време. Тук ли е Шароле?... А, добре... А лодката?

Шароле рапортува:

— Лодката е готова.

— Запали мотора! — заповяда Люпен.

След малко се чу шумът на мотора и Изидор, очите на когото постепенно свикнаха с тъмнината, можа най-сетне да различи подводницата пред тях.

— Да, това е подводница — допълни наблюденията му Люпен. — Учудваш ли се, приятелю? Аз имам малко пристанище в скалата.

— Затворено пристанище. Никой не може да влезе, нито да излезе...

— Никой освен мен. И това ще ти покажа още сега. Отведе до подводницата Раймонд, а после се върна за Изидор.

Но младежът се колебаеше.

— Страхуваш ли се?

— От какво?

— Че торпильорът може да ни потопи!

— Не.

— Тогава ти се колебаеш, защото чувството за дълг те задължава да останеш на страната на Ганимар, на страната на обществото и морала, вместо да преминеш на страната на Арсен, на срама, позора и безчестието?

— Точно така.

— За съжаление, моето момче, ти не можеш да избираш. Необходимо е всички да помислят, че сме загинали... за да имам спокойствието, необходимо на бъдещия честен човек. По-късно ще ти върна свободата и тогава може да приказват каквото искаш. Тогава няма да се страхувам от нищо.

Арсен силно стисна ръката му и Изидор разбра, че всяка съпротива е излишна. Но той и нямате такова намерение, защото въпреки всичко този човек му вдъхваше симпатия.

Това чувство се оказа така силно, че той се опита даже да му помогне:

— Заплашва ви друга, по-сериозна опасност: Шерлок Холмс е по следите ви!...

— Елате!

Подчини се и остави да го отведат до лодката, формата на която му се стори много чудновата, а външният вид — необикновен. Слязоха по стръмна стълба, закрепена за един капак, който веднага се затвори над тях. Долу ги чакаше Раймонд. След това тримата се спускаха все по-надолу и по-надолу.

— Бъди спокоен — успокои го Арсен. — Трябва само да минем малкото разстояние до долната пещера, полуотворена към морето, в която може да се влезе по време на отлив. Всички местни рибари познават тази пещера.

— Но как не знаят, че горе има още една пещера?

— Сводът на малката пещера е закрит с подвижен таван, който има цвета на скалата и който морето повдига нагоре при прилив, а при

отлив пак спуска, като затваря херметически малката пещера... Но при прилив мога да мина... Нали е остроумно и много просто? Разбира се, нито Цезар, нито Людовик XVI не са могли да използват прохода, защото не са имали подводници. Използвали са стълбата, която се е спускала чак до долу. Аз магнах последните ѝ стъпала и изобретих подвижния таван... Раймонд, изгасете лампата. Нямаме вече нужда от нея.

Наистина, като излязоха от пещерата, през двата илюминатора проникна бледа светлина. Подводницата се понесе над подводните скали. По едно време по заповед на Люпен тя излезе над водата. Пред очите на тримата пътници минаха всички нормандски плажове.

Люпен продължаваше да се шегува, а Изидор неуморно го гледаше и слушаше, възхитен от остроумието и безгрижието му. Младежът наблюдаваше и Раймонд. Младата жена стоеше мълчалива, притисната до любимия си. Държеше ръцете му в своите и често го поглеждаше. В очите ѝ прозвучаваше тъжен отговор на шегите. Изглежда безгрижното му отношение към живота ѝ причиняваше болка.

— Стига! — най-после прошепна тя. — Ти предизвикваш съдбата със смеха си... Още много нещастия може да ни постигнат...

Преди Диеп пак се спуснаха под водата, за да не бъдат забелязани от рибарските лодки. Двайсет минути по-късно завиха към брега и подводницата влезе в малко пристанище, заобиколено от всички страни със скали.

— Пристанище Люпен! — съобщи Арсен Люпен.

Това място, разположено на пет левги от Диеп и на три левги от Трепор, се оказа съвсем пусто. Ситен пясък покриваше брега.

— Слизай, Ботроле... Раймонд, подайте ми ръката си... А ти, Шароле, се върни в Иглата и виж какво става. Довечера ще ми разкажеш. Много ме интересува.

Изидор с любопитство се питаше как ще се измъкнат от затворения залив, когато забеляза в подножието на стръмната скала стъпалата на желязна стълба...

— Изидор, ако познавате добре географията на Франция, щеше да знаеш, че се намираме в началото на Парфонвалския провлак в Бивилската община. Преди стотина години, през нощта на 23 август 1803 година, Жорж Кадудал с шест съучастници слязъл на френския

бряг, за да отвлече първия консул Бонапарт, и се изкачил по пътя, който след малко ще ти покажа. Оттогава няколко срутвания на скали са разрушили този път. Но Луи Валмер, известен повече под името Арсен Люпен, възстанови този път със свои средства и купи чифлика Нъовийет, където заговорниците са прекарали първата нощ и където Люпен, уморен от светската суета, ще живее заедно с майка си и жена си като почтен човек. Джентълменът крадец е мъртъв. Да живее джентълменът чифликчия!

Като се изкачиха по стълбата, навлязоха в тясна вдлъбнатина, изровена от дъждовете. На дъното ѝ намериха стълба с перила. Арсен Люпен обясни, че перилата са поставени вместо съществуващото по-рано дълго въже, от което са се ползвали местните жители, за да слизат на брега.

След половин час уморително изкачване излязоха на равно близо до една от изровените в земята колиби, в които живеят крайбрежните гранични пазачи. Две минути по-късно на завоя на пътеката се показва граничен пазач.

Застана мирно и поздрави.

— Има ли нещо ново, Гомел?

— Не, шефе.

— Да си виждал подозрителни лица?

— Не, шефе... но...

— Какво?

— Жена ми... която е шивачка в Нъовийет...

— Да, зная... Сезарин... Какво има?

— Тя видяла един моряк, който тази сутрин скитал из селото.

— Как е изглеждал този моряк?

— Не съм съмнението... Приличал на англичанин.

— А! — загрижено изръмжа Арсен. — Ти каза ли на Сезарин да си отваря очите?

— Да, шефе.

— Добре. Гледай да не изпуснеш Шароле, който ще се върне след два-три часа. Ако има нещо, аз съм в чифлика.

Продължи нататък и каза на Изидор:

— Това ме безпокои... Дали морякът не е Холмс? Ако е той, от него можем всичко да очакваме... още повече както е изкаран от търпение!

За миг се поколеба.

— Питам се, дали да не се върнем... имам лошо предчувствие...

Пред тях, додето стигаше поглед, се простираше вълниста равнина. Вляво красиви алеи водеха към чифлика Ньовийет, постройките на които се виждаха отдалече... Убежището, което си бе приготвил, пристанището за почивка и спокоен живот, обещано на Раймонд. Нима заради някакво предчувствие трябваше да се откаже от щастието в последната минута, когато пече бе постигнал целта си?

Той сграбчи ръката на Изидор и му показва Раймонд, която вървеше пред тях.

— Виж! Когато върви, тялото ѝ леко се полюлява и не мога да я гледам без вълнение... Всичко в нея: движенията, спокойствието, нейният глас, мълчанието — всичко еднакво събужда в мен възторг и любовен трепет. Дори това, че стъпвам по нейните следи, ми носи истинска наслада. О, Ботрьоле, ще забрави ли тя някога, че съм бил Арсен Люпен? Ще забрави ли миналото ми, което толкова мрази?

Овладея се и заяви бодро:

— Ще забрави! Тя ще забрави, защото заради нея се отказах от всичко! Пожертвах Кухата игла, моите съкровища, моето могъщество, моята гордост... пожертвах всичко... Искам да бъда... любещ човек... честен човек, защото тя може да обича само честен човек. След всичко, което преживях, нима ще ми бъде трудно да бъда честен човек? Това по-малко позорно ли е от всичко останало...

Шегата неволно се изтръгна от него. Той продължи да говори спокойно, твърдо и в гласа му вече не се долавяше ирония. Мърмореше със сдържана сила:

— Знаеш ли, Изидор, че от всички радости, които вкусих в пълния ми с приключения живот, нито една не може да се сравни с нейния поглед, когато е доволна от мен... Тогава се чувствам съвсем слаб и изпитвам желание да плача...

Плачеше ли той? Изидор се обърна към него и видя, че в очите му се появиха сълзи. Сълзи в очите на Люпен! Сълзи от любов!

Приближиха до старата врата на чифлика. Арсен се спря.

— Защо ме е страх?... Това е самовнушение... Нима приключението с Кухата игла не свърши? Нима съдбата няма да приеме развързката, която избрах?

Много обезпокоена, Раймонд се обърна.

— Сезарин тича насам!

Наистина жената на пограничния пазач тичаше от чифлика към тях. Люпен се спусна към нея:

— Какво има? Какво се е случило? Говори де!

Объркана, едва дишайки, Сезарин прошепна:

— Един човек... видях в салона един човек.

— Англичанинът от сутринта ли?

— Да... но другояче облечен...

— Той видя ли те?

— Не. Видя майка ви. Госпожа Валмер го срещна, когато той вече си отиваше.

— Добре, и какво стана?

— Каза й, че търси Луи Валмер, че бил ваш приятел.

— А после?

— Госпожата каза, че синът й тръгнал да пътешества... дълго време нямало да се върне... може би няколко години...

— И той отиде ли си?

— Не. Почна да прави знаци от прозореца, който гледа към равнината... като че ли викаше някого.

Люпен се поколеба. Силен вик процепи въздуха.

— Това е майка ти — извика Раймонд. — Това е нейният глас!

Той се спусна към нея, повлече я с дива страст.

— Ела... да бягаме...

Но веднага се спря.

— Не... не мога... това е ужасно... Прости ми, Раймонд... старата жена е там. Остани тук, Ботроле, пази я!

Спусна се покрай ограждащия чифлика хресталак, обиколи го и затича към вратата, която бе обърната към равнината.

Раймонд, която Изидор не можа да задържи, пристигна почти едновременно с него. Скрит зад дърветата, Изидор видя трима мъже в пустата алея, която водеше от чифлика към пътя. Единият от тях, най-високият, вървеше напред, а другите двама държаха под ръка жена, която се опитваше да се отскубне и охкаше жално.

Здрачаваше се, но Ботроле позна Шерлок Холмс. Жената изглеждаше много възрастна. Бяла коса ограждаше бледото й лице.

Четиримата се приближиха.

Стигнаха до вратата. Холмс отвори едното крило. В този момент Люпен излезе напред и се изправи. Застана пред англичанина високомерно и гордо.

Дълго време двамата се гледаха. Една и съща омраза бе изписана на лицата им. Не помръдваха.

— Заповядайте на хората си да пуснат тази жена! — със странно спокойствие изрече Люпен.

— Не.

Като че ли и двамата се страхуваха и събираха всичките си сили. Не произнесоха излишни, предизвикателни и насмешливи думи. Настъпи пълна тишина, гробна тишина.

Онемяла от ужас, Раймонд очаквате изхода от мълчаливата борба. Ботроле я улови за ръцете и тя не можете да помръдне.

След миг Люпен повтори:

— Заповядайте на хората си да пуснат тази жена!

— Не.

Тогава Люпен започна:

— Слушай, Холмс...

Но млъкна, като разбра смешната непотребност на думите. Какво представляваха заплахите за този безкрайно горд и силен човек, който се казваше Холмс?

Решен на всичко, той бързо мушна ръка в джоба на палтото си. Англичанинът изпревари движението му, скочи към пленницата и долепи дулото на револвера си до челото ѝ.

— Не мърдай, Люпен, те стрелям!

Двамата му другари извадиха револверите си и ги насочиха към своя противник. Арсен се изправи, овладя се, мушна ръце в джобовете, откри гърди и повтори:

— Холмс, за трети път, остави тази жена на мира...

— Забранено ли е докосването до нея? — подигравателно забеляза англичанинът. — Стига, стига, остави шегите настрана! Ти не се казваш Валмер, нито Люпен. Това име си откраднал, както си откраднал и името Шармерас. А тази, която представяш за своя майка, е Виктор, твоя стара съучастница, която те е отгледала...

Холмс направи грешка. Обзет от безумното си желание да отмъсти, той погледна Раймонд, която изпадна в ужас от тези разкрития. Арсен се възползва от неблагоприятия му. Стреля.

— По дяволите! — изрева Холмс, като отпусна засегнатата от куршума ръка. И като се обърна към хората си, заповяда: — Стреляйте!

Но Арсен се хвърли върху тях и след две секунди полицаят отчаяно падна с пронизани гърди, а другият се търколи до вратата със счупена челюст.

— Вържи ги, Виктор... А сега, англичанино, нека си видим сметките...

Но Холмс успя да вдигне револвера с лявата ръка и се прицели в Люпен.

Изстрел... Вик на отчаяние... Раймонд се спусна между двамата мъже, залитна, улови се за гърлото, изправи се, пак залитна и падна в краката на Люпен.

— Раймонд, Раймонд!...

Той се наведе, взе я на ръце и я притисна до себе си.

— Мъртва! — прошепна.

За миг всички се вцепениха. Холмс изглеждаше смутен. Виктор шепнеше:

— Дете мое... дете мое...

Ботрьоле се приближи към младата жена и се наведе, за да я прегледа.

— Мъртва!... Мъртва! — повтаряше Люпен, сякаш не можеше да повярва на думите си.

Лицето му се изкриви от ужас и скръб. Обзет от луда ярост, безсмислено замаха и закърши ръце, затропа с крака като обхванато от смъртно страдание дете.

— Нещастнико! — извика в пристъп на омраза.

Със страшен удар повали Холмс, сграбчи го за гърлото. Англичанинът захърка, без да оказва каквато и да било съпротива.

— Дете мое, дете мое — замоли се Виктор.

Изидор тичешком се приближи. Но се оказа, че Люпен вече е пуснал Холмс и плаче, проснат на земята до неприятеля си.

Трагична сцена! Изидор никога нямаше да я забрави, защото знаеше как Арсен обича Раймонд и какви жертви направи този голям авантюрист, за да бъде щастлива тя.

Ноцта вече обвиваше полето с мрачен покров. С вързани ръце и крака тримата англичани лежаха във високата трева. Далечна песен

наругай тържествената тишина на равнината. Пееха работниците от чифлика, които се връщаха от работа.

Арсен се изправи. Заслуша се в монотонните гласове. Тъжно погледна щастливия чифлик, където искате мирно да живее с Раймонд. После се загледа в нея, любещата жена, убита от любовта си, заспала вечния си сън.

Селяните се приближаваха.

Арсен Люпен се наведе, хвана я със силните си ръце, вдигна я и тръгна.

— Хайде, да си вървим, Виктор.

— Да си вървим, дете мое.

— Сбогом, Ботроле!

И натоварен със скъпоценния си товар, последван от старата жена, мълчалив и суров, той тръгна към морето и изчезна в нощния мрак...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.